

Katledilişinin 18.yılında:

**TÜRKİYE HALKLARI VE İŞÇİ SINIFI O'NUN
YÜKSELTİĞİ BAYRAĞI TAŞIYOR!**

FAŞİZME, EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME, SOVENİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI

halk **1** **MAYIS** **DEMOKRASİSİ**

Mayıs 1991, Yıl 2, Sayı: 5

AYLIK SİYASİ DERGİ

Fiyatı: 5000 TL (KDV Dahil)

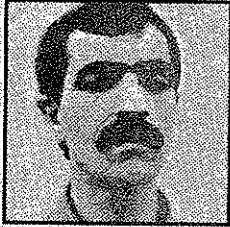
"Düşse de Toprağa Yüzlerindeki Parıltı, Düşmeyecek Ağızlardan Sevdamızın Andı"!

Kâzım Çelik

Orhan Bakır

Cihan Taş

"Dal iken umut
Gül iken sevda
Sevda iken yel
Yel iken gelir ölüm
Umudun şafağında
Körpe baharda"

Müslüm Emre

"Oyy...
Sende ahım var
Munzur suyu
Bizi de bekle
Dağ kuytuluklarında"

Haydar Çakmak

Hasan Cabat

Hıdır Aykır Tuncay Ballı
Hamit Aslan Ali Mete
Ağa Şimşek Cihan Çelebi
Erol Doğan Fecire Yıldırım
Bahar Yıldız

Mehmet Kocadağ

Kenan Bozkurt

İsmail Oral

Faşist cinayet çetesi
Kontr-Gerilla tarafından
19.5.1991 tarihinde
Kadıköy-Hasanpaşa'da
alçakça katledildiler.
Devrimci anıları önünde
saygıyla eğiliyoruz.

Halice Dilek

halk DEMOKRASİSİ

Ocak Yayınları Adına Sahibi:

Hüseyin Yıldız

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Hasan Cevlan

Yönetim Yeri:

Ankara Cad. Çağaloğlu Yokuşu,

Fevzibey Han No: 43/9

Sirkeci-İstanbul

Tel: 511 63 21

Dizgi

Rosa Dizgi

522 97 72

Baskı

Aydınlar Matbaacılık

544 76 29-30

Dağıtım

Hürriyet Dağıtım

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 30.000 TL

1 Yıllık 60.000 TL

Yurtdışı

Birim Fiyatı: 5 DM

6 Aylık 30 DM - 15 \$

1 Yıllık 60 DM - 30 \$

Yurtiçi Hesap No:

Hüseyin Yıldız

Akbank Nurosmaniye Şb.

Hes. No: 6338-8/AOO/01

Yurtdışı Hesap No:

Hüseyin Yıldız

Akbank Nurosmaniye Şb.

Döviz Tevdiat Hesabı

Hes. No: 6338-8BU6/01

İlan Koşulları:

Arka Kapak: 1.000.000 TL

Kapak İçi: 800.000 TL

Tam Sayfa: 600.000 TL

1/2 Sayfa: 400.000 TL

1/4 Sayfa: 200.000 TL

SUNUŞ

Bilindiği gibi Mayıs ayları ülkemizde siyasi mobilitenin doruğa çıktığı andır. Elbette bu nedensiz değildir. Bu belirli yıllarda bu ayda yaşanan bir dizi siyasi olay ve olguların sonucudur.

1 Mayıs; işçi sınıfı ve emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü, 6 Mayıs; 1970'li yıllara damgasını vuran devrimci hareketlerin önderlerinden Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN ve Hüseyin İNAN'ın idam sehpalarında şehit edilmesinin günü, 18 Mayıs; çeşitli milliyetlerden, Türkiye proletaryası ve ezilen halkının önderi İbrahim KAYPAKKAYA'nın Diyarbakır zindanlarında işkenceye katledildiği gündür. İşte bunlardır Mayıs ayını anlamlı kılan.

Bu sayımızı bu bilinçten hareketle, 1 Mayıs hazırlıklarının yoğun tartışmaları arasına sıkıştırarak, elimizden geldiğince bu anlamlı dönemin hakkını vererek hazırlamaya çalıştık. Bu çabaya girerken, gelenekselleşen bir engeli karşımızda bulduğumuzu biliyorduk. Egemen sınıfların her gün yeni eklerle pekiştirilen faşist yasaları.

Eskiden beri var olan bu yasalar, yapmayı düşündüklerine yetmemiş olacak ki, devrimci halk muhalefetine karşı savaş ilanı olan "anti-terör yasası"nı ilan ettiler. Elbette sosyalist basında burdan payını alacaktı. Ve çok geçmeden faziasıyla almaya başladı da. Emegün Bayrağı, Yeni Ülke ve Halk Demokrasisi hakkında yüz milyonlara varan para cezaları istemi ile davalar açıldı.

Bugüne kadar çıkarığımız 4 sayı ve 1 özel sayıdan, 3 sayı ve özel sayımız toplatılarak hakkımızda davalar açıldı. 4. sayımız ise "anti-terör yasası" hükümleri gereğince yüz milyonlarca para cezası ile karşılandı. Bu sayıya da gözlerinden kaçırmayacakları kesin.

Sevgili okur, düzenin yargılamaları elbette önümüzde bir engeldir. Fakat politik tavrımızda; taviz vermek için bir neden değildir. Bu anlayıştan hareketle onların yargılanmalarını ve denetlemelerini dikkate almıyoruz. Zira gelişen toplumsal muhalefet yargılayanları, yargılayacak güce sahiptir.

Dergimizin asıl yargılayıcı ve denetleyicileri sizler olmalısınız. Biz bunu böyle kabul ediyoruz. Bunun için hiç bir satırı yargıçısı gözlerinizden kaçırmayın, eleştirileriniz bizi uyarın.

Ki okurlarımızın bizleri gururlandıran ML programa bağlı bakış açıları, bazı hatalarımızı görmemizi sağlamaya yardımcı oluyor.

Şöyle ki: 2. sayımızda "Zonguldak işçi direnişi" ile ilgili yazımızın sonundaki "işçiler el ele genel greve" sloganı yazımızın içeriği ile çelişmektedir. Yine 3. sayımızda "İntifada halk savaşının iflâsı mı doğrulanması mı?" başlıklı yazı, aynı sayının kapak konusu olan, "ulusal başkaldırı kitleleşerek yükseliyor" başlıklı bağlayıcı yazımızla çelişiyor. Ve bu yanlışımız haklı olarak okuyucuların eleştirilerine neden oldu. Söz konusu yanlışlar tamamen bizim hatamızdan kaynaklanmış olup, ML'lerin bakış açılarını yansıtmamaktadır. Bu yanlış, gelecek sayımızda ML'lerin ulusal soruna bakışını yansıtan yazı dizisini başlatarak telafi etmek ve hatamızı gösteren okur dostlara teşekkürümüzü böyle ifade etmek istedik.

Bu sayımızda önder İbrahim KAYPAKKAYA ve O'nun çizdiği güzergahta ilerlemenin ne anlama geldiğini anlatan Öncünün Dosyası'na genişçe yer verdik. ML programa bağlı devrimci tabana yansıtılmak istenen sinsi faaliyetler dikkate alındığında bu aciliyet kavranacaktır. Bunun yanında işçi sınıfının grev ve hak arama eylemlerinin yoğunlaştığı bu dönemde sendikacılık ve sendikal mücadele ile ilgili perseptifimizi ortaya koyan yazımızın yanında güncelle ilişkin röportaj ve yazılara yer verdik. 6. sayıda buluşmak umuduyla.

İÇİNDEKİLER

Başyazı.....	4
İbrahim Kaypakkaya'yı Anıyoruz	6
1 Mayıs 1991	11
Anti-terör yasası ile 141, 142. maddeler kalktı mı?	15
Öncünün Dosyası	18
Kürt Sorunu	48
Faşizm Üzerine.....	52
Sendikalar ve Sendikal Mücadele	58
İETT Çalışanları Toplu Eylemde	66
YİTED Kapatıldı	67
İbrahim Kaypakkaya Köin'de Anıldı	68
Dersim'de Devlet Terörü.....	70
Açıklama ve Çağrı.....	72

BASYAZI

Emperyalist gerici dünya sisteminin varoluş biçimi, ekonomik bunalımlar, savaşlar ve iç çelişkilerdir. Onun bu doğası, iç çelişkilerinde, bazılarının pes etmesi veya "Malta Zirvesi" gibi sistemi kazasız belasız yürütme çabalarıyla değişmiyor. Nitekim bütün bunların hemen ardından Körfez olayı patlak verdi ve sistemin kokuşmuşluğu bütün çıplaklığıyla bir kez daha açığa çıktı; 'barış' palavrası savaşa, 'kurtarıcılık' işgal ve uluslar üzerinde tutsaklığa dönüştü. Böylece emperyalist ve gerici dünya yaratılan gerçek dışı 'barış' ve 'demokrasi' hayalleri sönüp gitti. Barış, birbirinin cebinden aşırma, birbirinin boğazına sarılmayı öngören bencilliğin açgözlü rekabeti içinde mümkün mü?

Bu sistem içinde kalarak yaşamak, güçsüz ve mazlumlar için felakettir. Çünkü fatura daima onlara çıkartılır. Ayak altında hep onlar ezilirler. Sistemin en insanlık dışı boyutu olan savaş ve sefaleti en dehşetli biçimde onlar yaşarlar.

Aslında "Malta Zirvesi" vs. sistemin derin iç çelişkilerinin dayattığı konjüktürel bir değişim ihtiyacını ifade ediyordu. Çünkü uzun süredir ikinci dünya savaşından beri sistem içi yapısal gelişmeler oluyor ve buna uygun değişiklikler gerekiyordu. Ama

görüldüğü, sistem içi hiç bir değişiklik işe yaramıyor. Hemen arkasından Körfez olayı, tırmanan ekonomik bunalım ve emperyalist gerici sistemi saran kargaşa... Bu durumda her türlü reformsal girişim aldatmacadan ibaret kalıyor. Körfez olayı öncesinde, emperyalizmin sözde "barışçı dünya" planına bağlı olarak "gladio", "kontr-gerilla" gibi emperyalist gizli faşist örgütlerin, askeri paktların dağıtılması. Silahsızlanma, asker azaltma palavraları lafta kaldı. Varşova paketi dağıldığı halde, NATO, dağıtılmak şöyle dursun, güçlendirildi; özellikle Ortadoğu'da yeni üsler aramaya ve kurmaya devam etti.

Bütün bunlar, Türkiye gibi emperyalist sistemin sadık uydusu ülkelerde çok açık ve acı biçimde yansıyor.

Türkiye'deki ekonomik ve siyasi darboğazlar bitmek bilmiyor. Bundan kaynaklanan Körfez krizi öncesi halk hareketi, savaş bahanesiyle bastırıldı. Fakat savaş hiç bir şeyi halletmedi. Şimdi savaşın ekonomik ve siyasal so-

nuçlarıyla ağırlaşmış çok daha derin bir iktisadi/siyasi bunalım ve her gün daha büyüyen halk öfkesiye karşı karşıya bulunuyorlar.

Büyük emperyalist devletler (Onikiler), ekonomik rekabetin yarattığı tahribatı ve doğuracağı siyasal sonuçları önlemek için, Körfez savaşının hemen ardından ortak bir toplantı yaptılar. Ancak toplantı bir sonuca ulaşmadan dağıldı.

Türkiye, Körfez'deki jandarmalık görevine karşılık ekonomik destek umarken, tersi bir durumla karşılaştı; ambargo vs. ile uğradığı ekonomik kayıplar bir yana, kredi faizleri de 8 puan artarak % 38.1'e yükseldi ve "ekonomiyi bir faiz riski ile karşı karşıya getirdi."

Yani şimdi durum daha da ağırlaşmış bulunuyor. Bu yüzden, yeni bir "stand-by" anlaşması, "24 Ocak Kararları" öncesine benzer tartışmalar yaşanıyor. "Anti-terör yasası", işçilerinde "geniş çaplı değişiklik" tasarıları, polis kadrosunun güçlendirilmesi vs. aynı paralelde kaydedilen gelişmelerdir. Yani yine bunalım ve yine bunalımdan çıkış seçeneği olarak devlet terörü!

İMF, Türkiye'nin yeni "istikrar programı"na taahhüt etmesini teklif ederken, bunun ağırlaştırılmış faşist bir terörü öngördüğünün farkındadır.

Ama o, kredi ve faizlerini tahsil edebilmenin derindedir. Bunun için öngördüğü tedbirler, "uluslararası sermaye piyasasına girme" ve "uyum" için şart koşuyor.

Neticede hükümet içinde bazı sözde itirazlardan sonra İMF'nin emirleri yürürlüğe konulmaya başlandı. "Anti-terör yasası" çıkartıldıktan sonra iktidar kolları sıvandı. Yapılan zirvelerde, İMF'nin istekleri doğrultusunda bir dizi önlem sıraya konuldu: Büyüme hızı 5,9'dan 4,5'e düşürüldü. Yüzde 45 olarak düşünülen enflasyon % 60'a çıkartıldı (aslında daha şimdiden % 62'yi zaten geçmiş bulunuyor). 17,1 olan bütçe açığı 22 trilyona yükseltildi. Cari işlemler açığı 2,4 milyar dolar iken 1,5, milyar dolarda tutulması öngörülüyor.

Yani anahatlarıyla:

1. Finansman açıklarını en aza indirmek ve maliyet artışlarını dengeleyebilmek için KİT ürün ve hizmetlerine yüksek zam uygulaması sürdürülecek.

2. Temmuz'de memur maaşlarına yapılacak ikinci zam % 15-20'den fazla olmayacak.

3. Tarım ürünlerinde destekleme alım fiyatları düşük tutulacak. Ödemeler peşin yapılmayacak 4-6 taksitler halinde ödenecek. Taban fiyatı uygulaması yerine 'tahil borsası' uygulanacak.

4. Bütçe açığının azaltılması için maaş ve borç ödemeleri durdurulacak, ek ödenek talepleri karşılanmayacak. Topluluk kredileri daha da yavaşlatılacak ve faizleri arttırılacak. Savunma sa-

nayi fonları hariç, fonlardan yapılan harcamalar DPT ve Hazinesinin kontrolünden geçecek..

5. Özelleştirilmeye hız verilecek ve buradan elde edilen gelirler kamu finansmanında bir rahatlama sağlanıncaya dek bütçeye aktarılacak.

Geçtiğimiz günler birçok özel sektör ve KİT ürünlerine peş peşe zamlarla geçti. Bu kararların uygulanabilmesi için bütün egemen sınıf örgütleri (TÜSİAD, TZOZ, TOBB vd.) ile uluslararası emperyalist mali kuruluşlar bir genel seçimi zorunlu gördükleri halde, Özal kliği kararları uygulamaya koydu bile. Gerçekten bu cesaret isteyen bir girişimdir. Çünkü bu, üretimin daralması, tüketimin daha da kısılması; işsizliğin artması, sefaletin çığ gibi büyümesi, sosyal patlamaların büyüyen gelmesi demektir! Yani yangına körüklerle, benzinle gitmek demektir.

Körfez krizi sırasında, savaş gümbürtüleri arasında özel sektörde yüzbinlerce işten atılmalar, şimdi kamu sektöründe yayılarak yürütülüyor. Ama Erdemir'de olduğu gibi, Maga'da olduğu gibi bu artık kolay olmayacak! Erdemir'de işçiler Ereğli'liyle birlikte büyük bir direnişe başladı. İşçi sınıfı işten atılmalara karşı koyacak. Üstelik işçilerin bu direnişi, "bahar eylemlerindeki" gibi yumuşakta olmayacak. Erdemir'de olduğu gibi güvenlik görevlilerinin otomatik silahlarla donatılması da sökmüyor. Yürürlüğe sokulmaya

çalışılan tedbirler azgın bir devlet terörüyle el ele düşürülüyor; işçilerinde geniş bir reorganizasyon çabası ve polis kadrosunu ve donanımını güçlendirme çalışmaları yapılıyor. Bütün her sektörde kısıtlamalara gidilirken millitarist sanayide bu yapılmıyor.

Memurların zaten güç durumunu büsbütün ağırlaştırılıyor. Bu durumda onların sessiz kalması beklenemez. Ayrıca köylüler, geçen yıldan daha düşük bir taban fiyat artış oranı, pahalı tarım girdileri ve üstelik borsa kurtlarının eline terk edilmeleri doğacak tepkinin toplumsal boyutunun da göstergesidir.

Önümüzdeki günler devrim ve halk insiyatifinin yükselmesi olanaklarıyla doludur. Emperyalist mali kuruluşların ve faşist iktidarın fermanları halkın yüzünü sokaklara ve dağlara yöneltiyor. Lokmasını ve özgürlüğünü her gün daha çok küçülten bu iktidara karşı, derinden uğuldayan ve kimıldamayan bir volkan gibidir halk. Şimdi Erdemir'de, Şişecam'da, Tekel'de, Petkim'de, Gölcük tersanesinde ve daha birçok yerde sokakları çınlatan işçi sesi bu volkanı uyandırıyor ve alevlendiriyor. Artık halka karşı zulümle eşinen bir iktidarın şansı yoktur.

Şimdi yakın pratik hedefler olarak "anti-terör yasası"na ve yeni faşist "istikrar tedbirleri"ne karşı direnişi daha yükseltmenin ve faşizmin girişimlerini tersine, demokrasi kavgasının yükseltilmesi-ne çevirmenin zamanıdır.

İşkencede katledilişinin 18. yıldönümünde;

İbrahim Kaypakkaya'yı anıyoruz!

Ali DERMAN

*Çeşitli Milliyetlerden İşçiler,
Emekçiler, Devrimciler!*

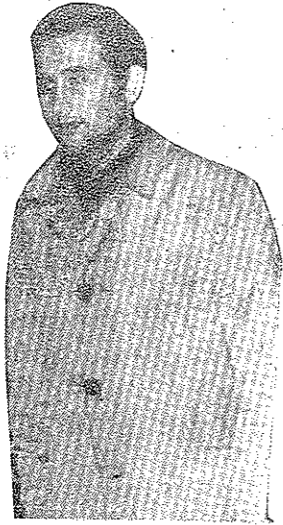
Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız için, acı bir gün olan 18 Mayıs'ın 17. yılını bir kez daha geride bırakıyoruz. İşkencede katledilişinin 18. yıldönümünde ML önder İbrahim Kaypakkaya'yı anarken, acımız derin, fakat sınıf kinimiz ve azmimiz büyük. Onun fikirleri ve mücadelesi bugünde ülkemizin topraklarında kök salmaya devam ediyor. Onun Türkiye toprağına ektiği ML'nin tohumları çok daha gür ve çok daha güzel boy vermektedir.

Faşizme, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, komprador patron-ağa düzenine karşı ve her türden revizyonist-oportünist-mülteci-tasfiyeciler ihanetçi saldırılara rağmen, inatla gelişmeye devam ediyor.

Enternasyonalist proletaryanın yiğit militanı, işçi sınıfımızın öncü kurmayının kurucusu, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın, yiğit/korkusuz önderi, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun takipçisi İbrahim Kaypakkaya'yı 18 Mayıs 1973'te kaybettik. Komprador patron-ağa düzeni, MİT, Kontr-Gerilla ve emperyalist efendileri CIA gi-

bi istihbarat kurumlarının en seçkin işkenceci cellatları vasıtasıyla önder İbrahim'i aylarca süren her türlü işkence metodunu deneyen işkenceciler alçakça katlettiler. Halkı, devrimi, öncüyü ve ML'mi savunarak "direnışimden başka size verebileceğim hiç bir şey yok" diyerek, onları kendi inlerinde yenilgiye uğratan önder İbrahim'in direnişisi karşısında acze düşen cellatlar, çareyi onu katletmekte buldular.

Çünkü İbrahim, nihai olarak altın çağı savunuyordu. Ülkemizde proleter dünya devriminin sancağını, 50 yıllık reformist-revizyonist karanlığı parçalayarak, Mustafa Suphi'den devralıyordu. Hakim sınıflar, ül-

kemiz toprağına saçılan bu kıvılcımı ne pahasına olursa olsun yok etmek istiyordu. Çünkü; ortaya koyduğu çizgi "ihtilalci, ML'min Türkiye'ye uyarlanması" idi.

İbrahim ve öncünün açtığı şanlı bayrak, halk savaşı yoluyla demokratik halk devriminin zafere ulaştırılması, giderek sosyalizme geçilmesi ve altın çağı ulaşmasını önlemek için, işkenceci cellatların tek çaresi O'nu öldürmekti. Ama nafile! Faşist komprador patron-ağa düzeni ve onların emperyalist, sosyal-emperyalist ağababaları fenc halde yanıldılar. Türkiye topraklarına çakılan kıvılcım her geçen gün daha fazla tutuşarak genişliyor. O ölmedi, sadece bedenen aramızdan ayrıldı. O'nun göklere ve kale burçlarına diktiği sancağı, bugün takipçileri onurluca taşımakta, mücadelesini ve fikirlerini yaşatmaktadır.

İşte; Süleyman CİHAN, Kazım ÇELİK, Baba ERDOĞAN, Hüseyin DEMİR, Manuel DEMİR, Hasan BEN, Hüseyin TOSUN, Rıza SÖKMEN, Ünal KÜÇÜKBAYRAK, Zeki UYGUN, Seyfi BATAR, Hüseyin YILDIZ ve daha niceleri... Bu uğurda verilen 200'ü aşkın şehit buna en güzel örnek değil mi? İbrahim Kaypakkaya'nın mü-

cadelesi ve siyasi görüşleri ülkemiz gerçeklerini yansıtan ML tahlilleri milyonların kalbinde taht kurarak daha büyük maddi bir güç haline dönüşmektedir. ML'min saflığını koruyarak İbrahim Kaypakkaya'nın düşüncelerini kendisine rehber edinenler ve bunu tarihe kanla yazan ve bu uğurda hiçbir fedakarlıktan kaçınmayanların mücadelesine hiçbir güç ne karşı koyabilir, ne de önleyebilir. Evet O ölmedi, hiç bir zamanda ölmeyecek. "O, beynimizde bilinç, yüreğimizde cesaret, elimizde silah" olarak ebediyen yaşayacaktır.

*Devrimciler, Yurtseverler ve
Çeşitli Milliyetlerden
Emekçiler;*

Faşist komprador patron-ağa düzeninin en güçlü olduğu zindanlarda işkenceci cellatları dize getiren, boyun eğmeyen, ML'me olan sarsılmaz inancıyla "ser ver, sır verme" ilkesini yaşamıyla bütünleştiren, öncü, devrimi/halkı ve ML'mi her şeyden üstün tutan, bizlere önemli bir miras bırakan İbrahim Kaypakkaya'nın şanlı militan direnişinden öğrenmeliyiz.

İbrahim'in ölümsüz direnişisi göstermiştir ki; düşman en büyük yenilgiyi zindanlarda ve işkence tezgahlarında tadar. Düşmana esir düşünce tereddüt göstermemeliyiz, yığılılığa, karamsarlığa meydan vermemeliyiz. Bilmeliyiz ki bu haklı ve onurlu, halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce altın çağ kavgamızda, bizimle birlikte milyonlar var. İşte İbrahim'den sonra O'nu takip edenlerden bir kaç; Atilla ÖZKÂN, Cemil OKA, M.Zeki ŞERİT, Selahattin DOĞAN, Ali YILMAZ, Sırma BOYOĞLU, Orhan BAKIR, Ali METE, Meral YAKAR, Bahar YILDIZ, Yeter KOÇ, Ali UÇAR, İsmail HANOĞLU, Cihan TAŞ, Hayrettin BAKIŞ,

Haydar ASLAN, Hıdır AYKIR, Ali KAYADOĞAN .... ve daha niceleri...

İbrahim yalnızca direnişisi ve yiğitliği ile anılamaz. O'na bu yiğitliği ve direnişisi veren, O'nun her türden revizyonizme, reformizme, troçkizme, tasfiyeciliğe ve oportünizme karşı mücadele içinde geliştirdiği Marksist-Leninist fikirleridir. İbrahim'in direnişisini, sıradan bir yiğitlik olarak gören ve fikirlerinden bağımsız olarak ele alanlar iflah olmaz küçük-burjuva oportünistleridir.

Evet, İbrahim'i anmak, ona sahip çıkmak demek, O'nun ortaya koyduğu öncünün asgari ve azami programını savunmak, pratikte uygulamak, yani O'nun yolundan sağa sola yalpalamadan emin adımlarla ilerlemek demektir.

İBRAHİMİ ANMAK; O'NUN MARKSİST-LENİNİST FİKİRLERİNİ SAVUNMAK VE PRAKTIKTE UYGULAMAK DEMEK-TİR!

İbrahim Kaypakkaya; ülkemizin sosyo-ekonomik yapısını doğru tahlil ederek, yarı-sömürge, yarı-feodal olduğunu belirledi. Ülkemizin içinde bulunduğu süreci demokratik halk devrimi süreci olarak tespit etti. Demokratik halk devriminin hedeflerinin emperyalizm, sosyal emperyalizm ve onun dayanakları komprador kapitalizm ve feodalizm olduğunu, feodalizme ve komprador kapitalizme karşı verilen mücadelenin aynı zamanda emperyalizmi ve sosyal-emperyalizmi de hedeflediğini tespit etti. Bunun nedenini devrimin demokratik ve milli yanlarının iç içe olmasının bir sonucu olarak belirledi. Baş gelişmenin feodalizmle geniş halk kitleleri arasındaki çelişme olduğunu, çözümün yeni demokratik devrim olduğunu ve bu devrimin

(yani demokratik halk devriminin) özünün toprak devrimi olduğunu, her renkten revizyonist ve oportüniste karşı doğru olarak belirledi.

İbrahim Kaypakkaya; devrimin dostları (itici güçleri) başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul ve orta köylülük, şehir küçük burjuvazisi ve milli burjuvazinin sol kanadı olarak belirledi. İşçi sınıfının devrimde öncü güç, yoksul ve orta köylülüğünde temel güç olduğunu belirledi.

İbrahim Kaypakkaya; iktidarda olan sınıfların, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve kırardaki dayanağı toprak ağaları olduğunu, devletin bunların elinde olduğunu ve bunda başından beri faşist nitelikte olduğunu belirledi. Faşizmin komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidar biçimi olduğunu ve faşizmin sürekli olduğunu açık ve net olarak tespit etti.

İbrahim Kaypakkaya; anti-faşist mücadelenin, demokratik halk devrimi mücadelesinden ayrı olmadığını, faşizmin demokratik halk devrimi ile altedilebileceğini, demokratik halk devriminin zaferi olmadan faşizmin yıkılamayacağını, hiç bir çarpıtmaya meydan vermeden net olarak belirledi.

İbrahim Kaypakkaya; ülkemizde devrimimizin üç temel silahı; parti ordu ve halkın birleşik cephesi olduğunu belirledi. KP'nin birincil, tüm örgüte ve silahlara öncülük ettiğini, KP'nin önemini ve öncü rolünü hiçbir zaman yadsımadı. Halkın birleşik cephesinin ha deyince kurulamayacağını, bunun mücadele içinde, birkaç bölgede kızıl siyasi iktidarların kurulması ve KP önderliğinde işçi-köylü temel ittifakı etrafında halkın diğer kesimlerinin katılımıyla oluşacağını belirledi.

İbrahim Kaypakkaya; Ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısı

sonucu, devrimimizin dengesiz bir gelişim seyri izleyeceğini, devrimin yolunun halk savaşı olduğunu tespit etti. Halk savaşı askeri stratejisinin; basitten karmaşığa, küçükten büyüğe, kırlardan şehirlere, iktidarın parça parça, kızıl siyasi iktidarlar kurularak uzun bir sürece tekabül edeceğini belirledi.

□ İbrahim Kaypakkaya; öncünün merkezi görevinin, kızıl siyasi iktidarlar için gerilla savaşı olduğunu, temel çalışma alanlarının köylülük bölgeleri olduğunu, parti örgütlenmesi dışında temel örgütlenmenin ordu örgütlenmesi olduğunu, ülkemizde silahlı mücadelenin başından sonuna kadar esas mücadele biçimi olduğunu bütün revizyonist ve oportünist çarpımalara karşı net bir tarzda ortaya koydu.

□ İbrahim Kaypakkaya; Kemalist hareketin etraflı tahlilini yaparak, elli yıllık Kemalizm hayranlığına güçlü bir darbe indirdi. Kemalizm şaşakçılığını yapan ve onunla övünen her renkten revizyonist ve oportüniste karşı, İbrahim, kurtuluş savaşına önderlik eden Kemalistlerin, Türk ve müslüman komprador patron ve büyük toprak ağalarının temsilcileri olduğunu belirledi. Kemalistlerin önderliğinde sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal olan ülkemiz, yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya dönüştüğünü, sistemin özünde herhangi bir değişikliğin olmadığını, Kemalizmin komprador patron ve büyük toprak ağalarının ırkçı, faşist ideolojisi olduğunu, halkımız için ise, vahşet, barbarlık, katliam olduğunu Kemalizm hayranlığının revançta olduğu bir dönemde çok açık belirledi.

□ İbrahim Kaypakkaya; Ulusal sorunda, Türk şövenizmine ve Kürt milliyetçiliğine karşı, tek Marksist-Leninist çözümler getirerek, ulusların kendi kaderleri-

ni kayıtsız, şartsız tayin hakkını, tüm milliyetler için tam hak eşitliğini, çeşitli milliyetlerden halkın birliğini, ortak örgütlenmesini ve mücadelesini savunmuştur. İBRAHİM, Kürt ulusunun inkarının önemli boyutta seyrettiği bir süreçte O; ülkemizin çok uluslu bir ülke olduğunu, Türklerden başka, ezilen bağımlı ulus Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlerin olduğunu belirledi. Ezilen bağımlı ulus olan Kürt ulusu ve diğer azınlıklara azgın millî zulüm uygulandığı ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin sağlanmasının ancak ki demokratik halk devrimi ile gerçekleşeceğini vurguladı.

□ İbrahim Kaypakkaya; öncünün asgari programında olduğu gibi, azami programda da Marksist-Leninist bir hattı savundu. Türkiye devriminin proleter dünya devriminin bir parçası olduğunu, aşama farkı ne olursa olsun, proletarya önderliğindeki devrimlerin sonuç olarak altın çağda birleştiğini vurguladı. İbrahim, sorunlara dar, yalnızca ulusal çerçevede değil, uluslararası devrimci ML harekete doğru olarak sahip çıktı. Öncünün Ekim devrimi, Çin devrimi ve Büyük proleter kültür devriminin derslerinin mirasçısı olduğunu ilan etti.

□ İbrahim Kaypakkaya; Stalin'in ölümünden sonra, SBKP'nin başına çöreklenen Kruşçev-Brejnev modern revizyonizmine açık tavır aldı. SB'ni sosyalist maskeli sosyal-emperyalist ve ABD emperyalizmi ile birlikte dünya halklarının düşmanı olarak tespit etti. Önder İbrahim'in 1972'deki bu tespitini, SB ve Doğu Avrupa ülkelerindeki son gelişmeler onu tekrar tekrar pratikte doğrulamaktadır.

□ İbrahim Kaypakkaya; Kruşçev-Brejnev modern revizyonistlerinin ÇKP ve Mao'ya azgınca saldırdıkları bir dönemde,

ÇKP ve Mao'yu savundu. O, bununlada kendisini sınırlamadı, doğru olarak Mao Zedung yolunun Marksizm-Leninizm bilimine yaptığı katkıları savundu. Mao Zedung'un tespitlerinin ML'in yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerdeki anlamı olduğunu ve Marksizm-Leninizm biliminde yaptığı sıçramayı doğru kavrayarak, ülkemiz devriminin sorunlarına son derece doğru bir tarzda uyarladı.

□ İbrahim Kaypakkaya; Sosyalizm'de proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin daha karmaşık olduğunu, bunun devrim öncesindekinden daha zor olduğunu, yeni burjuvazinin bizzat KP'nin göbeğinde olduğunu belirledi. Yüzlerine Marksizm-Leninizm cilası geçiren yeni burjuvaziyi açığa çıkarmak ve onu alt etmek zordur. Ancak devrim öncesi burjuvazi ve sömürücü sınıflar açık ortadadır. Sosyalizm'de yeni burjuvazi gizli, parti ve devlet mekanizması içindedir. Onlar her fırsatta sosyalizmi yıkıp, kapitalizmi geri getirmek isterler. Önder yoldaş tamda bu hayati öneme sahip konuda; Çin'de yeni burjuvaziye, yani kapitalist yolculara karşı Başkan Mao'nun önderliğinde başlatılan Büyük Proleter Kültür Devriminin uluslararası alandaki büyük önemine dikkat çekti ve ondan öğrenilmesi gerektiğini vurguladı.

□ İbrahim Kaypakkaya; yalnızca sosyalizmi savunmakla kalmadı. O aynı zamanda "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar" şiarının somutlaştığı sınıfların, devletin ve partinin ortadan kaldırılacağı, üretim araçlarının toplumun tümünün kolektif malı olacağı altın çağı savundu.

□ İbrahim Kaypakkaya; toplumu ileriye götürmek, dönüştürmek ve hep devrimlerle ilerlemek için, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşla-

rın bilimsel öğretilerine dayanmaktan geçtiğini, bütün revizyonist, Troçkist ve oportünist çarpımalara karşı doğru olarak tavır koydu.

Kısaca tezler halinde ortaya koyduğumuz İbrahim Kaypakkaya'nın fikirleri ve öncünün asgari ve azami programı budur. Mustafa Suphi'den sonra İbrahim Kaypakkaya; Türkiye'nin her milliyetinden ezilenleri kurtuluşa götürecektir ve nihai amaç olan altın çağ gerçeğine varılacak yolu gösterdi. O'nun gösterdiği yol; demokratik halk devrimi, sosyalizm ve yüce altın çağ emin adımlarla yürümenin yoludur. Dün olduğu gibi bugünde İbrahim Kaypakkaya ve kurucusu olduğu öncünün görüşleri yolunuzu aydınlatmaya devam etmektedir. O'na yönelen her cinsten saldırı ve bu saldırıları yöneltenleri tarihin çöp sepetine attı, onları kemirip bitirdi, bundan sonrada onları bir ağaç kurtçuğu gibi kemirmeye devam edecektir.

Evet, işte İbrahim, işte onun kurucusu olduğu öncünü fikirleri!

Günümüz Koşullarında İbrahim'i Savunmak, O'na Sahip Çıkmak Ne Anlama Geliyor?

Emperyalizmin ve dünya gericiiliğinin stratejik ve son derece geniş kapsamlı saldırılarının yaşandığı günümüzde, dünya proleterleri bu saldırıları adeta içgüdüsel bir refleksle Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao Zedung ve bunların İbrahim gibi çeşitli ülkelerdeki seçkin öğrencilerinin düşünceleri, adları ve yükselttikleri posterleriyle karşılıyorlar, silahlarını onların nişanladığı hedeflere çeviriyorlar. Çünkü bunlar dünya proletaryasının ve her bir yerel tugayının devrimci saldırılarının bayrağıdır. Bu, son derece dikkate

değer ve öğreticidir. Çin'de revizyonist burjuva diktatörlüğüne karşı genç işçiler ve öğrenciler Mao Zedung'un çağrısına sarıldılar! Rusya'da Lenin ve Stalin'in çağrısına sarıldılar! Türkiye'de İbrahim'in çağrısına sarılıyorlar!... Bu, yaşanan stratejik burjuva saldırılarına karşı her geçen gün daha çok belirgin hale gelecek ve yaşanacak bir oğudur. Ve kaçınılmazdır. Çünkü insanlık kendi kurtuluşunu ancak işçi sınıfının önderliğinde Marksist-Leninist biryolla gerçekleştirebilir. Emperyalist ve dünya gericiiliğine karşı koymak isteyen herkes eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalıyor. Çünkü gerçekte onlar bütün insansal amacın bayraklarıdır.

İbrahim Kaypakkaya, bir çok yarı-sömürge ülkede olduğu gibi, burjuva aile olanaklarından yararlanarak kendisini yetiştiren bir Marksist değildir. O sıradan bir işçi ailesinin oğluydu. Ama bütün geleneksel politikaları Marksist-Leninist eleştiriye tabi tutarak yerle bir eden de bu 21 yaşındaki proleter devrimci idi. O'nun düşünceleri devrimimiz üzerinde son derece önemli ve derinlemesine bir etki gösterdi. Bazıları O'nun düşüncelerinin muazzam gücü ve etkisini azaltmak için yaş küçüklüğünü ileri sürerek "basit ve yüzeysel" düşüncelerini abartmamızı, kendi "karmaşık ve derin" düşüncelerini benimsememizi önerdiler. Bazıları da bütün sonrakı yıllardaki devrimci hareket için onun yazılarında bir reçetenin varolmasından yakındılar. Bütün bunlar, devrimi, devrimci düşüncelerin tarihsel rolünü ve bunların diyalektik ilişki ve gelişmesini kavramaktan yoksun kimselerdir. Onların kendi şekilsiz düşünceleri yerine tiksintiyle "dogma" dedikleri İbrahim'in ML görüşleri devrimimizin yolunu aydınlatmaya devam ediyor. Bütün bilinçli işçiler, devrimci-

ler, bu düşüncelere daha çok sarılmaya devam ediyorlar. O'nun ilan ettiği programı savunmaya ve savaşı yükseltmeye devam ediyorlar! O'nun kurduğu öncünün bayrağı altında birleşmeye, daha çok birleşmeye devam ediyorlar! Ama bütün bu somut duruma rağmen;

Bugün geline aşamada öncü tarafından daha güçlü atılımlar yapmak, öncünün temel programına bağlı güçleri toparlamak ve kırlarda tutuşturduğu, "bozkırı alevlendirmek" daha da yaygınlaştırmak için tüm öncü güçlerine yaptığı önemli bir çağrı vardır. Anlaşılması güç, sektör yaklaşık olarak bu öneriyi elinin tersiyle iten "K"çı arkadaşlar altına girdikleri vebalin büyüklüğünü kavramamışa benziyor. Lenin'e karşı yüzyılın başında zaman zaman "birlik" çığlıkları atan çeşitli oportünist grupların yaptıklarını, şimdide "K"çı arkadaşlar öncüye karşı tekrarlamaktadırlar. Lenin yoldaşın deyimiyile "birlik" çığlıkları insanları yanıltmamalı." Bunu dillerinden düşürmeyenler tıpkı bugün İsviçre'de (tesadüfe bakın ki öncüde yaşanan önemli ayrılıkların hemen tümü Avrupa kaynaklıdır -bn) bütün bölünmeleri yaratmış olan Jura Bakunin'cilerin birlik için olduğu kadar başka hiç bir şey için bu kadar gürültü koparmamaları gibi, çoğu kez ayrılık tohumlarını ekenlerdir. İşte bundan ötürü en büyük sektörler ve en büyük kavgacılar ve sahtekarlar belirli alanlarda (abç) birlik için en çok bağırıp çağıranslardır. Yaşamımız boyunca kimse bize birlik çığırkanları kadar yük olmamış ve oyun oynamamışlardır." Lenin yoldaşın birlik düşmanları için yaptığı bu ağır nitelermeleri "K"çı arkadaşlar için yapmak istemezdik. Ancak bugün öncü güçlerinin birliğinin büyük bir önem kazandığı bir ortamda zamanla attıkları "birlik" çığlıklarını unutarak "gündemi-

imizde birlik diye bir sorun yoktur" demeleri ve buna uygun bir pratik içine girmeleri, tamda Lenin yoldaşın deyimiyle birlik adına "ayrılık tohumları" ekmektedirler. İşte bundan dolayı diyoruz ki, İbrahim Kaypakkaya'nın anısına bağlı olmak herşeyden önce bu tür anlayışlarla mücadele etmekle eş anlamlıdır. Bir yandan dramatik birlik nutukları atıp haklı bir konumda olduklarını ispatlamaya çalışırken, diğer yandan da başta öncünün önderlerine ve diğerlerine kişisel saldırı ve karalama kampanyalarına girişenleri hayatın her alanında mahkum etmeli ve öncünün önderlerine yapılan saldırıları boş çıkarmalıyız.

Proleter devrimci önder İ.Kaypakkaya'yı savunduğunu iddia eden "oblomov'un rahat sabahlıklı, pufia terlikli evcimen yaşamına alışmış" olan Devrimci Partizan, Bolşevik Partizan şeffhlerinin vb.nin sözünü bile etmeye gerek yok. İdeolojik olarak İbrahim Kaypakkaya düşmanlığı üzerinde yükselen ancak O'nun büyüklüğü karşısında ezilip bükülen, bundan dolayı da İ.Kaypakkaya'yı karşısına alma cesaretini dahi gösteremeyen ve mülteci revizyonizm bataklığı içinde yüzen bu bayları kaderleriyle başbaşa bırakarak öncü saflarında birleşmek İbrahim Kaypakkaya'yı anmanın biricik yoludur. Bundan dolayı diyoruz ki, proleter devrimci önder İbrahim Kaypakkaya'yı andığımız bugünde Munzur'dan Kandıraya, Dicle'den Almusa uzanan mücadeleyi daha da yaygınlaştırmak her devrimcinin görevi olmalıdır.

İbrahim Kaypakkaya'yı Anmak Ne Demektir?

Onu anmak; Enternasyonal proletaryanın bilimi olan Marksizm-Leninizmi her türden sapmaya karşı korumak, Marks,

Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların kızıl ışıklı yolunda sebat etmek, özellikle bugün dünya çapında çeşitli emperyalist güçlerce sürekli propagandası yapılan "Marksizm öldü", "Komünizm iflas etti" vb. saldırıları püskürtmek, proletaryanın bilimi, sosyalizm ve yüce altın çağı savunmak ve korumak demektir.

Onu anmak; emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve onların savaş hazırlıklarına, Ortadoğu'da oluşturmaya çalıştıkları yeni denge politikalarına karşı çıkmak, ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleriyle dayanışmada bulunmak, proleter dünya devriminin ülkemizdeki parçasına bütün benliğimizle atılmak demektir.

Onu anmak; faşist komprador patron-ağa düzeninin azgın faşizmine karşı, demokratik halk devrimini savunmak, çeşitli milliyetlerden ezilen halkımızın kurtuluşu için, onun yolunda kararlıca yürümek demektir.

Onu anmak; ulusların kendi kaderlerini kayıtsız şartsız savunmak, Kürt ulusu ve diğer azınlıklar üzerindeki milli zulme karşı durmak, bugün T.K...stan'ında gelişen mücadeleyle dayanışmada bulunmak, faşist TC.'nin Kürtlere yönelik yeni imha planlarını açığa çıkarmak ve karşı durmak demektir.

Onu anmak; Halk demokrasisi ve bağımsızlık için halk savaşı yolunda ilerlemek, bunun gerçekleşmesi için onun ortaya koyduğu ve öncünün bugün merkezi görevi olan hedefine varmak demektir.

Onu anmak; Kanı, canı pahasına kurduğu öncünün ve fikirlerini her türden oportünist-revizyonist mihraka karşı savunmak, yaşatmak ve onun yolundan sapmadan ilerlemek demektir.

Onu anmak; Revizyonizme,

tasfiyeciliğe, legalizme, teslimiyetçiliğe karşı savaşmak ve kararlıca onun gösterdiği yoldan militanca yürümek demektir.

Proleter Devrimci Önder İbrahim Kaypakkaya!

Ölümünün 18. yıldönümünde; senin ülke topraklarına ektiğin altın çağ tohumları boy verdi. Senin takipçilerin fikirlerini ve kurduğun öncüyü göz bebekleri gibi korumaktadırlar. Bize devrettiğin altın çağın kızıl sancağını er veya geç, ama mutlaka zafere burçlarına dikeceğiz. Bundan hiç kuşkun olmasın. Önder yoldaş sana ve öncüye yönelen saldırılar her defasında püskürtülerek yine kazanan sen ve öncü oldu. Nihai zaferimizi ne emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve ne de ML aleyhtarı küçük burjuvalar önleyemeyecektir.

Marksizm-Leninizm ve senin çizginde yürüdükçe bizler, aydınlatılmayacak hiçbir karanlık, maskesi düşürülmeyecek hiçbir revizyonist çehre kalmayacaktır. Yaşanan her süreç seni tekrar tekrar doğrulamaktadır.

Önder yoldaş sen ölmedin! Mücadelemizde yaşıyorsun! Senin takipçilerin faşist patron-ağa düzenine karşı yürüttükleri can bedeli mücadelede seni yaşıyorlar. İşte sen; Kandıra'da Manuel Demir'le, Diyarbakır'da Seyfi Batar'la, Hürmek'te Hüseyin Tosun, Ünal Küçükbayrak, Rıza Sökmen, Zeki Uygun'la, Nazimiye'de Hüseyin Demir'le, Kurt kömünde Hasan Ben'le, Almus'ta büyük önderlerden Baba Erdoğan'la yaşıyorsun, yaşayacaksın sonsuza dek önder yoldaş.

-Her 18 Mayıs'larda ve mücadelemizin her anında bizle birlikte yaşatılıyorsun, yaşatılacaksın.

-Gün onun gösterdiği yolda, onun savunucularının hep birlikte, onun ML düşüncelerini hayata geçirme ve birleşme günüdür.

Alanlarda, Sokaklarda, Fabrikalarda, Okullarda

1 MAYIS 1991

Ezilen halkların ve işçi sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele günü olan 1 Mayıs, komprador hakim sınıfların her türlü baskı, tehdit ve saldırılarına rağmen, alanlarda, fabrikalarda ve okullarda özüne uygun olarak kutlandı.

Her 1 Mayıs'ta olduğu gibi, bu yılda çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve emekçi yığınlar için, 1 Mayıs'ı özüne uygun olarak kutlamak, sınıf mücadelesinin düzeyi açısından sınavlardan biri olurken, komprador hakim sınıflar içinde baskı, tehdit, gözaltı, işkence ve vahşetin alçakça yaşandığı bir gün oldu. Bu yıl yine de işçilerin, memurların, öğrencilerin oluşturduğu yığınların mücadele gü-

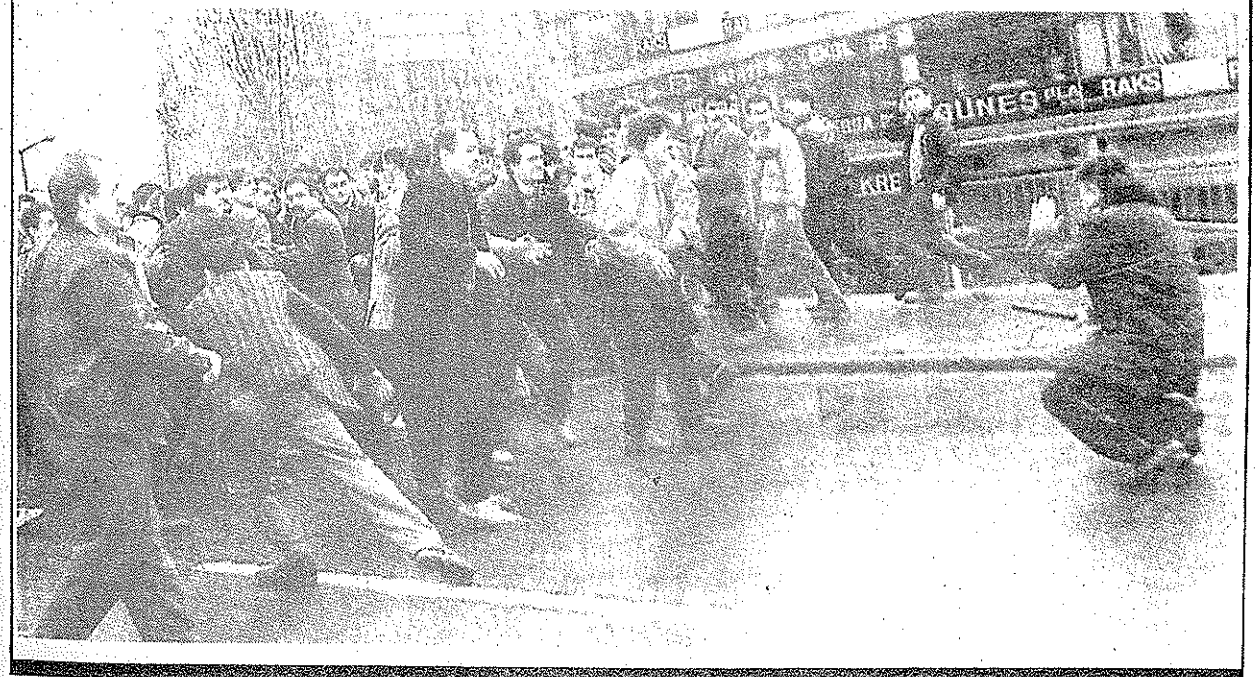
nü odu 1 Mayıs...

Komprador patron-ağa düzeninin 1 Mayıs öncesine denk düşen, bütün demokratik kurum ve kuruluşları ile halk muhalefetine karşı topyekün savaş yasağı olan "anti-terör yasası"na karşı, devrimci hareketin tepkisini ifade etmesinin önemi açısından özüne uygun olarak kutlanması, bu yıl daha çok anlamlı kılıyordu 1 Mayıs'ı....

Çünkü; komprador patron-ağa düzeni gittikçe daha çok gelişen sınıfsal ve ulusal mücadeleye karşı yıllardır uyguladığı kıyım, zülm ve yer yer toplu katliamlara varan politikalarını "anti-terör yasası" ile tekrardan düzenliyerek, yeni bir dönemi başlatıyordu. Bu yasanın öyle

sıradan basit bir kanun değişikliği veya karşı-devrimin geçici bir sindirme hareketi olmadığı uzun bir zaman geçmeden anlaşılacaktır.

Silahlı karşı-devrim, gelişen sınıfsal ve ulusal mücadeleyi bastırmak için; yapabilecekleri ne varsa şimdiye dek birer birer uygulamış ve bütün bu politikaların başarı şansını pratikte denemiştir. Bu denemelerden çıkan sonuç; sürgün, sansür, baskı, tehdit, işkence ve tek tek katliamların kırları kendisine esas alan bu mücadeleyi bastırmaya gücü yetmemiş, aksine şehirlerde bu jakoben mücadeleye eşlik etmeye başlamıştır. Onun içindir ki, komprador hakim sınıflar bütün imkanlarını

bundan böyle daha alçakça kulanacağı ve devrimci halk muhalefetini her ne pahasına olursa olsun kana boğmayı hedefleyen yeni pis bir savaş seferberliğini ilan etmiştir.

Karşı-devrimin bu yeni politikalarının başarılı olup-olmaması, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve ezilen halkımızın bu saldırıya karşı geliştireceği tepki ve örgütlü mücadelesinin düzeyine bağlı bir durumdur. Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonrada hiçbir yasa sınıf mücadelesinin başarısını geriletmeye/önünde set oluşturmaya yetmeyecek, her şeyi örgütlü halk muhalefeti belirleyecektir.

Her yönüyle böylesine önemli bir sürecin başlangıcına denk düşen 1 Mayıs, bu açıdan değerlendirilirse; bu kitlesel karşı koyuş için, 1 Mayıs kutlamaları elbette başlı başına bir ölçü olamaz. Ancak mücadelenin esas alanı olan kırlardaki jakoben mücadeleye eşlik etme düzeyi ve bu mücadelenin izliyeceği seyir açısından işçi sınıfının gücünü denediği önemli bir gündü 1 Mayıs...

Sorunu bu yönüyle ele alıp değerlendirildiğinde; sınıf bilinçli proletaryanın öncü gücünün kır-

larda sağlam zeminler yaratarak oturmaya başlayan örgütlenmesi ve günden güne yaygınlaşarak gelişen mücadelesinin yeterince şehirlere yansıtılmadığı açıkça görülmektedir. Örgütlenme, insiyatif ve mücadelesi ile öncünün varlığını gereği gibi hissetmeyen işçi sınıfı, bütün bu olumsuz koşullara, silahlı karşı-devrimin alçakça saldırılarına ve Türk-İş'in ihanetine rağmen, istenen düzeyde olmasa bile bu yıl 1 Mayıs'ı özüne uygun olarak kutlamıştır.

1 MAYIS 1991 EYLEMLERİ:

İzinli tek miting İzmir'de yapıldı. Bu miting 6-7 bin civarında kitle tarafından büyük bir coşkuyla kutlandı. İzmir dışında hiçbir yerde yasal mitinge komprador burjuvazi izin vermedi. Ama, bu duruma karşın, birçok yerde şu veya bu düzeyde 1 Mayıs kutlamaları yapıldı. İstanbul, Ankara, Bursa, İzmit, Diyarbakır, Tunceli, Batman, Zonguldak, Mersin, Adana ve Tarsus'da izinsiz gösterilerle "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan" sloganlarıyla alanlar çınlatıldı.

İstanbul: Sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin organize ettiği 1 Mayıs kutlaması

Saraçhane'de saat 10.30 sularında başladı. Çok sayıda pankartın taşındığı yürüyüşte, "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "K....tan Faşizme Mezar Olacak" devamlı atılan sloganların başında geliyordu. Saraçhane'den Unkapanı köprüsüne kadar yürüyen kitle, iki kez polis barikatlarını aşarak Taksim'e doğru yola devam ettiler. Ancak köprü'nün karşı tarafı tutulduğu için, kortej yönünü Eminönü'ne çevirmek zorunda kaldı. Tam bu esnada Çevik kuvvet ve diğer resmi-sivil polis güçleri göstericilere karşı yoğun bir saldırıya geçtiler. Birçok kişi yaralanırken 60'ın üzerinde işçiye gözaltına alındı. Polis saldırısından sosyalist basın mensupları da payına düşeni fazlasıyla aldılar. İnsan Hakları Derneği'nin 6 temsilcisi de polis tarafından gözaltına alınanlar arasındaydı.

Eminönü, Harbiye, Şişli, Beşiktaş, Cerrahpaşa, Kadıköy, Üsküdar, Beyazıt, Merter, Gaziosmanpaşa, Güngören ve Ümraniye'de 1 Mayıs gösterilerle kutlandı. Jakoben güçlerin Şişli, Beşiktaş, Harbiye'de molotof kökтейlerini caddelere atarak ve Mayıs ateşlerini yakarak Taksim 1 Mayıs alanına çıkmaya çalıştılar. Polis sabah erken sa-

atlerinden itibaren ve daha önceki yıllardan çıkarmış olduğu tecrübeleri değerlendirerek 2-3 kişilik grupların bile bir araya gelmesini engellemeye çalışması ve yoğun tutuklamalardan dolayı bu alanlarda kitlesel temelde eylem konulması engellendi. Bütün bunlara karşın 3'lü ve 4'lü gruplar halinde devrimciler Taksim 1 Mayıs alanına çıkmayı başardılar.

Eğitilmiş "Razan" kurt köpekli, panzerli, tanklı bütün tedbirlere rağmen, Taksim 1 Mayıs alanında "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarının atılması engellenemedi.

İstanbul işçi sınıfı, 1 Mayıs'ta üretimden ve tarihten gelen gücünü fabrikalarda da gösterdi. Bir çok fabrikada işçiler üretimi durdurarak 1 Mayıs'la ilgili bildirimler okudular. Bazı yerlerde ise işçiler eylemi sokaklara taşıyarak yürüdüler. Kartal Belediyesinde çalışan 800 civarında işçi sabah saat 08'de düzenledikleri yürüyüşte, "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan" ve "K....tan Faşizme Mezar Olacak" sloganları haykırıldı. Pendik Belediyesinden 150 işçi ve Esenyurt Belediye işçileri, halkla birlikte yürüdüler. Kağıthane Belediye işçileri, belediye önünde bir gösteri

düzenledi, polis bazı işçileri gözaltına aldı. Ümraniye'de temizlik işçileri 1.5 saat süren bir gösteri ile 1 Mayıs'ı kutladılar. Bağlarbaşı'nda 1200 Fen işleri çalışanları yarım gün üretimi durdurarak 1 Mayıs kutlamalarına slogan ve bildiriler okuyarak, davul-zurna eşliğinde halay çekerek katıldılar.

Topkapı Ambarlar'da çalışan 1000 işçi 2 saat boyunca üretimi durdurup bildiri okuyarak 1 Mayıs bayramlarını kutladılar. TÜMTİS sendikasının tüm işyerlerinde benzer eylemler gerçekleşti. Alanlara çıkışı engellenen işçiler, Topkapı Erka-Balata'da iki saat üretimi durdurdu. Vardiyeye bitiminde 200 işçi yürüyerek Erka Fleks grevini ziyarete gittiler. SUSER işçileri Kadıköy Vapur İskelesinde bir gösteri düzenliyerek 1 Mayıs kutlamalarına katıldılar. Polis bu gösteri esnasında birçok işçiyi gözaltına aldı. SUSER ve İSKİ işçileri Aksaray-Yenikapı'da pankartlı ve sloganlı yürüdüler. Bakırköy Kutlutaş, Pancar Motor işçileri 1 Mayıs günü üretimi durdurdu. Kavel'de çalışan işçiler 1 saat üretimi durdurarak 1 Mayıs bayramlarına sahip çıktılar. Teknik Kalıpta üretimi durdurup 1 Mayıs marşını hep bir ağızdan hay-

kırdılar.

İstanbul Büyük Şehir Belediyesi önünde 80 civarında TÜMBEL-SEN üyesi belediye memuru slogan atarak 1 Mayıs'ı kutlamaya çalışırken, polis memurlara saldırarak 6 belediye memurunu gözaltına aldı.

General Elektrik, Topkapı Elida Kozmetik, Birleşik Alman İlaç Fabrikası, Surtel, Elba, Waty, Uzel, İzsal, Cevizli Tekel, Cibali Tekel, Darphane, Gripin ve Kristal-İş'e bağlı işyerlerinde kısa süreli üretimi durdurma ve bildiriler okunarak 1 Mayıs kutlamalarına katıldılar.

Gebze'de Petrol-İş, Otomobil-İş ve Öz-Çelik-İş sendikalarına bağlı işyerlerinde bildiriler okunarak 1 Mayıs kutlandı. Şubat ayından bu yana grevde bulunan Maga Deri işçilerini sendikacı, işçi ve öğrenciler tarafından ziyaret edilerek karşılıklı bildiriler okunarak 1 Mayıs coşkusunu burada da yaşatıldı.

Öğrenci gençlik her yıl olduğu gibi, bu yılda işçi sınıfının yanında yer almayı ihmal etmedi. Bir çok yerde işçilerle birlikte yürürken, İstanbul Üniversitesi, Yıldız Üniversitesi ve İTÜ'de öğrenciler tarafından gösteriler düzenlendi. Yıldız Üniversitesinde öğrenciler polisle çatıştılar.

Istanbul'da 1 Mayıs eylemlerinden dolayı toplam 800'ün üzerinde insan gözaltına alındı. Bunlar sorgulanıp bir kısmı bırakılırken, bir kısmıda işkenceden geçirildi ve DGM tarafından tutuklanıp "anti-terör yasası"na göre dava açılıp yargılanacaklardır. (20 civarında gösterici tutuklandı.)

Tunceli: Çeşitli işkollarında çalışan işçiler, kendi aralarında anlaşarak öğle saatlerinde iş yerlerinden ayrılarak il merkezine doğru yürüyüşe geçeceklerini daha önceden kararlaştırdılar.

1 Mayıs günü YSE, Köy Hizmetleri, Karayolları ve okullar polis tarafından çember altına alındı. Çemberi yarıp çıkamayan YSE ve Köy Hizmetleri ve Karayollarında çalışan işçiler, buldukları yerlerde üretimi durdurup ve bahçeye çıkıp sloganlar atarak 1 Mayıs kutlamalarına katıldılar.

Belediye işçileri ve diğer bazı işçiler bir kısım halkla birleşerek Tunceli Belediyesi önünde 1 Mayıs işçi bayramını sloganlarla, saygı duruşuyla ve bildiriler okuyarak kutladılar. Lise'den polis çemberini yarıp çıkan bir grup öğrenci ise Tunceli il merkezine doğru yürüyüşe geçti. Polis tarafından yolu kesilen öğrenciler vahşi bir biçimde dövülerek gözaltına alındılar. Tunceli Belediye Başkanı Mehmet Kocademir'in devreye girmesiyle 8-10 kız öğrenci serbest bırakıldı. Bunların dışında gözaltında kalanların akıbetleri hakkında ise geniş bir bilgi edinemedik.

Adana: Türk-İş'e bağlı 24 sendikaların Adana şube başkanları, Türk-İş 4. bölge temsilciliğinde okunan bildiri ile 1 Mayıs geçirildi. Pilsa ve THY grev yerlerine yapılmak istenen ziyaret polis tarafından engellenmek istendi. Balcalı Hastanesi'nde çalışan işçi, memur, hemşire ve personelden oluşan bir grup, hastane içinde yürü-

yüş ve toplantılar yaptılar. Tüm Sağlık-Sen'in kapatılması da bu arada protesto edildi.

Ankara: Türk-İş bir salon toplantısı ile Hak-İş Dedeman Oteli'nde düzenlediği paneller sözde 1 Mayıs'ı kutlamaya çalıştılar.

Belediye işçileri, Büyük Şehir Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğü önünde toplanarak 1 Mayıs'ı kutlamaya çalıştılar. Batı Avrupa emperyalizminin sadık uşağı SHP genel başkanı Erdal İnönü toplanan işçilere bir konuşma yaparak şimdiden oy avcılığına çıktı. Ancak kullandığı silah paslıydı ve geri tepiyordu. Bu paslı silahla vurmak istediği hedefi değil, kendi kendini vurdu. Bu komprador burjuvazi ve toprak ağalarının muhalefetteki sözcüsü ANAP iktidarının 1 Mayıs'ı yasaklaması ve işçi sınıfına karşı başlattığı (diğer bütün emekçi katmanlarda buna dahildir) siyasi saldırıyı eleştirmesi gerekirken, 1977 1 Mayıs'ını ve daha sonraki 1 Mayıs kutlamalarını eleştirdi.

SHP genel başkanı Erdal İnönü'nün konuşması işçiler tarafından protesto edilirken, sık sıkta "Kahrolsun Faşizm", "İşçi kıyımına son", "İşçiler birleşin, iktidara yerleşin", "Söz, yetki, karar iktidara halka", "Terör yasasına hayır", "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın 1 Mayıs" ve "K...tan faşizme mezar olacak" sloganlarıyla kesiliyordu.

ODTÜ öğrencileri ve diğer bazı işçiler 1 Mayıs kutlamalarını polisle çatışarak kutladılar.

İzmir: Tek yasal miting olan İzmir mitingine Petkim, Belediye, Tekel Şarap fabrikası, Tansaş, Tüm Bel-Sen, Eğitim-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Kutlutaş, Halkevleri ve öğrencilere mensup 6-7 bin kişinin katılımıyla Konak Eski Balık Hali'nde 1 Mayıs kutlandı.

Miting'de bir konuşma yapan

Belediye-İş 6 nolu şube başkanı Haşim Candan özetle şöyle diyordu:

"1 Mayıs yasallaşmalıdır diyen partiler nerede? Oy verdiğimiz İzmir Milletvekilleri nerede? Lanet olsun bunlara! İşçiler burada, Türk-İş nerede?"

Haşim Candan ve tüm işçi sınıfı bu sorulara yanıt arıyordu bu 1 Mayıs'ta. Bu sorulara cevap verebilecek hiçbir yetkili yoktu ortalıkta. Sadece işçilere ve ezilen halka karşı saldıracı emri alan eli coplu-üniformalı ve sivil yetkililer vardı. Bunların görevlerinde belliydi. Diğerleri ise ANAP, siyasi iktidarının ve feodal-faşist düzenin ekmeğine yağ sürmekle, secdeye varma görevlerini yerine getirmekle meşguldüler.

Diyarbakır, Batman, Zonguldak, Mersin ve Bursa'da da 1 Mayıs çeşitli eylem biçimleri ile, yetersizde olsa kutlandı. Diyarbakır ve Batman'daki 1 Mayıs kutlamaları hareketli ve olaylı geçti.

Tarih defalarca göstermiştir ki, gelişen kitlesel mücadeleleri zorla bastırmak isteyenlerin gücü buna yetmemiş, tam tersine hareketin jakobenleşerek daha büyük bir güç haline gelmesine yaramıştır. Ülkemizde de gerek her yıl 1 Mayıs'ta uygulanan baskı, tehdit, gözaltı ve işkencelerin ve gerekse gelişen sınıfsal kurtuluş ve ulusal mücadeleye karşı girişilen sistemli katliam politikalarının bu mücadeleyi engellemeye yetmeyeceği görülecektir.

Hakim sınıfların sınıf bilinçli proletaryanın ve emekçi halkımızın düzene karşı mücadelesinin önüne bir baraj vazifesi görsün diye diktiği reformizm, revizyonizm ve her türden anti-ML akımların seti yıkılacak ve emekçi halkımız kurtuluşlarının yolu olan demokratik halk devrimi mücadelesine hız verecektir.

"Anti-terör yasası" ile 141-142. maddeler kalktı mı, yoksa dağ fare mi doğurdu?

Yıllardır düşünmeyi "cesaret", düşünceyi pratiğe geçirecek bir şeyler değiştirmek istemeyi de bir "felaket" haline getirmiş olan bir çok ceza maddesi yanında 141 ve 142. maddeler Halkımız egemen güçlerin bu "jest'ini" düşünürken karşısına 141-142'den daha vahim sonuçları olan Anti-Terör Yasasını çıkardılar. Anti-Terör yasasını inceleyen her insan çok rahat görecek ki, 141 ve 142. maddeler kalkmış değil, aksine daha da ağırlaştırılarak konumlarını korumaktadırlar. Ama, ANAP ve manevi önderi T. ÖZAL, Türkiye siyasi hayatına girdiğinden bu yana, hep halk kitlelerini nasıl altedeceğini düşünmüş, Amerikan vari ayak oyunlarıyla kitlelerin gözünü boyamasını bilmıştır. 141 ve 142. maddelerin yürürlükten kaldırıldığı konusunda resmi açıklamalarda göz boyamaktan öteye gitmemektedir.

TÜRK CEZA YASASINA 141 ve 142. MADDELERİN EKLENMESİNE NEDEN OLAN TARİHSEL OLGULAR NELERDİR?

Osmanlı imparatorluğunun yıkılması ve Cumhuriyet Türkiye'si ile birlikte, düşünmek, düşünülene hayata geçirmek hep "cesaret" işi olmuş. Komprador

hakim sınıflar, hep düşünmeyen, konuşmayan, tepki göstermeyen, pısırık, düşünce temelli bir toplum yaratmayı amaçladılar.

Düşünen, düşüncesini hayata geçirmeye çalışanlar birer "öcü" ilan edilip, bütün iletişim ve görsel yayınlar yoluyla, binbir yalanla halk kitlelerine gösterilmek istendi. Bir çok kitap yazıldı, filmler yapıldı, radyo programları hazırlandı ve hatta okullara zorunlu ders olarak konuldu. Oysa dünya da ve ülke içinde son derece ciddi gelişmeler, değişimler yaşan-yordu. Dünya da ve çevremizde gelişmeler, değişimler oldukça, değişimler ve gelişmeler doğrultusunda düşünmek, bunlara ayak uydurmak ve hatta harekete geçmek diyalektik bir yasadır. Nasıl ki etki tepkiyi kaçınılmaz kılıyorsa ve nasıl ki toplumlar durmadan değişiyor, bilim durmadan yeni gelişmeler kaydediyorsa, düşünceyi durmadan bunnların paralelinde gelişmesi ve değişim istemesi o kadar doğal ve bir o kadar kaçınılmazdır. Ama, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, bu doğa kanununun önünde durmak, engel teşkil etmeyi kendilerine görev biliyorlar. Çünkü, onlar çok iyi biliyorlarki, halkın kanı-

canı pahasına salınamatlarını sürdürebilmeleri için, bütün gelişme ve değişimlerden habersiz robotlaşmış bir toplum işlerine yaramaktadır. Uyanmış, örgütlenmiş bir toplum, onlar için son derece korkunç bir tehlikeyi hep taşır.

Toplumların değişim ve gelişme yasalarını bilen, burjuvazinin deneyimlerinden ders çıkaran Cumhuriyet Türkiye'sinin yeni patronları olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının siyasi temsilcisi Kemalistler; düşünmeyi, (dünyadaki) gelişmelere ayak uydurmak isteyenleri engellemek, bellerini kırmak, hayat hakkı tanımamak, bunları geniş halk kitlelerinden soyutlamak amacıyla bir çok yalan-iftiraya başvurmaktan kaçınmadılar. Ülkemizde yeni yeni gelişme (1926'ten sonra) gösteren herici-devrimci hareketli "öcü" ilan etmenin pek para etmediğini ve bir çok yoğun tutuklamalara verilmiş istenen göz dağıda sonuç veremeyince yeni oyunlara başvuruldu.

Burjuvazi bütün dünyada gelişmekte olan devrimci hareketi geniş halk yığınlarından koparmak yani balığı denizsiz bırakmak gibi akla hayale gelmez ve hatta çuvala sığmaz yalan propagandalara başvurmaktan ka-

çinmedi. "Devrimciler-Komünistler ana-bacı tanımaz" biçimindeki meşnetsiz uydurmalar doğrusu uzun yıllar başarı kazanmadı diyemeyiz. Bu meşnetsiz yalanlarla geniş halk yığınlarının devrimci düşünceye yönelmesi, devrimci harekete destek vermesi engellendi.

1920'ler sonrasında genel olarak dünyada ve özelde ülkemizde bu denli yoğun olarak anti-propaganda faaliyetine burjuvazinin yönelmesi boşuna değildi. Çünkü o günün dünyasında başında büyük usta LENİN'in önderliğinde Genç Sovyetler Birliği'nin hızla yükselmesi burjuvazi için ciddi tehlikeler oluşturuyordu. Kapitalizm mezara gömülmüş yeni bir toplum olan sosyalizm filizleniyordu. Dolayısıyla sosyalizm artık bir hayal olmaktan çıkmış, maddi bir güç haline dönüşmüş bulunuyordu. Bu önemli gelişme bütün emperyalist-kapitalist, faşist, monarşist vb. yönetimleri tehdit ediyordu. Dolayısıyla kendi düzenlerini devam ettirmek için, yoğun propagandalar onlar açısından kaçınılmaz olmuştu. Bir çok ülkeye nazaran Sovyetler Birliği, Türkiye ile yakın komşu idi. Türkiye ekonomik olarak zayıf, çözüme kavuşturulmamış ulusal sorun ve daha bir dizi can alıcı sorun mevcudiyetini koruyordu. Yani başında Sovyetlerin boy vermesi, Kemalistler açısından tahrihi mümkün olmayan büyüklükte bir tehlike oluşturuyordu. Zira ülkemizin hemen yanındaki bu sıcak gelişmeden geniş halk kitlelerinin etkilenmesi, etkilenme doğrultusunda düşünme ve düşünülmesinde hayata geçirilmesi tehlikesi diğerlerine oranla daha büyüktü. Bu tehlikenin ciddi boyutlara varmadan ortadan kaldırılması, desteğin kesilmesi için, ister istemez çuvala sığmaz yalanların üretilmesi kaçınılmaz olmuştu.

Türkiye toplumunun siyasi, kültürel olarak geri olması, iletişim ve görsel yayınlarının olmayışı ve bununda ötesinde eğitim düzeyinin sıfır noktada bulunmasının bir sonucu olarak, çuvala sığmaz yalanlar bir hayli başarı kazanıyordu. Ama diğer yanda aydın çevreler içinde bu yalanlar pek rağbet görmüyordu.

Anti-propagandaların, çuvala sığmaz yalanların pek para etmez olduğunu gören komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının siyasi temsilcisi olan kemalistler; tehlikeyi uzaklaştırmak ve halkımızın kanları üzerine kurdukları cennetlerini devam ettirmek için, faşist İtalyan ceza yasasından 141. ve 142. maddeleri alarak engelleme yoluna gittiler.

Bütün anti-propaganda ve çuvala sığmaz yalanlara karşın, ülke içinde devrimci düşünce, günden güne çevre ediliyor ve devrimci gelişme zayıfda olsa bulunuyordu. Çeşitli adlarla örgütlenme yolunu arıyordu. Bunu gören kemalistler 1930'ların başında Mussolini'nin siyasi danışmanını ülkeye davet ettiler. Mussolini'nin siyasi danışmanı, düşünme ve düşüncenin örgütlenmeye yönelmesini engellemek için, kendi ceza yasalarında bulunan 141. ve 142. maddelerini önerdi. Kemalistler, faşist İtalyan ceza yasasından alınan 141. ve 142. maddeleri Türkçe'ye çevirip faşist ceza yasasına eklediler. Böylece o namı değer maddeler günlük yaşamımızın bir parçası haline geldi.

Bu faşist maddelerle artık resmi olarak, düşünenler düşündükleri doğrultusunda yazılı eser, yada düşündüklerini sözlü olarak ifade etmelerinin başlarında "demöklesin kılıcı" gibi 141. ve 142. maddeler sallanmaya başladı. Bir çok aydın (örneğin Şair Nazım Hikmet) dü-

şüncelerinden dolayı on yılları aşan cezalara çarptırılarak ve eserleri yasaklanarak seslerini kesmeye çalıştılar. Yabancı yazılı eserlerin Türkçeye çevrilmesi, yayınlanması yasaklandı. Sendika, dernek, cemiyet, parti vs. vs. bütün örgütlenme biçimleri "komünizm propagandası", "gizli örgüt" vb. gerekçelerle bu maddeler sayesinde yasaklandı.

Faşist Türk hakim sınıflarının bu kanuni mühüdelere sığınmasının altında yatan nedenlerin bir kısmı bunlardır.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının iktidarı, bu maddelere baş vurması yada günümüz Türkiye'sinde 413 sayılı kanun hükmünde kararname dizisi ve anti-terör yasasıyla; Dünya'da ve Türkiye'deki gelişmelerin halk kitlelerine yansımaları, ulaştırılması ve geniş halk yığınlarının aydınlatılmasından, öcünden korkar gibi, hep titremektedirler. Çünkü; geniş halk kitlelerinin aydınlanması, siyasi bilinçlerinin gelişmesi, düzenin hangi pislikler içinde yüzdüğünü, kendilerinin ne denli acımasız ve insafsızca soyulup soğana dönüştürüldüklerini görmeleri kaçınılmaz olacaktır. Dolayısıyla tavuk karasının bir perde olarak gözlerde bulunması komprador patron-ağa düzeninin çıkarlarına son derece uygun düşmektedir. Tavuk karasının gözlerden kalkmaması için gerekli olan her türlü araç-gereç hiç çekinilmeden gönül rahatlığıyla kullanılması onlar için, bir diyet borcu olmaktadır.

Anti-Terör Yasası'nda "devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü bozmak" gerekçesiyle görüş açıklayan, sorunlar hakkında çözüm yolu öneren kişi ve kuruluşlar hakkında dava açılabilir. 141. ve 142. maddelerde bu doğrultuda bentler taşıyordu. Bu durumda örneğin bir Kürt meselesini tar-

tışmaya açmak, çözüm yolunu üretmek ateşten gömlek görevini görüyor. Düşünmek, ama kimseye değil, kendi kafatası çemberi içinde düşünce hapsedilmek isteniyor.

Oysa düşünmek bir faaliyet, yani hareketin kendisidir. Hareket kafatası çemberi içinde kalamaz. Çünkü hareket olan yerde değişim kaçınılmazdır.

Daha doğrusu düşünmek varolanı değiştirmeyi amaçlar. İnsanoğlu, bir şeyleri değiştirebileceğine inandıkça düşünce ufuklarını genişleştirebilir ve çemberi kırabilir. Aynı zamanda kendini geliştirebilir, düşünceleri ve düşünceleri doğrultusunda kültürel birikimi artarak geleceğe bir miras bırakabilir. Ancak ne varki, buna izin verilmiyor, her gün yeni engeller çıkartılıyor. Bunlar dünyadaki gelişmelere ayak uydurma değildir. Çağın gerisinde, korku dağında yaşamaktır. Korku, toplumların gelişme yasalarına engel olmadı, olamazda.

141. ve 142. maddeler resmi olarak yürürlükte bulunduğu zamanda açıklanmasını ve açıklanan düşüncenin etrafında örgütlenmeyi, yani var olanı değiştirmeyi yasaklıyordu. Aynı yasaklar, anti-terör Yasası'nın 7. maddesi ile olduğu gibi kendini muhafaza etmektedir.

7. madde'de, "Devletin Anayasa'da belirtilen siyasi, hukuki, sosyal, ekonomik düzenini veya cumhuriyetin zor kullanmak suretiyle yıkıma uğratılmaya çalışılması" her türlü faaliyeti yasaklıyor. Bütün örgütlenmelerin kurucu, yönetici ve üyelerine son derece ağır cezalar getiriliyor..

Yukarıda da görüldüğü gibi, bu madde "şiddet" eylemini içermiyor, burada önemli olan neyi amaçladığıdır. Daha açık ifade edilirse, bu maddeyle Türkiye'de bir komünist partisi kurulamaz. Zira 141. ve 142. maddelerde böyle bir girişimi zaten

yasaklıyordu. 141. ve 142. maddeler Anti-Terör Yasası ile varlıklarını bir başka isim altında sürdürmektedir. Ve böylece de dağ minik fare doğurmuş oldu.

Bu maddeyle yine proletarya diktatörlüğünün kamuoyunda tartışılması, ülkemizdeki parlamentonun gerçek niteliğinin geniş halk yığınlarına açıklanması, devletin üstlenmiş olduğu fonksiyon, yabancı emperyalist devletlerle yapılan gizli anlaşmalar, ezilen bağımlı ulus sorununun gerçek boyutları tartışılmayacak ve bu görüşlerin karanlıkta kalması kendini korumaya devam edecek.

Anti-Terör Yasası, basına da ağır cezalar getiriyor. Basının gerçekleri emekçi halka açıklanmasını hapis ve para cezaları ile yasaklamaktadır. Özellikle sosyalist basının dişsiz ve sağır olmasını, elindeki kalemi kırma-yı amaçlamaktadır. İşkenceyi devletin güvencesi altına alıyor.

Gerçi bu yasadaki öncede işkenceciler korunuyordu. Anti-Terör yasası ile, siyasal bir partinin yada bir derneğin iki üyesi

"suç" sayılan(!) eylemlerde bulundu diye, onların örgütlerinde "terörist" damgasını yiyor. Legal örgütlenmeler her türlü devlet provakasyonuna açık. Her türlü muhalefete ipotek konulmaktadır. Böylece bütün faaliyetleri kontrol altında tutmayı ve rotadan çıkanların faaliyetlerine son vermeyi kaçınılmaz kılmaktadır. Aslında terörle kast edilmiş istenilen gayet açıktır. Ama kitlelerin kafasını karıştırmak ve bilinçlerini bulandırmak hedeflenmektedir. Amaçlanan geniş emekçi yığınların örgütlenmesi, kendi kurtuluşları için çözüm yollarını aramayı yasaklamaktır. "Polis yetkileri yasası", 413 sayılı "kanun hükmünde kararname"ler dizisi ve ardından çıkartılan bu "Anti-Terör yasası" ile devletin reorganizasyonu sağlanmakta ve devletin, polis devletine dönüştürülmesi, devlet terörünün resmileştirilmesi, işkence olayını, insan hakları ihalili güvence altına alındı. Ama tarihte son sözü hep direnenler ve özgür gelecek için mücadele verenler söyleyecektir.

Sözde Öncünün "3. Konferans"ı, Özünde Revizyonist YDB'nin Ekim 1987'deki Toplantısı Üzerine

Baba ERDOĞAN

"Opportunizmle mücadeleden söz ederken, bugünkü oportunizmin, her yerde rastladığımız bir karakteristik özelliğini, yani muğlaklığı, şekilsizliğini ve kolay anlaşılabilirliğini hiçbir zaman unutmamak gerekir. Bir oportünist tabiatı gereği, her zaman açık ve kararlı bir tavır takınmaktan kaçınacaktır; her zaman orta yolu arayacaktır, iki katı bakış açısı arasında yılan gibi kıvrılacak ve ikisiyle de uyumuna çalışacak ve ufak tefek değişikliklerle, şüphelerle, masum ve saygılı önerilerle vs. vb. varolan görüş ayrılıklarını azaltacaktır". (Lenin)

Lenin yoldaşın hiçbir yoruma ve muğlaklığa yer bırakmayacak şekilde açık ve net olarak belirttiği oportunizmin bu niteliği, oportunizmin her tarihi dönemdeki evrensel niteliğidir. Lenin yoldaşın bu tanımlaması elbette sadece Rus oportunizmi için değildir. Aynı zamanda evrensel olan oportunizmin genel

tanımlamasıdır da. Gerek dünya devrimleri tarihinin deneyimleri gerekse, Türkiye devrimci mücadelesi tarihinin deneyimleri incelendiğinde oportunizmin bu niteliği rahatlıkla görülebilir. Rusya'da Bolşeviklerle Menşevikler arasındaki mücadelede orta bir yol izleyen ve her zaman Bolşeviklerle Menşevikleri uzlaştırma doğrultusunda çaba harcayan Troçki "yılan gibi kıvrılan" oportunizmin örneğini sunarken, ülkemizde de bu kıvraklığı ile ünlü PDA'ya, I. Kaypakaya yoldaş tarafından söylenen "dükkanlarında her türlü malı bulandıran açık göz tüccarlar" sözü, kıvrak oportunizmin kıvraklığının ne demek olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Sınıf mücadelesinin zorlu arenasında yer alan her proletarya partisinde olduğu gibi (...Öncünün... yayıncının notu) pratiğinde de oportunizmin her çeşidine ve revizyonizme karşı sürdürülen mücadelenin deneyimleri ile dolu bir tarih vardır. Bu deneyimler bugüne dek ol-

duğu gibi bundan böyle de parti içi mücadelede bize ışık tutacak zenginliklerle doludur.

(Öncünün -yn) kurulduğu Nisan 1972'den günümüze dek, biri 1978 (1. K.) diğeri 1981'de (2.K.) olmak üzere iki K gerçekleştirildi. 1981'de gerçekleştirilen parti 2. K.'ında Kongre kararı alınmasına rağmen objektif ve subjektif nedenlerden ötürü bunu gerçekleştiremedi. Buna bağlı olarak 3.K.'ını hala gerçekleştirmiş değildir. (*) Partinin 3.K.'ının hala gerçekleştirilmemiş olmasının nedeni, partinin başına çöreklenen bir grup tasfiyecisi revizyonistin konferansı sabote etmeleridir.

Kongre veya konferansın zamanında yapılmaması, yenilgi sürecinin daha da uzamasına neden oldu. Bu yenilgi sürecinin uzaması partiye çok pahalıya mal oldu. Öyle ki, 1983-87 yılları arasındaki dönemde parti hiç de küçümsenmeyecek darbeler aldı. Hem kırsal alanlarda, hem de şehirlerde alınan darbelerin yarattığı olumsuz du-

rum daha sonraki olumsuzluğa bir köprü vazifesi gördü.

Oysa yapılması gereken en doğru yol, 3.K.'ın yapılması olmalıydı. Zamanında yapılan bir 3. K.'ın yapılması olmalıydı. Zamanında yapılan bir 3.K. olumsuz durumu durdurabilir, yenilgi sürecini kısaltabilir ve partinin kendisini toparlaması daha kısa bir zamanda alabilirdi. Ama önderlik bu durumu göremedi. Bunun yerine uzun aralıklarla yaptığı toplantılarla partinin temel programını hedefledi. Yenilgiye neden olarak gördüğü mücadele biçimini değiştirerek, silahlı mücadelenin yerine "illegal barışçıl" mücadeleyi koydu. Kırsal alanlardaki örgütlü Ordu birimlerinin dağıtılmasını istedi. Fakat sert tepkilerle karşılaştıklarında bu isteklerinden vazgeçmek zorunda kaldılar. Aslında Ordu birimlerinin dağıtılması düşüncesi revizyonistlerin anlayışına göre doğrudur. Çünkü silahlı güçlerin örgütlenmesi ancak, silahlı mücadele içinde gerçekleştirilecek bir örgütlenmedir. "İllegal barışçıl mücadele" içinde silahlı güçlerin örgütlenmesi bir formalite idi ve süreç içinde de öyle olduğu ortaya çıktı.

Zamanında yapılması gereken konferansın toplanma tarihi, nihayet uzun bir zamandan sonra 1985 olarak tespit edildi. 2. MK tarafından 1984'te alınan bu karara ek olarak, MKSB'nun YD'ndan kırsal alanlara taşınması ve 3.K.'ın kırsal alanda yapılması da karara bağlanmıştı. Ama geçen süreç ve yaşanan pratik, alınan bu kararların kağıt üzerinde kalmaktan öteye gitmediğini, sadece partiyi oyaltan kağıt üstü iki yüzlü kararlar olduğunu gösterdi. 1985 yılı olarak tespit edilen konferansın yapılması tarihi 1986 yılına ertelendi. Konferansın yapılması askıda kaldıkça, olumsuzluk da artarak devam ediyordu. Konferans süreci uzadıkça bir yandan, iki çizgi mücadelesinin keskinleşmesi sonucu ML saf-

lar ideolojik ve siyasi olarak sağlamlaşırken (bu olumlu yan idi) diğer yandan örgütsüzlük (gerek şehirlerde gerekse kırsal alanlarda) ve bekleyiş partiyi kene gibi içten içe kemiriyordu. Öyle ki, parti kendi iç sorunlarıyla uğraşmaktan başka birşeyle uğraşmıyordu. Geçmişte örgütlü faaliyetin yoğun olarak sürdürüldüğü şehirlerle örgütsel ilişki dahi kurulmamış, varolan güçler örgütsüzlükten ve ilişkisizlikten dolayı harap olmuştu. Parti kitleleri çeşitli alanlarda örgütsüz ve dağınık iken, revizyonistler teker teker YD'nda bir araya gelip bir yanda keyif çarlarlarken, diğer yandan da "Partiyi sevk ve idare ediyorlardı". Aslında Partiyi yönettiklerine kendileri de inanmıyorlardı, ama başka yapabilecekleri birşey de yoktu. Ne yüreklerinde inanç, ne cesaret nede dizlerinde derman vardı. Kendi görüşlerine bile zerrece bağlılıkları yoktu. "Barışçıl mücadele esas mücadele biçimidir" diyorlardı. Ama bu görüşleri doğrultusunda en ufak bir çabaları dahi yoktu. "15-16 Haziran gibi bir kitle mücadelesi gelişirse şehirlere ağırlık verilmeli" diyorlardı. Ama gelişen devrimci kabarış karşısında sessiz ve sakindiler.

1985'te yapılması gereken 3.K.'ın, yapılmaması ve 1986'ya ertelenmesinin nedenleri olarak hazırlıkların yetersiz oluşu gösterilmişti. Oysa neden olarak başka işlerin ve niyetlerin olduğu daha sonraki gelişmelerde görüldü. Başlıca neden olarak birincisi: Türkiye'deki siyasi ortamın biraz daha yumuşaması gerekiyordu(!) Öyle ya konferans bir sıçrama tahtası olacaktı, önderlik Türkiye'ye gelecekti, haliyle YD'da mesken kurmuş "dehalar" içinde yol görünecekti: Ya mücadele! Ya terk! Başka bir yol olamazdı. İkinci neden olarak, parti içi tartışma yayın organı olarak çıkarılan "parti birliği" kendi ellerinde ve denetimlerindeydi. bu yolla kendi revizyonist görüşlerinin propaganda-

sını yaparak etkinlik kurmaya çalışacaklardı. Sözde P. içi tartışma yayın organı olan "P. Birliği" adeta revizyonistlerin propaganda broşürü oldu. Uzun süreden beri sürdürülen iki çizgi mücadelesinde, ML çizgisinin önderliğini yapan (ki bu P'mizin 1972'de ortaya konulan çizgisidir) bir nolu gerilla bölgesinin-DABK (Doğu Anadolu bölge komitesi) yazılarının normal sürede yayınlamadı. Daha sonra yayınlanana da Türkiye'ye göndermedi. YD'da ise sınırlı dağıtıldı.

1983'ten sonra revizyonist bir çizgi halini alan 2. MK bu pratik tavır ile adım adım iflah olmazlığa gidiyordu. "Kuşkusuz ki bu P'de fikir savaşımı olmadığı anlamına gelmez" (Stalin) Her proletarya partisinin tarihine bakıldığında, amansızca sürdürülen P. içi iki çizgi mücadelesinin varlığı rahatlıkla görülür. Zaten P. içindeki iki çizgi mücadelesi toplumdaki varlığın bir yansımasıdır. Parti'nin tarihi de iki çizgi mücadelesinin yaşandığı zengin deneyimlere sahiptir. P'miz içindeki iki çizgi mücadelesi kimi zaman konferansta hesaplaşmış, kimi zaman da konferans olmadan hesaplaşmışlardır. Örneğin: Mao Zedung düşmanı 1. MK'nın tasfiyesi konferansla sonuçlandırılırken, öte yandan ise KK (koordinasyon komitesi) ve GKK'nın tasfiyesi başka bir şekilde, yani konferans beklenilmeden sonuçlandırılmıştır. İki çizgi mücadelesi mutlaka konferansta sonuçlandırılacaktır diyen bir anlayış, somut şartların tahlilini inkar eden mekanik bir anlayıştır. Aynı konuda demogojiye baş vuran 2. MK ve "3. K"çılar, "Neden DABK konferansa gelip, K'ta 2. MK'ni tasfiye etmedi?" diye demogoji yapıp, mekanik mantıklarıyla gerçekleri çarpıtarak karşımıza çıkabiliyorlar. Yukarıdaki örneklerde de gördüğümüz gibi, bizzat P.miz tarihinde Konferansların dışında da hizipler P.den atılabiliyorlar (KK, GKK, YHF vs.)

1986 olarak tespit edilen parti 3.K.'ı neden hala gerçekleştirilmiş değildir? Bunun nedeni revizyonistlerin ve oportünistlerin konferansın gerçekleştirileceği 1986 yılında gerçekleştirilmemesi yönünde konferansın önüne çıkardığı engeller ve bu engeller sonucu alınan darbelerdir.

Revizyonist çizginin temsilcileri hiçbir zaman canı gönülden bir konferansın yapılmasından yana olmadılar. Onlar her zaman kendi kişisel çıkarlarını parti çıkarlarına yeğleyen, kendi varlıklarını partinin varlığının üstüne çıkaran, asalaklar olarak boy gösterdiler. ML'leri bunların bu niteliğini çok önceden görmüş ve onlarla tüm ilişkilerini kesmeyi savunurken, ortayolcu bir grup oportünist bunların kuyruğuna takılmayı ve ML'lere karşı olmayı kendileri için kurtuluş olarak gördüler.

Ama o acımasız pratik bugün bu orta yolcu belirsiz ve muğlak oportünistleri yalnızlığa itmiş bir şekilde kara kara düşündürüyor ve kendilerine iki yolu gösteriyor. Birincisi: Parti'nin gerçek savunucularının yanına giden yolu, yani "3.K." dedikleri toplantının, revizyonistlerin denetimindeki YD'nin bir toplantısı olduğunu ve dolayısıyla özeleştiriyerek yeniden parti saflarına katılmak. İkincisi: Sivri uçları biraz törpülenmiş, biraz naz biraz nuz ile revizyonist şeflerin kanatları altına girmek. Bu iki yoldan başka uzun süre bağımsız bir yolda yürümeleri hayli çabayı gerektirir ki bu durum bu arkaşaların vasfını aşar. Her ne kadar atıkları güzler Torosların ve Karadenizin doruklarına değiyorsa da "görünen köyün kılavuz istemediği" geçen bir yıllık süreçte görüldü.

1986 yılında kararlaştırılan konferansa, revizyonistlerin adeta boykot edercesine gelmemeleri (bazen hastalandılar, bazen parti için önemli ve partinin üstüne çıkarılması, korun-

ması gerekenler oldular, bazen de keyifleri istedi diye istifa ettirilsin vs.) işi sürüncemeye bırakıp partinin ağır kayıplar almasına neden olmalarından sonra parti, bunlar hakkında gerekli tavrı takındı. Öyle ki bunların "kırsal alandaki konfeansa boykot" tavrı onları niteliğini büsbütün değiştirdi. Bu durumda onların parti üyesi olarak görülmesi ve partinin sorunlarını çözmek için onlarla konferansa oturmak proletaryanın davasına ihanet olurdu. Zira bunların konferans diye bir sorunları zaten yoktu. Eğer böyle bir dertleri olsaydı bırakalım ML' tutarlı bir devrimci yapıları olsaydı, tüm örgütlenme ve faaliyetlerin konferansa tabi kılındığı dönemde konferansa gelirlerdi. Kendileri ölümünden korkuyorlar diye partiyi örgütsüz ve dağınık bir şekilde, tepside meyve sunar gibi düşmana sunmak ne zamandan beri parti üyeliği ile bağdaşıyor ki onlarla parti üyesi olarak birlikte konferansa oturalım. Yoksa "revizyonistlerle aynı masaya oturulmaz" diyen bizler değiliz. Biz revizyonistlerle partinin sorunlarını çözemeyiz diyoruz. Çünkü şirin gösterilmeye çalışılan 2. MK'si revizyonistleri bizim bugün düzeltmeye çalıştığımız sorunları partimize birer kene gibi musallat ettiler.

Elbette işleyiş, işleyiş olarak devam ettiği sürece tüm oyunlar kurallarına uygun olarak oynanır. Revizyonistleri baş tacı edip, onlarla birlikte hareket eden muğlak ve şekilsiz oportünistlere (ki bunlar kendilerini Partinin 3.MK'si olarak görüyorlar) anlamaları için 1. MK'nin 2. konferans karşısındaki tavrını hatırlatmak isteriz. 1. MK'nin revizyonist niteliğine rağmen partinin işleyiş kurallarına uyması 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının ağır koşullarına rağmen K...tan'ın bir dağ mezrasında yapılan 2. konferansa gelmesi işleyiş açısından bir örnektir. Evet 1. MK o dönemde

revizyonisttir ama iradenin kararlarına uymuş, konferansa katılmış ve daha sonraları ise çizgisine uygun olarak yol almıştır. Görüldüğü gibi işleyiş konusunda 1. MK, 2. MK'nden daha samimi davranmıştır.

Revizyonistlerin gizli hayranları olan ve bir reklam firması gibi onların propagandalarını yapan "3.K."çı şekilsiz oportünistlere sormak gerekir. Eğer 1. MK yapılan tüm hazırlıklara rağmen parti örgütünün içinde bulunduğu dağınık duruma rağmen "Türkiye'de ölüm tehlikesi vardır gelmiyoruz YD'na gelin vs. deselerdi ne yapardınız?". Arkadaşlar sözlü tartışmalarda "gelmeseydiler konferansa alınmaz ve tasfiye edilirdiler" diyorlar. Pekî o zaman sizin anlayışınıza göre kural dışı bir davranış olmaz mıydı? "Neden parti birliğini hiçe saydın ve YD'nda konferansa gitmedin?" diye sorsalar ne derdiniz? Öyle ya, mademki konferans dışındaki her türlü tasfiye gayri-meşru ise ne demeli...

2. MK ile ilişkinin kesilmesi, yeni bir konferansın örgütlenmesi için KÖK'ün (Konferans Örgütlenme Komitesi) örgütlenmesi tartışmalarından sonra, o döneme dek ML'lerle birlikte hareket eden (sözde de olsa öyle idi) bir bölgedeki cezaevini temsil eden birkaç kişinin saf değiştirip revizyonist çizginin kanatları altına girmesinden sonra partinin içinde bulunduğu durumu değerlendiren DABK Eylül '87'de yaptığı olağanüstü bölge konferansı, revizyonistleri ve onlarla birlikte hareket eden oportünistlerin partiden atıldığını ve Parti 3.K.'ı örgütlemek için diğer bölgelerdeki partiye bağlı kadrolarla birlikte oluşturulacak KÖK örgütlenmesinin hayata geçirilmesinin ve partiyi yeniden merkezi yapıya kavuşturmasını kararlaştırarak kamuoyuna açıkladı.

ML'ler, bu Konferansta aldıkları kararları hayata geçirmek için uğraşırken P saflarından

atılan revizyonistler ve onların koltuk değnekleri olan bir kaç oportünist kendi kendilerini "3.MK" olarak ilan edip, konferansı topladıklarını açıkladılar. Revizyonistlerin insiyatifinde gerçekleştirilen ve adına da "% 85 çoğunlukla toplanan Parti 3.K.'ı" dediler. Bu toplantıda alınan kararlara geçmeden önce, bunlar tarafından uydurulan bariz yalanlara açıklık getirmek gerekir.

Bu yalanların başında gelen "K. % 85 çoğunlukla toplanmış" yalanıdır. Bu konu bugüne dek, aslında yeterince anlatılmış ve açığa çıkarılmıştır. K'a Doğu'nun tümü, Batı'nın da üçte biri katılmamıştır. "K'ı oluşturan çoğunluk, YD'da çöreklenmiş revizyonist çizginin savunucularıdır. Bunlar, kendilerini her şey gören "kurtarıcılar", "hastalar" ve korkudan dizlerinin bağı çözlen, rahata düşkün istifacılarıdır. Ki 2. MK kendi döneminde yapmış olduğu bir tespit (Bkz. 'kominist' 16) YD'nda bulunan Parti üyelerinin % 70'ini ideolojik olarak çürümüş değerlendiriyor. Kendilerini bu % 70'in dışında gören 2. MK'ni de biz, tespit edilen bu % 70'e dahil edersek sonuçta YD'nda bulunan PÜ'lerinin % 90'ından fazlasının ideolojik olarak çürümüş kişilerden oluştuğunu görürüz. "3.K'da ağırlıklı olarak YD delegelerinden oluştuğu için elde edilen sonuç, % 90'ını geçen çürümüşlerin konferansıdır diyebiliriz. Doğu'da kendisini delege gösterip gidenlerin ne delegelikle alakaları kalmış, nede bölgedeki P iradesini temsil ediyorlardı.

İkinci yalan; K'a katılmayan delegelerin aşağılanması olayıdır. Bunlara göre "K'a gelmeyen delegeler, çizgilerine güvenmedikleri, çizgilerini savunamadıkları, siyasi olarak geri oldukları için" vs.den dolayı "korkarak" K'a katılmamışlardır denmektedir. Bu ukalaca yalanları dikkate alıp cevap vermeye dahi gerek yoktur. Ama şunu söylemek gerekir, madem ki öyle idi, neden 1986'daki K'ı boykot ederek gelmediniz? Yoksa dağa çıkmakla elektronik (!) kafalarınızda parazitler mi oluşuyordu? Yada bildiklerinizi dağlarda hemen unutup delileşir miydiniz? Veya "asker kafalı" mı olurdunuz? Ayrıca, mademki doğudakiler sizin "siyasi ilerliliğinizden" (!) ve kendilerinin "siyasi geriliğinden" korktuysa, bu korku dağlarda Doğu adına cesarete mi dönüşüyordu? Neden gelip orada çizginizi "korkaklara, siyasi olarak geri olan asker kafalılara" karşı savunmadınız? Bu zavallılar bu konuda da 1. MK'nin çokça gerisine düşüyorlar. 2.K'ı küçümseyen İ.G. gibi şefler Doğu'da en zor koşullarda toplanan K'a katıldılar ama sizde bu yürekte yok.

Üçüncüsü; Revizyonistleri K'ta tasfiye edecek sayısal çoğunluğa sahip idik, buna rağmen Doğu korktu gelmedi, biz yinede revizyonistleri tasfiye ettik" yalanıdır. Yukarıdaki sözleri söylemek için ya gelişmelerden hiç haberdar olmamak gerekir, yada iyi bir yalancı ve tahrifatçı olmak gerekir. Bu konuda defalarca söylememize rağmen ve koltuk değneği oportünistler tarafından da iyi bilindiği halde yinede tahrifat ve ikiyüzlülük etmekten usanmadan aynı nakarati tekrarlıyorlar. ML'lerin K'a katılmama diye bir sorunları hiç bir zaman olmadı. Aksine, revizyonist hainleri K'a götürmek için uzun süre uğraştılar. Bu uğraşta nice yoldaşı şehit verdik. (1986'daki şehitlerin verilmesi... K'a tabi kılınan örgütlenme ve faaliyetin bir sonucudur) K'a gelmeyen ve K'yı sabote revizyonistlerden başkası değildir. Revizyonistlerin bu ihanetlerinden sonra Aralık 1986'da kesilen ilişkiden sonra da gündemde olan K değil, KÖK'nin oluşturulmasıdır. Yani gündemde K yoktu. ('86 Aralığından itibaren) K gündemden kalktıktan sonra doğal olarak; 1986 Haziran'ında

atılan revizyonistler ve onların koltuk değnekleri olan bir kaç oportünist kendi kendilerini "3.MK" olarak ilan edip, konferansı topladıklarını açıkladılar. Revizyonistlerin insiyatifinde gerçekleştirilen ve adına da "% 85 çoğunlukla toplanan Parti 3.K.'ı" dediler. Bu toplantıda alınan kararlara geçmeden önce, bunlar tarafından uydurulan bariz yalanlara açıklık getirmek gerekir.

Üçüncüsü; Revizyonistleri K'ta tasfiye edecek sayısal çoğunluğa sahip idik, buna rağmen Doğu korktu gelmedi, biz yinede revizyonistleri tasfiye ettik" yalanıdır.

Yukarıdaki sözleri söylemek için ya gelişmelerden hiç haberdar olmamak gerekir, yada iyi bir yalancı ve tahrifatçı olmak gerekir. Bu konuda defalarca söylememize rağmen ve koltuk değneği oportünistler tarafından da iyi bilindiği halde yinede tahrifat ve ikiyüzlülük etmekten usanmadan aynı nakarati tekrarlıyorlar. ML'lerin K'a katılmama diye bir sorunları hiç bir zaman olmadı. Aksine, revizyonist hainleri K'a götürmek için uzun süre uğraştılar. Bu uğraşta nice yoldaşı şehit verdik. (1986'daki şehitlerin verilmesi... K'a tabi kılınan örgütlenme ve faaliyetin bir sonucudur) K'a gelmeyen ve K'yı sabote revizyonistlerden başkası değildir. Revizyonistlerin bu ihanetlerinden sonra Aralık 1986'da kesilen ilişkiden sonra da gündemde olan K değil, KÖK'nin oluşturulmasıdır. Yani gündemde K yoktu. ('86 Aralığından itibaren) K gündemden kalktıktan sonra doğal olarak; 1986 Haziran'ında

yapılan alt konferansta seçilen delegelerin, delegeliğide ortadan kalktı. Yani bir kez delege seçilen kişi, ebediyen delege kalır diye bir kural yoktur. Ama K'ın gündemde olması değişmemiş olsaydı bu insanların delegelik sıfatı sürebilirdi. Seçtikleri bölgedeki parti iradesini aldıkları sürece devam ederdi. (yani K'a dek)

Diğer yandan ML'lerin, revizyonistlerle P sorunlarını halledecekleri bir K'ı düzenlemeleri ve katılmaları söz konusu olamazdı. Çünkü,

a) MK yönetici bir organ olma vasıflarını yitirmişti, bir yandan P iradesinin seçmiş olduğu bir MK değildi, diğer yandan ise, P'nin siyasetini savunan bir organ değildi.

b) MK ve onun çevresindeki bir kaç unsur P siyasetini savunmadıkları gibi, p tüzüğünü de hiçe sayıyorlardı. Bu durumda onların PÜ olarak görülmeleri düşünülemezdi. Tüzük mademki bir örgütün temel yasası ise, bu yasaya uymayan doğal olarak o örgütün saflarından atılır. Çünkü proletarya partilerindeki disiplin gönüllülük ilkesine dayın. herhangi birisi kalkar keyfine göre istediğini yapar istemediğini yapmazsa ve örgüt de buna göz yumarsa, örgüt örgüt olmaktan çıkar ve bir burjuva partisine dönüşür (kaldı ki, burjuva partilerinin bile kendilerine özgü işleyiş kuralları vardır). Revizyonistlerin keyfi hareketleri karşısında elbette ki sessiz kalinamazdı. Zaten onlardan ne mücadele, nede parti yararına birşey beklemek ham hayal olurdu.

SÖZDE "ÖNCÜNÜN 3. KONFERANSI"-ÖZÜNDE İSE PARTİ SAFLARINDAN ATILANLARIN İNSİYATİFİNDE YAPILAN TOPLANTI HANGİ KOŞULLARDA YAPILDI?

Ağustos-Eylül 1987'de olağanüstü bir konferans gerçek-

leştirilen Doğu Anadolu Bölge Komitesi, revizyonistlerle her türlü ilişkinin kesilmesi ve parti saflarından atılmasını kararlaştırarak, bunu kamuoyuna açıklamasından sonra revizyonistler de kendi başlarının çeresine baktılar.

Uzun zamandan beri parti içinde sürdürülen iki çizgi mücadelesinde, ML çizgiyi destekleyen bir grubun (görünürde de olsa öyle idi) daha sonraki aşamada revizyonistlerin peşine, tuza kaçan koyun misali takılması direnci kırılan revizyonistlere cesaret ilacı olmuştur. Revizyonistler bu durumdan çok iyi yararlanarak "parti birliği, irade birliği, konferansta tasfiye" gibi demagojik lafları bu kuyrukçu belirsizler grubuna şii ezberletir gibi ezberlettiler. Usta revizyonistlerin pohpohlamasıyla bunlar kendi yalanlarına öyle çok inandılar ki, koyun sürüsüne dalan kurdun sevincinden ağzının kitlenmesi gibi, bunlarında kendilerini bir anda MK'da bulmaları sonucu sevinçlerinden şaşkırdılar. Her tarafa hemen emirler yağdırmaya başladılar, hem de, Brüksel Basın Odalarını kendilerine üs seçerek... Toroslara, Karadenize, Munzur'lara hemen çıkarma yaparak ordu örgütlediler(!) "Bir avuç aske" dedikleri insanları hemen ikna edeceklerini, konferansın ve MK'nin disiplinini bunlara hemen kabul ettireceklerini vs. vs. sanarak bol keseden atıp tuttular. Bunların bu sevinci muhteşem düşün havasının dağılmasıyla birlikte üzüntüye dönüştü, bu üzüntü de giderek bunalıma dönüştü ve bu bunalım derinleşerek devam ediyor.

Böyle bir grubun kendilerini baş tacı yapması, yoldaş olarak bağırmasına basması revizyonistlerin arayıp da bulamadıkları bir ganimettir. En azından varlığını ve meşruluğunu kendi açısından olsa bile onaylamış oldular. Ayrıca yönetimdeki ağırlıklarını muhafaza edip, bu birkaç kişiyi

MK diye lanse ettirip kendilerini gizleme olanağını buluyorlardı ve buldular da. Birtakım kararların içeriği boşaltılmış bir şekilde savunulmasıyla da kendilerinin düzenledikleri "K"larını "ML" olarak reklam ettiler ve böylece de ML'lerin kendilerine almış oldukları tavrı zayıflatmayı umuyorlardı.

İlk etaptaki görünüşe bakıldığında bu konuda başarılı olmuş gibi de görünmeye çalışıyorlardı. Her yana yayılan görüntü 2.MK'nin tasfiye edildiği ve yerine seçilen "3.MK"nin ML olduğu şeklindeydi. Ama gerçek olan şuydu ki, ML'lerin kendilerine karşı aldıkları tavırdan dolayı, revizyonistler, kendi peşlerine takılan orta yolcu şekilsiz oportünistleri istedikleri şekilde yönlendirerek etkinliği ellerinde bulundurma koşuluyla kendi kendilerini "tasfiye ettirmiş" süsü verdiler. Görünüşte parlak olan birtakım kararlar aldırılmayı da ihmal etmediler. Böylece peşlerinden götürdükleri P kitesinin bir kısmını belli bir süre oyaladılar. Belli bir süre diyorum, çünkü, bunların almış oldukları kararlara ne denli bağlı olup-olmadıkları geçen bir yıllık süreç içinde görülmüştür. Alınan kararlar ve parlak sloganlar paçavradan başkabişey ifade etmedi. Stalin yoldaşın deyimiyse, "2. Enternasyonal partilerinin siyasetini (güvenilmez) slogan ve kararlarına bakarak değil, yaptıklarını, eylemlerini göz önünde tutarak sınamak gerekirdi. Çünkü proletarya kitlelerini ve onların güvenini kazanmak ancak böyle olabilirdi" (Stalin-Leninizmin ilkeleri Sf: 18). "Devrimci slogan ve kararlar eylemle gerçekleştirildikçe metelik etmeyeceği açık değil midir?" (age, Sf: 21). Stalin yoldaşın bu sözleri birinci dünya savaşı başlamadan önce savaş aleyhtarı parlak kararlar alan ama savaş başladıktan sonra bunları pratiğe uygulamayan ve büro çekmecelerinde anahartlayan, bununu yerine kendi

empyalistlerinin safında savaş katılan 2. Enternasyonal oportünistler içindir.

Bizim muğlak ve şekilsiz opornüstlerimiz de eğer kendi bir yıllık pratiklerine bakacak olurlarsa bir arpa boyu yol almadıklarını, partinin güçlerini bölerek revizyonistlere feda ettiklerini bu tavırlarıyla da partiye darbe vurduklarını rahatlıkla görebilirler. Parlak sözler ve kararlarla birlikte ateşli sloganlar, bir örgütün ML olduğunu kanıtlayamaz. Çünkü, "söz konusu olan, bu partilerin içtenliğini sınamaktır. Sözleriyle, eylemlerini karşılaştırmak, idealist, şarlatanca sözlerle yetinmemek, partilerin sınıf gerçekleri aramaktır." (Lenin)

Elbette herhangi bir örgütten hemen pratik faaliyet olarak eylem vs. beklemek doğru değildir. En azından her şeyin bir olgunlaşma süreci vardır. Ama biz ne devrimci mücadelelerE, nede yükseklerden uçan palavracılara yabancı değiliz ve bundan dolayı da "görünen köy kılavuz istemez" misali, bunların yaptıkları ve yapacakları en azından devrimciler tarafından bilinmektedir. Bundan dolayı bu konuyu derinleştirmeye gerek görmüyoruz, ama az sayıda da olsa bunların peşine takılan iyi niyetli parti kitesine gerçekleri anlatmak ve tekrar parti saflarına çekmek de ML'lerin görevidir.

YURDIŞI BÜROSU(YDB) REVİZYONİSTLERİN TOPLANTISININ ("3. KONFERANS'IN") ALDIĞI KARARLAR NELERDİ, GELİNE AŞAMADA NE OLDULAR?

"3.K" kararlarının önsözünde şunlar söyleniyor "3K'mız P birliği temelinde yükseldi ve ML'in zaferiyle sonuçlandı. Bugün 3.K'ımız etrafında birlik, P çizgimiz etrafında sağlam ve ilkeli bir birliktir. Bunu küçümsemek yıkmaya çalışmak, egemen sı-

nıflara hizmet etmek demektir." ("3.K" kararlarından.)

Daha öncede belirttiğimiz gibi, "3.K" denilen toplantı bizim dışımızda ve P'mizi ilgilendirmeyen bir olaydır. Ama sanki meşru ve tüm kesimin katıldığı bir havanın yaratılmış olmasından dolayı yinede cevaplamak gerekir. "3.K" adı verilen toplantı hiç bir zaman P iradesinin temsil edildiği bir toplantı değildir. Çünkü bu toplantıya damgalarını vuranlar ve insiyatifi ellerinde bulunduranlar bir bölgedeki cezaevini temsilen giden bir kaç kişi değil, P'nin saflarından atılan ve P ile ilgileri bulunmayan revizyonist unsurlardır. Bu revizyonistler ne P çizgisini savunan nede P tüzüğüne uyan, bundan dolayı da P üyeliği sıfatını yitiren kaçkınlardır. Revizyonizmin maskeleri olma görevi ile görevli, bu oportünistler her tartışmada "2.MK'nın P'nin siyasetini savunmadıklarını" söylemelerine rağmen, yinede bunları perde arkasından su başlarında tutmaları oportünist niteliklerinin doğal bir sonucudur. Bunların pratiği aynı zamanda kendi teorileriyle de çelişki halindedir. Legal yayın organlarındaki, iki çizgi mücadelesi konusundaki yazılarında şunları savunuyorlar: "Burjuva akımını benimsemek, P üyeliği ile bağdaşmaz. Çünkü PÜ her şeyden önce P'nin programını kabul eden kişidir, P'nin iflah olmaz bir ideolojiyi akım olarak mahkûm ettiği çizginin savunucuları, ancak bir şartla P'de kalabilirler. Özelleştiri yapmak ve görüşlerini terk ettiklerini ilan etmek". (S: 8, Syf: 52). "K" kararlarına bakıldığında, bu konuda herhangi bir şey yoktur, yani revizyonist çizginin (onlara göre revizyonist değil, sağ oportünistler) herhangi bir konuda özelleştirisi yoktur. bunun yerine, 1986'da şehit düşen iki delege yoldaş "dayatmacı" ve "P disiplinini çiğnemekle" suçlanmaktadırlar. Yani suçlu olarak ML'ler "mahkûm" edilmişlerdir.

Şimdi kendilerini "MK" ilan eden bu şekilsiz oportünistlere sormak gerekir. 2. MK parti çizgisini savunuyor muydu yoksa savunmuyor muydu? Verecekleri cevap; "savunmuyordı" olacaktır. (Çünkü bizlerle tartışmalarını sürdürdükleri zaman öyle ateşli 2. MK'ne saldırmıyorlardı ki, nerede ise karşıdevrimci diyeceklerdi). O zaman bunların özelleştirisi nerededir? Madem ki özelleştirileri yoksa yine eski düşüncelerini aynı kararlılıkla savunuyorlarsa, neden örgütünüzün içinde bırakılmakla kalmadınız, aynı zamanda ML'lere karşı baş tacı ettiniz? Sizin de belirttiği gibi, "görüşlerini terk ettiklerini ilan etmek" gereğini neden duymadılar? Madem ki bunlar partinin görüşlerini savunmuyorlarsa ve özelleştiride vermiyorlarsa hala "partinin" üyeleri midirler? Şekilsiz oportünistler bunun aksini iddia ediyorlarsa, o halde kimleri tasfiye ettiler? Madem ki "tasfiye ettik" dediğimiz kişiler size göre sağ oportünist bir çizgiyi savunuyorlarsa, bu sağ oportünist çizgi ile P'nin çizgisi arasında ne derece bir bağlantı vardır? İ.Kaypakkaya yoldaşın, "ML'leri şafak revizyonizmine karşı olan mücadeledeki görüşlerinin özetlenmiş şeklidir" dediği 11 ilkeye bu "sağ oportünistlerinizin" bakış açılarında herhangi bir değişiklik olmadığına göre, bunlarla birarada durma, nasıl açıklayabilirsiniz? Proletarya partisinde görüş ayrılıkları olması doğaldır. Bunun yadırganacak bir yanı yoktur. İstense de istenmese de sınıflı toplumun bir yansıması olarak, proletarya partisi içinde iki çizgi mücadelesi vardır. Ama burjuva çizgisi ile ebediyen yaşanacak diye bir kural yoktur. Aksine bunlar parti saflarından atılmadan partinin geliş güçlenmesi söz konusu olamaz...

"Eğer partimiz iç birliğini ve saflarının eşsiz birliğini sağlayabilirdi, bu her şeyden önce oportünizm pisliğinden kendini

zamanında arıtması, tasfiyecileri ve menşevikleri saflarından kovmayı bilmesinden ötürüdür. Proleter partilerin gelişimi ve güçlenme yolu, oportünistlerden ve reformislerden, sosyal emperyalistlerden ve sosyal-şovenlerden, sosyal-yurtseverlerden ve sosyal-pasifistlerden saflarını arıtmaktan geçer. Parti saflarını oportünist unsurlardan arıtarak güçlenir" (Stalin, Leninizmin ilkeleri, Sf: 112)

İşte oportünizm ile ML arasındaki farklılık budur. Oportünizmin niteliği muğlaklık ve belirsizliktir, bir lastik misali her tarafa çekilir. Ama keskin sloganlar atmaktan da vaz geçmez. Bir yandan, a- "2.MK sağ oportünist olarak mahkûm edildi" deniliyor. b- "Bu sağ oportünistler tasfiye edildi" deniyor, c- "Burjuva akımını benimsemek parti üyeliği ile bağdaşmaz" deniliyor, d- "Çünkü parti üyesi her şeyden önce partisinin programını kabul eden kişidir" deniliyor, vs. vs.

Kendilerine "3.MK" diyen bu belirsizler grubu, bir yandan bunları savunurken, diğer yandan ise, kimi mahkûm etmiş, kimi baş tacı etmiş hiç belli değil. İşte muğlaklık buradadır. bununla da yetinmeden şunu iddia ediyorlar; "Bu gün 3.K'ımız etrafındaki birlik, parti çizgimiz etrafında sağlam ve ilkeli bir birliktir" ("3. Konferans" Kararlarında). Öncelikle şunu sormak gerekir; revizyonistler parti çizgisini savunuyor ve etrafında birlik olmayı kabulleniyorlar mı? O halde sizin deyiminizle "sağ oportünist" görüşlerini terk ettiklerini ilan ettiler mi? İlan ettilerse neden "K" kararları ile birlikte yayınlanmadınız? Yine sormak gerekir, "sağ oportünizm" ile ilkeli bir birlik olur mu? Yada sağ oportünist platform dağıtıldı mı? Eğer dağıtıldıysa neden açıklanmadı? Stalin şöyle diyor: "Bundan dolayı Lenin 'partiden kesin ve hemen ihraç etme' cezası ile 'her türlü hizipçiliğin tam olarak bastırılması' ve 'şu yada bu plat-

form üzerinde kurulmuş bütün grupların hemen dağıtılmasını ister" (Leninizmin İlkeleri, Sf. 111) . 2. MK çizgisinin savunularının oluşturduğu platformla nasıl olur da "ilkeli ve sağlam bir birlik" oluşturulur?

Belirsiz oportünistlere sorulduğunda, şipka geçidinde herşey yolunda usullü cevaplarla "bu sağ oportünistlerle karşı parti içinde verilecek ideolojik mücadele ile yenileceklerini" iddia ediyorlar. Sistemleşmiş ve ayrı bir platform oluşturan çizginin parti içi mücadele ile dönüşürüleceğini savunan oportünistlere Stalin şöyle cevap verir: "İdeolojik savaşım ile partinin içindeki oportünist unsurların 'yenilebileceğini' parti çerçevesi içinde bu unsurların 'üstesinden gelenebileceğini' savunan teori, partiyi felce ve kronik sakatlığa muhkum etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir. Bu teori partinin oportünizme peşkeş çekilmesi tehlikesini doğurur, proletaryayı devrimci partisinden emperyalizme karşı savaşımında başlıca silahından yoksun bırakmakla tehdit eder" (age, Sfg: 112) .

İşte revizyonizme ve oportünizme karşı mücadelede ML'lerin benimsediği ML yöntemi bu yöntemdir. Proletarya partisine bakış açısı oportünizm ile ML'ler arasında her zaman temel bir konudur. ML'lerin kendi bakış açıları ile geldiği yer ile, oportünistlerin geldiği yer, bugün hiçbir kapalı yan bulundurmada gözler önüne serilmiştir. Şimdi doğal olarak şu soru sorulabilir. Madem ki oportünistler parti çizgisi etrafında "sağlam ve ilkeli birlik" oluşturduklarını iddia ediyorlarsa neden bu birlik bugün hizip şeklinde parçalara bölündü? Daha düne kadar ML'lere karşı birlikte hareket eden ve birbirlerini öve öve havalara sokanlar neden ufak hizipler olarak birbirlerini suçluyorlar? Cevabı Stalin yoldaş veriyor: "Parti kendisini oportünist unsurlardan arıtarak

güçlenir. Partideki oportünist unsurlar, işte hizipçiliğin kaynağı" (age, Sf: 111) .

İşte Lenin yoldaşın da belirttiği gibi, "herhangi bir örgütün karakterini doğal ve kaçınılmaz olarak tayin eden şey o örgütün eyleminin muhtevasıdır." (Lenin, Ne Yapmalı, Sf. 125)

Aslında bizim bu konularla ilgili olarak fazla çaba göstermemize de bir anlamda gerek yok gibidir. Zaten oportünist teorilerinin bir yansıması olarak pratikleri ortalıkta pişmiş kelle gibi açmış ağzını sırıttırıyor. Lenin yoldaşın da belirttiği gibi, "... teori pratiğe hizmet etmelidir. Çünkü teori pratiğin öne sürdüğü soruları yanıtlamalıdır" (Lenin) diyor. Oportünistlerimiz ise bunun tam tersini savunuyorlar. Savunmakla da kalmıyorlar, revizyonistlerin parti saflarından atılmalarına öyle bir içeriyorlar, ki, adeta burunlarından lavlar fışkırıyor. Komünistleri "siyasi olarak geri, salt askeri bakış açısına sahip "vs. ile suçlayan ukalaca bir tavrı sergilediler ve hala sergilemeye devam ediyorlar. Oportünistleri bu tavırlara iten, bunca saldırganlaştıran nedenler nelerdi? Elbette ki kavrayışsızlık ve revizyonizm hayranlığından başka birşey değildir. Komünistlerin istediği bir tek şey vardı. Türkiye devrimci mücadelesini başarıya ulaştıracak olan Partinin temel programına bağlı, sağlam ve yıkılmaz bir birlik. Ancak bu birlik bizi zafere götürür. Parti programını savunmayan, tüzüğüne uymayan, sallantılı, kararsız oportünist ve revizyonistlerin parti saflarından atılması zafere giden yolda ilk adımdır. Madem ki teori pratik içindir, bakın Lenin yoldaş ne diyor: "Yalnız KP, eğer gerçekten devrimci sınıfın öncüsü ise, bu sınıfın tüm en iyi temsilcileri saflarında görüyorsa, çetin devrimsel savaşımarda yetişmiş ve çelikleşmiş tamamen bilinçli, davaya yürekten bağlı komünistlerden meydana geliyorsa (abç), eğer bu parti, sınıfının

tüm yaşamı ile ve sınıfı yoluyla tüm sömürülenler yığını ile çözümez bağlarla bağlanmasını ve bu sınıfa ve bu yığına tam bir güven vermesini bilmişse ancak böyle bir parti, kapitalizmin bütün güçlerine karşı verilen en acımasız, en kesin ve son savaşımında proletaryaya önderlik edebilecek yetenektedir". (Marks, Engels, Lenin-İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, Sf: 392-393) .

İşte, Lenin yoldaşın proletaryaya partisinin oluşumu hakkındaki teorik görüşleri böyledir. Peki, bunun pratik uygulaması nasıl olacak? "Davaya yürekten bağlı" olmayanlar, eğer parti saflarında, hem de yönetici organda baş tacı edilirlerse, o partinin akibeti ne olur? Ama oportünizm yüzsüzdür. Lenin'in deyiimi ile "yılan gibi kıvraktır". Bu yüzsüzlüğü ve kıvraklığı ile, hem sağ oportünist dediği insanları baştacı eder, başına basar, hem de yerin dibine batırır. Kendilerini TKP/ML'nin üstünde tutanları, talı yaşamlarını riske sokmayan revizyonistleri; "davaya yürekten bağlı" olarak başlarına bastılar. İstifacı "Kahramanlara" en içten duygularıyla kucak açtılar. Ama parti için canını esirgemeyen komünistlere ise, revizyonistlerden daha da iğrenç bir şekilde saldırdılar. Neden "K" kararlarında bu konuda bir şey olmadığını, oportünistlerin niteliğini bilmeden öğrenmek mümkün değildir.

İşte kendi bakış açılarına göre teorinin önemini kavramış, kendilerini siyasi ilah olarak gören belirsiz oportünizm bir yamalı bohçayı andıran "sağlam ve ilkeli" oportünist birliği ile Türkiye devrimine önderlik edeceğini iddia ediyor. Ama nerede görülmüştür yamalı bir bohçayı andıran bir "partinin" KP olduğu ve mücadeleyi zafere götürdüğü. Nerede görülmüştür saflarını sağlamlaştırmadan düşmana karşı başarılı olduğu. Stalin şöyle diyor, "bütün bu küçük burjuva gruplar şu yada bu biçimde partiye girerler. Partiye

kararsızlık ve oportünizmin ruhunu, moral bozukluğu ve güvensizlik ruhunu getirirler. Hizipçiliğin ve geçimsizliğin başlıca kaynağı, içten baltaladıkları partide kargaşalığın kaynağı onlardır. Geride böyle 'müttefikleri' varken emperyalizmle savaşa tutuşmak, kendini hem önden hem de arkadan iki ateş arasında bırakmak demektir. Bu yüzden böyle unsurlara karşı, anlamsız bir savaşım verilmesi ve bunların partiden kovulması emperyalizme karşı savaşım başarısı için ön koşuldur" (Stalin, Leninizmin İlkeleri, Sf: 112) .

İşte proletarya partisi hakkında teorik görüşler. İşte ML'lerin ve oportünistlerin pratiği. Gerisini açıklamaya gerek yoktur. Ama cahili ikna etmenin tek yolu, galiba haklısın demektir!!! Uzun zamandan beri, kandırarak peşine taktığı bir kısım parti kitlesini sürekli, "birlik olacağız" edebiyatı ile oyalayan oportünistler, bilinçli olarak aramızdaki ideolojik ve siyasi farkı gizlemeye çalışıyorlar. Her seferinde, "aramızda farklı düşünceler yoktur" diyorlar. Yukarda da kısaca açıkladığımız gibi, **proletaryanın öncü örgütü olan partiye, bakış açılarımız arasındaki farklar, bir dizi farklılıkların içinde sadece bir tanesidir.**

"1 Nolu bölgedeki yoldaşların ayrılmacı tavırları, bu anlamda anlamsız ve parti birliğini zayıflatıcıdır. 3. Konferans kararı gereğince MK'mizin önündeki en önemli görevlerden birisi savaşçılarımızı kazanmak olacaktır" ("3.K" kararlarında) .

Yukardaki alıntıdan da rahatlıkla anlaşılacağı gibi, oportünistlerin ruh hallerinde kendilerini olağanüstü beğenmişlik ve ukalalık vardır. Bir kere belirsiz ve muğlak oportünistler, ML'lerin revizyonizme karşı aldıkları tavrı "anlamsız" olarak değerlendirmekle kendilerinin ne demek istediklerini anlamsızlaştırıyorlar. İkincisi, "parti birli-

ğini zayıflatmak" demek, eğer parti içinden atılan parti düşmanlarının kovulması ile parti zayıflıyorsa, biz her zaman bundan yanayız. Ama bilinen bir gerçek vardır. O da, partinin oportünist ve revizyonist unsurlardan arındırılarak güçleneceğidir. Oportünistlerin mantığı her konuda olduğu gibi, bu konuda da tersine işliyor (yada bilinçli olarak öyle işletiyorlar). Onların mantığına göre, partinin nitelik saflığı pek o kadar önemli değil, oportünist, revizyonist ne olursa olsun, yeterli partide sayısal bir çoğunluk olsun. Ama ML anlayış bunu mahkum ediyor. Lenin konuyla ilgili olarak şöyle diyor: "Ama her özgür örgüt (bu arada parti) partiye aykırı görüşleri övmek için, partinin tabelasından yararlanmak isteyen üyelerini bu işten uzaklaştırmak özgürlüğüne de sahiptir... Parti, partiye aykırı görüşlerini öven üyelerini kendisinden uzaklaştırmadığı zaman, kaçınılmaz olarak önce ideolojik, sonra da maddesel bakımdan parçalanacak, isteğe bağlı bir kuruluştur" (Marks, Engels, Lenin-İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, Sf: 256-257) .

Oportünistler ve revizyonistler hisimla ayağa kalkarak, "siz hangi yetkiyle bunların (revizyonistlerin) parti üyeliği sıfatını yitirdiğini söylüyorsunuz" vs. diye avaz avaz bağırıyorlar. Komünistlerin bu yetkiyi nereden aldıkları bilinmeyen bir sır değildir. Yetkiyi aldıkları bir tek yer vardır, o da, partinin temel programının ve tüzüğünün kendilerine verdiği yetkidir. Çünkü, her P üyesi P'i oportünizme ve her türden burjuva düşüncesine karşı savunmakla yükümlüdür. İşte bu yetkiden dolayı komünistler P'i adına yaraşır bir şekilde savunurlar ve aynı zamanda, P'nin siyasi programını savunmayan, tüzüğünün işleyişine uymayan, sadece P'nin "tabelasından yararlanarak kendi görüşlerinin propagandasını yap"ları, parti saflarından uzak-

laştırma yetkisine de sahiptirler. Oportünist grup ise, oportünist teorisine uygun bir pratik sergileyerek "sağ oportünist" dedikleri unsurları baş tacı ederek güçleneceklerini sanıyorlar (aslında bu zavallıların etkinliği de yoktur, iplerin revizyonistlerin elinde olduğu bilinmeyen bir sır değildir, ama perde önüne çıkarılmaz bunlardır) . Ama pratik, hiç de oportünizmi haklı çıkarılmıyor. Geline aşamadaki bunların durumu, sorunu yeterince aydınlatmaya yeterlidir. Biz partinin ancak oportünist ve revizyonist unsurlardan arınarak güçleneceğine inanıyoruz.

Oportünizmin diğer bir iddiası da, kendilerine karşı alınan tavrın sadece Doğu bölgesi ile sınırlıymış gibi göstermek istemeleridir. Bu bakış açısı ile kendilerini tatmin etmek istiyorlar. Öncelikle şu gerçek bilinmektedir ki, revizyonizme karşı alınan tavırda Doğu ilk adımı atmıştır. Doğu'nun attığı bu ilk adımı, Batı ve YD'ndaki komünistler takip etmiş ve kısa sürede tüm bölgelerdeki birlik koordineli bir şekilde sağlanmıştır. Revizyonistlerin her türlü karalama ve yalanlarına rağmen, bu objektif gerçek pratik olarak varlığını kanıtladı. Zaten "burada varız", "şura da bizden" türündeki propagandalar komünistlerin baş vuracağı bir propaganda yöntemi değildir. Komünistler, varlıklarını ve mücadelelerini pratikleri ile gösterirler. Ama bu tür oportünist propagandaların gerçek olmadığını, sadece kendi kendilerini kandırdıklarını da açıklayarak teşhir ederler.

Zaten revizyonizme karşı mücadelede ilk adımı atan Doğu'daki ML'lerin önerisi diğer bölgelerdeki ML'lerinde içinde yer alacakları, geçici bir merkez niteliğinde olan KÖK (Konferans Örgütleme Komitesi)ün oluşturulmasıdır. KÖK'ün amacı kısaca şudur: Diğer bölgelerdeki yoldaşların da katılımı ile demokratik bir şekilde oluşturulacak olan KÖK'ün önündeki bi-

şinci görev, partinin 3. Konferansı yeniden örgütleyerek merkezi yapıyı oluşturmaktır. Ve KÖK aynı zamanda geçici olarak merkezi yapı vazifesini görecektir. İşte gerçek olan budur ve bugün yapılan da budur. Ama gururlu oportünizm kendisini öyle beğenmiş bir edayla konuşuyor ki şaşmamak elde değildir. Fakat "insanlar üzerinde de kendi, kendilerine yakıştırdıkları parlak üniformaya göre değil, kendi kendilerine taktıkları etkili ada göre değil di, eylemlerine ve gerçekte neyin propagandasını yaptıklarına göre yarıda bulunulursa" (Lenin), bunların nitelikleri hakkında sağlıklı bir sonuca varılır. Bugün bunların, gerek Doğu'daki tek tek yoldaşlarımızı, gerekse YD'ndaki tek tek yoldaşlarımızı hedefleyerek saldırmaları, onları daha da fazla bataklığa götürecektir. Bugün revizyonizmin sıtmalı bataklığında çamurla sıvanmış olan "kıvrak" oportünistler, "birlik" edebiyatı yaparak, ML'leri de o platforma çekmeye çalışıyorlar. Bakın Lenin yoldaş ne diyor: "Şimdi de aramızdan bazıları şöyle haykırmaya başlıyor: Gidelim şu bataklık! Kendilerinin vicdanına başvurmak isteyince, şöyle karşılık veriyorlar: Ne kadar da geri insanlarsınız! ve sizi daha iyi bir yola çağırma, hemde nereye isterse, hatta bataklığa bile gitme özgürlüğünüz var; hatta biz o kanıdayız ki, sizin asıl yeriniz de bataklıktadır ve biz, oraya taşınmanızda elimizden geldiğince size yardım etmeye hazırız" (age, Sf: 181).

Görünürde de olsa belli bir süre ML'lerle birlikte hareket eden, daha sonra revizyonizmin can simidi olan ve bu bataklığa ML'leri de davet eden muğlak oportünizme Leni'nin bu tanımı ne de hoş uyuyor. Kendi peşinde süreklediği insanlara karşı iki yüzlü davranan ve

"aramızda siyasi-ideolojik bir ayrılık yok", "birleşeceğiz" vb. nutuklarını atan oportünistler acaba ne olduklarının farkında mıdır? Doğrusu merak konusudur.

OPORTÜNİSTLER 2. MK'NI NASIL DEĞERLENDİRİYOR?

Kendilerini "3.MK" olarak değerlendiren oportünizm ile aramızdaki ayrılık noktalarının başında gelen konulardan biri de 2.MK'nin değerlendirilmesidir. Bilindiği gibi, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasından sonra alınan yenilginin bir sonucu olarak, 1981'deki parti 2. konferansında seçilen MK'nin büyük bölümü düşmana esir düştü. Parti genel sekreteri Süleyman CİHAN işkencede katledildi. Sayısal çoğunluğunu yitirme tehlikesiyle karşı karşıya kalan MK, atamalarla kendi kendisini güçlendirme yolunu seçmiştir. Gerek güçlendirme yoluyla yapılan atamalar, gerekse geçmişten beri parti içinde revizyonist çizginin taşıyıcılığını yapan unsurların, MK'inde etkinliği ele geçirmelerinden sonra yönetim revizyonizmin batağına battı ve süreç içinde partimizi ciddi bir tasfiye hareketi ile yüz yüze getiren iflah olmaz bir nitelik kazandı. Bu revizyonist çizgi, benimsediği teorik görüşleri doğrultusunda partiye büyük oranda zararlar verdi. Uzun süre partimiz MK adı altında adeta MK'sız yaşadı. Bu durumda ML'lerin önünde iki yol vardı: Ya iflah olmaz revizyonistleri partiden atarak, partinin programı etrafında yeniden birliği sağlamak, yada revizyonizmin kuyruğına takılarak partiyi kaderiyle baş başa bırakmak, eskisi gibi hatta eskisinden çok daha kötü bir yaşantı içine sokmak ve süreçte de tasfiye edilmesine göz yummak. Bu durumda ML'ler birinci yolu seçtiler, yani revizyonist unsurları parti saflarından atarak, partinin programı etrafında birliği sağlama yolunu

seçtiler. Eylül 1987'de kamuoyuna duyurdukları bir bildiri ile, revizyonistlerin parti saflarından atıldıklarını, partinin birliğini yeniden ve sağlam temeller üzerinde yükseltmek için, partinin temel programına sahip çıkan tüm yoldaşları, göreve çağırıyordu bu bildiri. Önderliğini 1 Nolu Bölgedeki yoldaşların yaptığı bu çağırışı daha sonra Batı ve bunu da YD'ndaki yoldaşlar izleyerek, parti çizgisi etrafındaki ilk yumak oluştu. Daha sonra diğer bölgeler ve cezaevlerindeki yoldaşlar bu çağırışı desteklediler.

Bu durumda elbette ki, revizyonistlerin boş durmaları da beklenemezdi. Hemen peşlerine taktıkları ve delege apoleti ile ödüllendirdikleri birkaç uzlaşıcı unsuru kendilerine maske edinerek kendilerini tasfiye ettiklerini açıkladılar. Bu tasfiye elbette sadece sözde idi. Gerçekten perde arkasında ve onların beyinlerine hükmeden revizyonist şeflerden başkaları değildi. Alınan bir takım parlak kararlar ve yapılan ateşli çağırılardan ise bir tek nedeni vardı, o da, ML'lerin kızıl mızraklarını kendilerine kalkan yapmaktı. Oportünistler öfkeyle bunu reddiyor ve "revizyonistleri tasfiye ettik" diyorlar. Ama bunun böyle olmadığını bir ufak ve somut örnek ile gösterecek olursak sanırız daha iyi anlaşılır. Parti içi olarak çıkarılan derginin 15. sayısında çıkan bir yazı, olabildiğine bazı yoldaşlarımızı karalayan, haksız ve temelsiz bir şekilde kişiliklerine saldıran bir teşhir kampanyasının başlangıcı idi. Yoldaşlarımızı hedefleyen bu nitelsiz yazıya yine ilk etapta tavır alanlar, "3.MK'nin örgütlenmesi içinde yer alan bazı yoldaşlar oldu (ki, oportünistler bu yoldaşları, "MK içinde gizli DABKçılar" olarak nitelendirmekteydiler). Alınan bu tavırdan sonra sözde geri adım atan oportünistler özeleştirici yapacaklarını söylediler ama geçen bir yıllık süreçte özeleştirilerine rastlamadık sonuçta ne derece kıvrak

oportünistler olduklarını bir kez daha ispatladılar.

2.MK hakkındaki değerlendirmeleri ise şunlardır:

"2.MK değerlendirilirken objektif koşulları gözönünde bulundurmamak zorundayız. 2. MK döneminde tüzük hükümleri birçok kez çiğnenmiştir. Birincisi, konferans veya kongreyi zamanında yapmamasının nedenlerini partiye açması. İkincisi ise, MK toplantılarını tüzük hükmüne göre zamanında yapmamasıdır. Tüzük bir ML partisinden irade ve eylem birliği anlamını taşır. Tüzük hükümlerini yerine getirmeyen organlar, parti iradesini çiğnemiş, eylem birliğini bozmuş olurlar. Nitekim 2.MK bunu yapmıştır... 2.MK'nin esas hattını oluşturan hat sağ oportünist hattır" (3.Konferans kararlarından).

2.MK'nın iş başında kaldığı dönemlerde, tüzük hükümlerinin çiğnendiği ve ayaklar altına alındığı doğrudur. Yine burada koşulların ağır olduğu da doğrudur. Fakat bu durum, hiçbir zaman revizyonistleri haklı kılacak nedenler olarak görülemez. Örneğin, 1984'te yapılan 5. toplantı ile, 1986'da yapılan 6. toplantı arasındaki iki yıllık sürenin varlığı, hangi ağır koşulların varlığı ile açıklanabilir. "Konferans süreci idi" denilebilir, ama 1984'te alınan karara göre konferansın 1985'te yapılması gerekir idi. Ama bazı nedenlerden dolayı, konferansın yapılması, 1986 yılına ertelenince, arada kalan bu iki yıllık süre içinde, acaba partinin durumu güllük güllüştü müydü ki, yönetici organ olarak, MK toplanıp durum değerlendirilmesi yapılmıştır (partinin durumu). Partinin tüzük hükümlerinde, ne konferans ortamının iki yıla uzatılması vardı, nede uzatılan bu süre içinde MK toplantı yapmaz diye bir kural vardır. Eğer konferans için MK yeterli hazırlığı yapmış veya başka ciddi nedenler varsa, bir yıllık bir uzatma yapılır, ama bu dönemde MK top-

lantıları yapılmaz diye bir kural yoktur. Bu anlamda MK'nin, 1984 ile 1986 yılları arasında toplanmamış olmasının nedeni ağır koşullara bağlanamaz. Tamamen inançsızlığın ve kendi kişisel yaşamlarını partinin genel çıkarları üstüne çıkaran anlayışlarının bir sonucudur. Yine bu dönemde kaybedilen bir dizi PÜ'nin yerine taze kan olarak PÜ alınmamış, parti adeta bu yönüyle de tasfiye hareketi ile karşı karşıya kalmıştır. Tam teşekküllü olması gereken parti organlarının bu dönemde ne olduğu bilinmeyen bir sır değildir.

Oportünistler kendi efendilerini haklı çıkarmak için, her fırsatta ağır objektif koşulları ileri sürmektedirler. Peki, ... bölgesinin iki yıl boyunca, bir geri sempatizana emanet edilmesi, bunun yanında YD'nda düzinelerce PÜ'nin tosun beslenir gibi beslenmesinin nedeni hangi ağır koşulların ürünüdür? O zaman devrimci mücadeleye ne gerek vardır, nasıl olsa bahaneler hazır, "objektif koşullar ağır" vs. vs.

Oportünistlerin kendilerinin de belirttiği gibi, "2. MK iradeyi çiğnemiş ve eylem birliğini bozmuştur" diyorlar. Peki o halde bunlara karşı, "konferansın" aldığı karar nedir? "Hesap soruldu" deniliyor, herhalde sorulan hesap yenilen markların hesabıdır ki, onun da zaten tümünün parti çıkarları için harcağını (!) "konferanstan" önce de söylüyorlardı. Zaten bundan başkade soracakları bir hesap olamaz, bizzat hesap veren bu muğlak oportünistlerdir, var güçleriyle ML'lere saldırıyorlar. "K" kararları okunduğunda bu durum daha net görünüyor. (İleride değineceğiz.)

Öte yandan, "2.MK'nin esas hattını oluşturan hat, sağ oportünist hattır" deniliyor. Peki, sağ oportünist hatta karşı alınan tavır nedir? Bu platformu oluşturan sağ oportünizmin, aynı yapısı muhafaza edilerek, partinin içinde bırakılması hangi anlayı-

şın ürünüdür? Bu revizyonist ve oportünistlerin anlayışına göre, "bunlar parti içinde kalır ve görüşlerinin propagandasını işleyişe göre yaparlar" diyorlar. Bu anlayış ML düşmanı oportünist ve uzlaşmacı bir anlayıştan başka bir şey değildir. Bir kere daha belirtelim ki, partinin içinde farklı düşünceler olur ve olması da kaçınılmazdır. Ama bu farklı düşünceler partinin düşüncelerine karşı esas oluşturuyorsa, bunlar partiden atılırlar. Yani ayrı bir platform üzerinde doğan ve şekillenen çizgi ile parti içinde uzun süre kalınmaz. Bu çizgiler ya kongre veya konferanslarda yada başka türlü yollarla tasfiye edilirler. Parti içinde burjuva çizgisinin doğması ve varlığıyla, onun parti içinde bilinçli bir şekilde bırakılması ve korunması ayrı bir şeydir. Örneğin, 2.MK'nin parti çizgisinden saparak, revizyonist bir hat oluşturması ve süreç içinde iflah olmaz bir konuma bürünmesi, kaçınılmaz bir şeydir. Şu anlamda kaçınılmazdır diyoruz, çünkü parti içindeki sınıf mücadelesi sürekli ve bu burjuva çizgisi ile proleter çizgi arasındaki mücadeledir.

Bununla birlikte bu çizginin, parti içinde uzun süre kalmasına müsaade edilemez, edildiği taktirde ise sonuç, parçalanma ve yozlaşma olur. Lenin şöyle diyor: "parti, partiye aykırı görüşlerini öven üyelerini, kendisinden uzaklaştırmadığı zaman, kaçınılmaz olarak önce ideolojik ve sonra da maddesel bakımdan parçalanacak, isteğe bağlı bir kuruluş" (Lenin). Yine Stalin yoldaş bu konuyla ilgili olarak şöyle der: "parti kendisini oportünist unsurlardan arıtarak güçlenir, partideki oportünist unsurlar ise hizipçiliğin kaynağıdır" (Stalin).

Oportünistler, bizlerle tartışmalar yürütürlerken, sürekli olarak revizyonistlere "güvenmediklerini", "onların partiye bağlı olmadıklarını", "ama işleyiş gereği de parti içinde kalmaları ge-

rektiğini" savunuyorlardı. Ama parti içinde ne amaçla kaldıkları ise açıklanmıyordu. Eğer kendi görüşlerinin propagandasını yapmak ve yaygınlaştırmaksa (ki doğal olarak öyledir, bu hem oportünistlerin anlatımıdır, hem de öyle olduğu verilmeyen özelleştirilmeden anlaşılmalıdır), o zaman bu açıkça partinin parçalanmasını savunmak ve meşrulaştırmaktan başka birşey değildir.

Revizyonistlerin parti içinde kalmasını savunan oportünistlerin diğer bir iddiası da, "partiyi bölmeyelim" iddiasıdır. Bu Mevlanacı anlayışa göre, "kim olursan ol, yeterli gel" mantığı, uzlaşmacı, muğlak ve her tarafa yaranmaya çalışan oportünist bir anlayıştır. Lenin şöyle diyor: "Üye sayısını büyütmek değil, üyelerinin niteliklerini iyileştirmek kaygısında olan partiyi kendisine 'yaltakçılık' yapanlardan temizlemeye çalışan dünyanın tek iktidar partisi bizim partimiz devrimci işçi sınıfının partisidir. Yalnızca 'yaltakçılık' yapanları kovmak ve yalnızca sınıf bilinci olanları ve komünizme dürüstçe bağlı olanları partide bırakmak için bir çok kez parti üyelerinin kaydını yeniledik... Böylesi daha iyidir, böylece partiye yalnızca komünizmin içtenlikle bağlı olan insanlar, yalnız dürüst emekçiler, kapitalizmde ezilmiş olan yığınların gerçek temsilcileri geliyor. Bize de yalnızca böyle parti üyeleri gerekli" (İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, Sf: 354).

"Bölmeyelim" demogojisi adı altında her türlü unsuru safalarına almayı, kendi oportünist niteliklerine uygun gören belirsizlere sanırsız Lenin yoldaşın bu sözleri iyi bir cevaptır. Bu oportünistler aynı zamanda baş tacı ettikleri bir kısım revizyonistlerin hayranlarıdır. Bu revizyonistlerin sınıfsal nitelikleri ve neyi savundukları onlar için önemli değildir. Ama şu gerçeği unutmaları onlar açısından ta-

lihsizliktir: "Reklam için değil, ciddi bir iş için bize yeni parti üyeleri gerekir. Böyle insanları partiye çağırıyoruz, onun kapılarını sonuna kadar açıyoruz" (Lenin İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, Sf: 354) Yine Lenin partinin çizgisine bağlı olmayan sadece kariyer ve parti saflarında kalanlar için "üstün bir yer sahibi olmak için" gelen kişilerin alınması olanağı yoktur. Böylelerinin partiden atılması gerekir" (age, sf: 341). Oportünist mantığına göre, Lenin'in de parti yıkıcısı olması gerekirdi. Öyle ya, neden Lenin her türlü renkten oportünisti parti saflarında barındırmadı?! Yazık, oportünistlere yazık, alınıza kara yazı yazılmış, kaderiniz böyle imiş!

Bir lastik gibi her tarafa uzanan, her tarafa kendilerini uyduran oportünistler ilkesiz "birliklerini" ne kadar "ilkeli ve sağlam" olarak göstermeye çalışıyorlarsa da hiç de böyle olmadığı, aksine kof ve çürük bir "birlik" tenlikleri olduğu tartışılmazdır. Öyle bir edayla konuşuyorlar ki nerede ise kendi uydurdıkları yalanlarına kendileri inanacaklar. Bakın ne diyorlar: "Parti canlı bir organizma gibidir. En küçük bir rahatsızlık, bünyesine giren yanlış anlayışlar, parti içi işleyişteki aksaklıklar iyi olumsuz yönde etkiler. Parti bünyesindeki olumsuzluk (MK dahil) partinin tüm organlarına yansır" ("3.K" kararlarından).

Yukardaki doğru anlayışa katılmamak olası değil. Ama acaba kendi kendilerini "3.K" olarak (daha doğrusu "3.K" olarak) lanse eden oportünistler, bünyelerindeki rahatsızlıkları atabildiler mi? Belki de onlara göre, "sağ oportünist" çizgi rahatsızlık yaratmıyordu. Nede olsa onlar da "partiye bağlı ML'lerdir." Yoksa nasıl ilkeli ve sağlam bir birlik oluştururlardı?

Bir partinin içinde eğer birden fazla, merkezi andıran yapı varsa doğal olarak o P'de proletaryanın demir disiplinide yoktur. "3.K"ta aldıkları kararları,

pratik yaşama uyguluyamanın acizliğini yaşayan oportünistlerin bugünkü durumu bu disiplinsiz ve ilkesiz varlığın sonucudur. Proletarya partisinde disiplin, ne kaba kuvvetele nede askeri disiplinle alınır. Stalin şöyle diyor: "Birliğinden ve demir disiplininden güç alan bir P olmadan proletarya diktatörlüğünü kurmak ve sürdürmek olanaksızdır. Ama bütün PÜ'nin irade birliği olmadan, hareket birliği olmadan, P'de demir disiplin düşünülemez. Kuşkusuz ki bu P'de fikir savaşımına yer olmadığı anlamına gelmez. Tam tersine demir disiplin, eleştiriye ve fikir savaşımına engel olmak şöyle dursun. P'nin bağrında eleştiriye ve fikir savaşımını geliştirir. Üstelik bu disiplin 'kör' disiplin demek de değildir. Tam tersine, demir disiplin, bilinçli ve gönüllü olarak kabul edilen bir itaati öngörür. Çünkü, ancak bilinçli bir disiplin, gerçekten demir disiplin olabilir. Ama fikir savaşımı bitince, eleştiri tükenip karara varılınca, bütün parti üyelerinin irade birliği ve eylem birliği şarttır. Bu öyle bir zorunlu şarttır ki, onsuş ne birleşmiş parti, nede partide demir disiplin düşünülebilir" (Leninizmin ilkeleri, Sf: 110).

Revizyonizme maske olma göreviyle görevli oportünistler, eğer bugünkü durumlarını biraz da olsa görebilseler, kendi aralarındaki parçalanmışlığın kaynağının başlangıç noktasının, her türlü rengin birleşerek gerçekleştirildikleri "3.K" olduğunu görebilirler. Ama nerede o bakış açısı! Eğer bu yapıda olsalardı, ta başından beri bu bataklığa saplanmazlardı, kalkıp da "partimizde irade ve eylem birliği vardır" demezlerdi.

Oportünistler şöyle devam ediyorlar;

"2.MK 5. toplantısına gelindiğinde, parti içindeki görevini ve parti üzerindeki otoritesini yitirmiştir. 5. toplantısına MK'nin bu ruh hali her haliyle yansımıştır. Bu rapor MK içindeki yığınlığı

ve felsefi idealizmi içinde barındırmıştır" ("3.K" kararlarından).

İşte oportünizmin eklektik mantığı budur. Kaş yapmaya çalışırken göz çıkarıyorlar. Bir yandan "5. toplantıya gelindiğinde MK'nin parti içindeki görevini yitirdiğini" söylerlerken, diğer yandan ise muğlak bir-iki cümle ile durumu kurtarmaya ve unutturmaya çalışıyorlar. Bu çok önemli bir konudur. Eğer bir MK, MK olma vasfını yitirmişse (hem de 1984'ten beri, çünkü 5. toplantı 1984 yılında yapılmıştır), hangi nedenden dolayı yitirmiştir? Yitirdiği bu vasfını nasıl tekrar elde etmiştir? Bunların açıklanması oportünistler için olanaksızdır. Çünkü o zaman oluşturdukları "birlik" ve düzenledikleri "K"a, "sağlam ve ilkeli"dir diyemezler. Yine 5. toplantı raporunun "MK'nin yığınlığını" yansıttığını söylemektedirler. Ama bu yığınlığın kaynağına yine inilmiyor. Acaba bunların bu sevgili yoldaşları, çok mu zorlu mücadelelerden geçtiler ki yığınlığa kapıldılar? Hayır. Bunların yığınlığı, partiye, devrime ve halka olmayan bağlılığın gün ışığına çıkması idi. Bunlar her ne kadar parlak ve tumpuraklı sözler ederlerse etsinler, bunların partinin çizgisine ve bu çizginin devrimi başarıya ulaştıracağına dair zerre kadar inançları yoktur. Uzağa gitmeye gerek yok, bakın "3.K"ta MK adına bir konuşma yapan oportünistlerin sevgili yoldaşı ne diyor: "Yoldaşlar, ülke gerçeği konferansımızın ve seçilen MK'imizin önüne üç önemli görev koyuyor: Birincisi, kırlarda ve özellikle K.....stan'da gerilla savaşını etkin bir tarzda örgütleyerek yaygınlaştırmak..." ("3.K" kararlarından).

İşte geline bugünümüzde, "etkin gerilla savaşımının örgütlenmesinde" söz sırasını kimseye kaptırmayanların, "etkin gerilla savaşımından" ne anladıkları ve ne derece bağlı oldukları pratik olarak da görülüyor.

Her ne kadar bugün bunlar birbirlerini dışlama işleriyle uğraşılıyor ve "verilen görevi kabul etmediler, ondan dolayı atıldılar", yada "bunlar bizim sempatanlarımızdır, kim oluyolar da bize görev veriyorlar" diyorlarsa da pek fazla görmemek lazım. Nasıl olsa "K"ta oluşturdukları "birlik", "parti çizgisi etrafında sağlam ve ilkeli bir birlik"miş...

Eğer bunlar her tarafa lastik gibi uzanan dillerini biraz kısa tutmuş olsalardı, bir bölgedeki yoldaşlarımızı geçmişteki GKK'nın ihanetçi şefleri derekesine indirgeyip adice saldırmayı saydılar, bir başka bölgedeki yoldaşlarımızı "Türkiye'ye göndercektik korktu gitmedi, biz de attık" vs. vs. gibi yalanlarla teşhir yoluna gitmese idiler, bugünkü kaçınılıklarını biraz daha çeşitli maskelerle maskeleyebilirlerdi. Ama ne diyelim oportünizmin kötü kaderi böyle yazılmış.

Yukarda belirttiğimiz gibi bu oportünist unsurlar, parti içi iki çizgi mücadelesini bilinçli olarak tahrif ediyorlar. Bilinçli tahrifat olmasa, bunların birlikte kalma nedenlerini açıklamalarının olanağı yoktur. Bakın ne diyorlar: "Burjuva çizgisine karşı mücadelede, ideolojik, siyasi mücadelede, ideolojik, siyasi mücadeleye ağırlık verilmeli, çok zorunlu değilse örgütsel tedbire başvurulmamalıdır" (L.Y.D. Sayı : 8, sf: 53). Konuyla ilgili olarak Stalin de şöyle diyor: "İdeolojik savaşım ile partinin içindeki oportünist unsurların yenilebileceğini" parti çerçevesi içinde bu unsurların üstesinden gelinebileceğini savunan teori, partiyi felce ve kronik sakatlığa mahkum etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir. Bu teori partinin oportünizme peşkeş çekilmesi tehlikesini doğurur. Proletaryayı devrimci partisinde, emperyalizme karşı savaşımında başlıca silahından yoksun bırakılmakla tehdit eder." (Leninizmin ilkeleri, Sf: 112)

Görüldüğü gibi iki görüş var. Biri oportünizmin görüşü, diğeri

ise Stalin'in görüşü. Aslında oportünistler ve revizyonistlerin amacı, partiyi tekellerine almak ve sonra da, arıtarak tekellerini kurmayı çok istedikler. Ama muhtemelen eremediler. Ayrıca bu mantıksız düşüncelerini sözüm ona Mao Zedung ile kanıtlamaya çalışıyorlar ve "Mao örgütsel önlemleri her zaman son başvurulacak yöntem olarak başvurmuştur ve bu tutum Leninisttir" (L.Y.D. Sayı: 8, sf: 53) diyerek, Mao Zedung ile Stalin'i karşı karşıya getirmek istemektedirler. Zaten bunların son durumu da bu yönde gelişmektedir. Mao Zedung ile Stalin hakkındaki görüşlerinden bu ruh halleri seziliyor.

Oportünistler her ne kadar açıkça söylemiyorlarsa da, bunların anlayışına göre, 2. MK'nin hattı çizgi değil sapmadır. Gerçi "K" kararlarında, "2.MK'nin hattını oluşturan sağ oportünist hattır" diyorlar, ama bu muğlak bir ifadedir. Bir yandan "sağ oportünist hattır" deniliyor, diğer yandan "çizginin parti içinde varlığını sürdürmesini" meşrulaştırıyorlar. (LYOS: 8, Sf: 53). Diğer bir yandan ise Lenin, "artık oportünist çizginin, parti içinde meşru görülemeyeceğini, partinin siyasi grup örgütlenmesine tahammülü olamayacağını, net bir şekilde belirtmiştir" (Leg. Yay. Org., S: 8, Sf: 50). Şimdi hangisinin doğruluğuna inanacağız. Çizgiyi meşrulaştırıp gelişmesine ve partiyi bölmesine mi, yoksa diğerine mi?! Yani, çizginin tasfiye edilmesine mi?

Eğer oportünistler, 2.MK'nin ideolojik, siyasi platformunu çizgi değil de sapam olarak görüyorlarsa (ki büyük olasılıkla öyledir), o halde bunların düzeltilmeleri gerekirdi. Çünkü Lenin, "sapa düzeltilebilir bir şeydir. Kişiler bir parça yoldan ayrılmışlardır veya ayrılmaya başlıyorlar. Fakat hala doğru yola sokuşabilirler" (Alıntıyı yapan L.Y.O., S: 8 Sf: 52). İşte muğlak oportünizmin muğlak görüşleri. Neresinden bakılırsa bakılsın her

yanı uzlaşmacılık ve sınıf işbirliği kokuyor. Bir kez daha belirtelim ki, poletarya partisi içinde sınıf mücadelesi vardır ve bu sınıf mücadelesi, iki çizgi mücadelesidir. İki çizgi mücadelesinin olması ayrı bir şeydir, onun varlığını muhafaza etmesine müsaade etmek ayrı bir şeydir. Onun varlığını meşrulaştırmak, onu partiden tasfiye etmemek, düşmana karşı savaşımızda bizi silahsız bırakacaktır. Bakın kendilerini haklı çıkarmak için neler yumurtluyorlar.

"Parti içinde kişileri görevden almak, oradan buradan sürmek, örgütten uzaklaştırmak, baskıyla susturmak vb. yöntemleri burjuva çizgisinin o somut koşulda ortaya çıkmış olan görünümünü ortadan kaldırmaz. Olsa olsa geri çekilmesine, gizlenmesine, ve zayıf anı kollamasına neden olur" (LYO, S: 8, Sf: 53).

Yukardaki anlayışın gizli kapalı bir yanı yoktur. Bu anlayışa göre oportünist ve revizyonist çizginin elebaşıları partiden atılmamalı, hatta "görevlerinden de alınmamalıdır". "Çünkü o zaman bunlar gizli gizli örgütlenerek partiye darbe vururlar". Bu ne biçim iştir ki, partiden atılanlar tekrar gelip partiye girecek partiye darbeler vuruyolarlar?! O halde hiçbir zaman bu çizginin temsilciliklerini, partiden atmamak gerekir. İşte bu uzlaşmacı oportünist anlayışın ürünüdür ki, "sağ oportünist" diye tanımladıkları şefleri baş tacı yaparak etrafında topladılar. Bu sınıf işbirlikçi, oportünist mantığın aksine parti, "hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan irade birliğidir" (Stalin). Bu irade birliği, "kendini oportünist unsurlardan arıtarak güçlenir" (Stalin).

Bu oportünist unsurlar, kendi teorilerini kendilerince haklı çıkarmak için sinsice Mao Zedung'un arkasına saklanmaya çalışarak şöyle diyorlar: "İkincisi, örgütsel mücadele, ne parti üyelerine nede işçi sınıfı kitlesi-

ne düşman düşüncüyü, nasıl tanıtaacağı ve onunla nasıl mücadele edeceği noktasında ideolojik açıdan hiçbir şey öğretmez. Mao'nun da dediği gibi, Marksizm, düşmanı sürekli mücadele içinde daha güçlenir ve yetkinleşir" (LYO, S: 8, Sf: 53).

Partinin çizgisine alternatif bir çizgiye sahip olan revizyonistleri baş tacı etmenin mutluluğunu yaşayan oportünistler, bu tavırlarını haklı çıkarmak için işte böyle zorlamalar içine giriyorlar. Yani, demek istiyorlar ki, "2.MK revizyonistlerini atmadık ki, burjuva düşüncesine karşı mücadele etmesini öğrenelim". Bu düşünce kendi mantıklarına uygun bir düşüncedir, bu düşüncelerine Mao Zedung'u alet etmeleri ise sahtekarlıktır.

ML, hayatın her alanında burjuva ideoloji ile mücadele ederek gelişir ve güçlenir. Bu gerçek, ekonomik-demokratik ve siyasi alanlarda olduğu gibi, bu mücadelenin bir yansıması olan proletarya partisinin içinde de böyledir. ML'ler bunlar ortaya çıktığı andan itibaren, bunlara karşı ML'i savunarak, bunları düzeltme yoluna giderler. Ama düzeltmelerini olanaksızlaştırırsa, parti saflarından atılırlar. İşte Mao Zedung'un belirttiği budur. Yani, hem parti dışında, hem de parti içinde ML sürekli olarak burjuva ideolojisi ile savaşım halindedir. Bu savaşım, burjuva çizgisinin parti içinde meşrulaştırılmasına ve gelişip güçlenmesine göz yummak değildir. Bu açıdan 2.MK'nin revizyonist çizgisine karşı verilen mücadeleden ML çizgi gelişip güçlenerek, berrak bir hal alırken, revizyonist çizgi olumsuzluğa doğru giderek iflah olmaz bir hal aldı ve sonuçta da parti saflarından atıldı. Bu çizgi ile sahip olduğu platform temelinde birarada bulunmayı savunmak, "emperyalizme karşı savaşımında proletaryayı başlıca silahından yoksun bırakmayı" (Stalin) savunmak demektir. İşte oportünizmin savunduğu da budur.

YDB'NİN TOPLANTISINDA ("3.K") DABK NASIL DEĞERLENİRİLİYOR?

Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) 1981'den 1987'ye dek her türlü ağır objektif ve subjektif koşullara rağmen, düşmandan aldığı darbelerle rağmen, yenilmeyen ve parti politikasından da hiçbir zaman ayrılmayan burjuva akımlara karşı sonuna dek mücadele eden, bu mücadelede revizyonizme başlangıç darbesini vuran tek bölgedir.

DABK'nin bu yapısından dolayı parti kitlesi üzerinde tartışılmaz bir otoritesi ve saygınlığı vardır. Bundan dolayıdır ki, parti içinden çıkan burjuva akımlar hiçbir zaman bir bütün olarak DABK'ni hedef seçerek saldıramadılar. Saldırmanın zeminini de bulamadılar zaten. İki çizgi mücadelesinin son aşamasında revizyonist çizgi ile birlikte saf tutan orta yolcu bir grup bulanık oportünistin desteği ile gerçekleştirdikleri ve adına "3.K" dedikleri toplantıdan sonra açık cepheden saldırıya başladılar. Orta yolcu bir grubun revizyonistlerle birlikte hareket etmesi şüphesiz ki parti açısından olumsuz bir durumdu. En azından bunların belli bir süre ML çizgi ile birlikte peşine takılmıştır. Ayrıca bu orta yolcu grup geçmişte birlikte hareket etmiş olmalarından dolayı bir kısım parti kitlesi bunların hareket etmiş olmanın verdiği avantajı, "K'ta revizyonistleri tasfiye etti" ve "Doğu'daki yoldaşlarla mutlaka birleşeceğiz" demagijisi ile birleştirerek "MK" olduğunun propagandasına sempati toplamaya çalışıyordu.

ML'ler 1987 yılı Eylül'ündeki DABK'nin olağanüstü bölge konferansında da doğru bir şekilde tespit ettikleri gibi, adına "3.K" dedikleri curcuna, geçmişin faturasını ML'lere yükledi. ML'leri "dayatmacılıkla" ve "askeri bakış açısına sahip olmak-

la", "parti disiplinini çiğnemekle" vb. vb. saldırılarla kendi çapında teşhir etmeye çalıştılar. Kendi açılarından diyoruz çünkü, yoldaşlarımızın partiye, halka ve devrime bağlılık azmi hiçbir zaman bunların bu saldırılarını destekler nitelikte değildi.

1986'da yapılması gereken konferansı boykot eden ve partimizin önemli darbeler almasında birinci derecede sorumlu revizyonistlere doğru dürüst bir eleştiri yapılmazken, yoldaşlarımızın alabildiğince karlanması bizim açımızdan yadırganacak bir şey değildir. Çünkü, revizyonistlerden ve onun emirleri olan orta yolcu oportünistlerden, kendi niteliklerini samimi bir şekilde ortaya koymalarını bekleyemeyiz. Zaten düzenleyecekleri "K"ın bu sonuçta olacağını DABK, Eylül 1987'deki konferansında belirtmişti. Bu tespiti gelişmeler de doğruladı. Şöyle diyorlar:

"MK 9 yoldaşın ölümünden sonra konferansın Dersim'de yapılmamasını istedi. Ancak DABK buna karşı çıktı. Konferansın başka yerde yapılması halinde konferansa katılmayacağı ilan etti. Bu tavrı parti disiplini çiğnemektir. Aynı zamanda dayatmacılıktır... DABK delegelerin çoğunun kararına da uymayarak disiplinsiz ve dayatmacı tavrında direterek, parti içinde bunalımı üst noktaya sıçratmanın ilk adımını atmış oldu... Bu partiyi küçümseyen, silahlı güçleri ise partinin üstüne çıkaran askeri bakış açısının ürünü bir anlayıştır. Partimiz "3.K'ta bu anlayışı red ve mahkum etmiştir" ("3.K" kararlarından).

Yukarda söylenen yalanlardan daha fazla yalan, yapılan seviyesiz saldırıdan daha seviyesiz saldırı, revizyonizmin ve oportünizmin sınıfsal niteliğinde tam da uygun bir saldırıdır. Eğer biraz da olsa dürüst davranabilseylerdi, biraz da olsa yalan söylemeselerdi, şüphesiz ki kendilerine "3.K"çı diyen ukala-

takımının ilk çıkışı ve ilk çıkışı ile birlikte sonları da olacaktı. Ama bu yalan ve seviyesiz saldırı, biraz da olsa onların ömrünü uzattı. 1986'daki gelişmelerin, nasıl geliştiğini daha önceki yazılarımızda ayrıntılı olarak belirttik. Yine de bu yalan ve saldırıların gerçek amacının ortaya çıkarılması açısından kısaca anlatmayı gerekli görüyoruz.

1984'te toplanan 2.MK 5. toplantısında, 3.K'ın Türkiye'de kırsal alanda yapılması karara bağlanmıştı. Ayrıca bu süre içinde MKSB'nun da kırsal alana taşınması karara bağlanmıştı. 1985'e gelindiğinde, MK'nin aldığı bu kararlara uymadığı ortaya çıktı. Konferansı "hazırlıkların yetersizliğine" bağlayarak 1986'ya erteledi. Her ne kadar MK'nin bu kararına karşı çıkmış ve partinin bir an önce konferansa gitmesi gerektiği noktasında Doğu bölgesindeki bazı yoldaşlar tarafından doğru bir tarzda savunuldu ise de sonuçta bu yanlış karar partiye onaylatıldı. Oysa partinin bir an önce iç tartışmalardan kurtulması ve sağlam bir şekilde ayakları üstüne dikilmesi gerekiyordu.

Ayrıca 5. toplantıda alınan "SB'nun kırsal alana yerleşmesi" kararı da kağıt üzerinde alınan bir karar olmaktan öteye gidemedi. MK'nin konferansı ertelenmesinin başlıca iki nedeni vardı: Birincisi, partinin tüm olanakları ellerindeydi. Bu olanaklarla, revizyonist görüşlerinin propagandasını yapma imkanını ve zamanını bulmuş olacaktı. Örneği, tartışma yayın organı olarak çıkarılan PB (Parti Birliği)'nin çıkan 4 sayısının ilk ikisi bunların, üçüncü sayısı ise bunların görüşlerine yakın kişilerin görüşleri idi. ML'lerin görüşleri ise ancak 4. sayıda yayınlandı, o da parti içinde dağıtılmadı. Zaten basıldığı zaman normal işleyişe göre konferansın bitim tarihine denk geliyordu (tabii konferans yapılsaydı). İkinci neden ise, Türkiye'deki siyasi ortamın yumuşa-

masını bekliyorlardı. Bu ödelek revizyonistlere göre Türkiye'ye gelirse, ya hemen ölünür, ya da yakalanırdı. Pratik süreç bunların böyle düşündüklerini kanıtladı. 1986 yılı başlarında MK'nin aldığı karar Doğu'ya iletildiğinde, tüm hazırlıkların Haziran'a dek bitirilmesi (alt bölge konferansları, delege seçimleri vs.) ve merkezi konferansın Temmuz ayında yapılması gerektiği bildirilmişti. MK'nin almış olduğu bu karara uygun hareket eden DABK, ağır objektif koşullara rağmen, tüm hazırlıklarını bitirerek Temmuz ayında yapılması gereken konferansın hazırlıklarına başladı. Bu arada DABK bölgedeki örgütlenme ve faaliyetleri merkezi konferansa tabii kıldı. DABK bu aşamada şunları düşünüyordu, "Merkezi atamaları 3.K'ta seçilecek MK yapmalıdır" diyordu. Gerçekten partinin objektif durumuna göre, ilk etapta bu anlayış (yani örgütlenmenin ve faaliyetin merkezi konferansa tabii kılınması) doğru idi. Konferansın güvenliği önemli bir sorundu. Fakat daha sonraki aşamadaki gelişmeler gösterdi ki, bölgedeki örgütlenme yeniden düzenlenmeli idi. DABK burada önemli bir hata yaparak düşman karşısında alınan darbelerde belirleyici olmasa da önemli derecede pay sahibi oldu. Oysa gelişmeler MK'nin ve yandaşlarının konferansı oyaladıklarını ve sabote ettiklerini gösteriyordu.

Gelmeleri gereken tarihe dek revizyonistler konferansın yapılacağı alana-daha doğrusu ülke-gelmediler. Gelmemelerine bahane olarak da, "yer bulamadığımız için konferansımızı alt konferans-yapamadık" dediler. Gösterdikleri bu bahane onların niteliklerini ve amaçlarını çok açık bir şekilde ortaya koyarken, Doğu'daki delege yoldaşlar onlarla gereksiz tartışmalara girerek zaman öldürdüler. Doğru bir şekilde tespit ettikleri, "2.MK'nin niteliği iflah olmaz revizyonisttir" tespitine rağmen,

yine de bunlardan samimiyet bekleme hatasına düştüler. Daha sonra-9 yoldaşın vurulmasından sonra-revizyonistler tarafından konferansın YD'nda yapılması önerildi. Yoldaşlarımız bunların bu önerisine karşılık olarak, konferansın tüm hazırlıklarının yapılmış olduğunu, bu açıdan bir başka alana taşınmasının yeni hazırlıkları ve süreyi gerektirdiğini, bunun ise, konferansa tabii kılınan faaliyet ve örgütlenmeye zarar vereceğini, örgütlü güçleri heder edeceğini, bu açıdan YD'nda yapılacak olan bir konferansa katılmayacaklarını bildirdiler. Ayrıca revizyonist çizgi savunucularına güvenmediklerini, konferansın YD'nda yapılması halinde bunların yine de Türkiye'deki mücadeleye katılmayacaklarını, bu açıdan konferanstan sonra da aynı bunalımlı ortamın yaşatılmak istendiğini, güvenlik gerekçesinin bahane olduğunu, Türkiye'de (kırsal alanda) belli risklerin bulunmasına rağmen, konferans için koşulların bulunduğunu vs. vs. ile zaman öldürülmeden konferansa gelmeleri istendi. Bu doğru ve kararlı tavirden sonra çıkarılan üçüncü bahane, partinin kurtacısı olarak reklam edilen birinin, konferansın YD'nda yapılmaması halinde konferansa katılmayacağı idi. Yoldaşlarımız bu seçme iddiaya karşı olarak, "kimse parti konferansının üstüne çıkarılamaz, bu insanın tavrı hakkında dedi ki konferans vermelidir" dediler. Dördüncü bir bahane olarak ise, Batı'daki delegelerin Doğu'da bir konferansın yapılmasından yana olmadıkları idi. Bu bahaneye karşılık olarak da, Batı delegelerinden bir yoldaşın Doğu'ya gelmesi ve sorunun konuşulmasını istediler. Bu toplantıdan çıkacak iradenin kararına uyacaklarını bildirdiler. Batı'daki delegelerin temsilcisi olarak gelen yoldaşın da katılımıyla yapılan toplantıdan çıkan karar konferansın Doğu'da yapılması idi. Yani parti iradesinin

kararı yoldaşlarımızın ML tavrını onayladı. Bu noktada oportünistlerin "DABK'nın delegelerin çoğunluğunun kararına uymayarak disiplinsiz ve dayatmacı tavrı..." ("3.K" kararlarından) şeklindeki iddiası yalan ve saçmalıklardan başka bir şey değildir. Revizyonistler ve oportünistler, "Batı'daki delegeler konferansın Doğu'da yapılmasından yana değildiler, ama Parti bölünmesin diye Doğu'da yapılmasına razı oldular" şeklinde bir yalan daha uydurmuş ve fırsat buldukça da bu tür yalanları yumurtluyorlar. Bu yalanın hiçbir doğruluk payı bulunmadığı gibi, bu, aynı zamanda bu yoldaşa güvensizlik ve karalamayı da beraberinde getirir (Batı delegeleri adına toplantıya katılan Ünal Küçükbayrak yoldaş 21 Kasım 1986'da, 9 yoldaş ile birlikte şehit düştü). Oysa bu yoldaş, partiye bağlı ML bir önder kadro idi. Bu özelliğiyle liberal davranması, partinin genel çıkarını "dayatmacılığa" feda etmesi düşünülemez. Bu yalan, parsa toplamaya çalışan oportünist ve revizyonistlerin yoludur. Bu konuyla ilgili herhangi bir yazılı belge de yoktur. Aksine, bu yoldaş tarafından revizyonistler beklenmeden konferansın toplanması önerilmiştir. bunun böyle olduğunu her zaman her yerde kanıtlamaya hazırız.

Delege çoğunluğu tarafından alınan bu karar, iki yüzlü iflah olmaz revizyonistlere, mas-kelerini çıkartacak son darbe oldu. Bu karardan sonra revizyonist çizginin elebaşlarından bazıları istifa ederken (delegelikten), ikimisi hastalığını, kimisi de "kurtarıcılığını" bahane ederek konferansa gelmediler.

Bu durum delege yoldaşlarımızın ne derece isabetli davrandıklarını ortaya koydu. Şüphesiz ki konferans YD'nda yapılmış olsaydı, bu unsurlar en keskin ML pozlarına bürünecek ve belki de yeniden MK'ne seçileceklerdi. Ama ne yazık ki ken-

disini "partinin 3.K"ı olarak lanse edilen toplantıda, bu unsurlara karşı alınan en ufak bir tavır belirtisi yoktur. Ne yapsınlar zavallılar, demek ki "parti içinde" onlara karşı mücadele yürüterek, burjuvaziye karşı savunmayı öğreneceklermiş...

Revizyonistlerle Temmuz ayında başlayan tartışma Kasım ayı başlarında ancak bir sonuca bağlandı. Revizyonistlerin oyalama taktiği ile uygun yaz ortamı harcandı gitti. Gelen kış koşulları konferansa tabii kılınan örgütlenme ve faaliyetin dağınlığı ile birleşince, 21 Kasım 1986'da alınan darbeye ateta davetiye çıkarıldı. Bu darbe ile konferans 7 asil delegesini kaybetti ve konferansın yapılması geçici de olsa engellenmiş oldu. Bu olaydan sonra DABK, revizyonist bir niteliğe sahip olan ve MK olma niteliğini yitiren kişilerle her türlü itibatın kesilmesini kararlaştırarak yeniden konferansı örgütlemek için KÖK (Konferans Örgütleme Komitesi) örgütlemesinin yapılmasını kararlaştırdı.

Bu süre içinde bölgedeki (Doğu Bölgesi) delegelerin küçümsemeyecek hataları oldu. Bunları kısaca özetlersek:

1- Revizyonistler tarafından konferansı sabote etmenin belirtileri ortaya çıktığı andan itibaren, bölgedeki örgütlenmeyi yeniden düzenleyerek dağınlığa son verilmeliydi.

2- Revizyonistlerin konferansı sabote etme amacını gören ve bu konuda "MK ile hemen ilişkiler kesilmelidir, bunlar Doğu'daki konferansa katılmayacaklar" şeklindeki uyarıları dik-kate almadılar.

3- "Konferansa bölge düşürme" anlayışından hareketle, revizyonist bir unsurun beklenmesi uzun bir süreyi almıştır. Bu insan üç randevuyu gelmediği halde yine de beklenmiştir. Oysa diğer delegeler epeyce zamandan beri konferans alanında toplanmışlardı, konferansı hemen toplamaları gerekirdi.

4- Delegelerin korunmasında yeterince dikkatli davranılmadı, düşman küçümsendi.

Yoldaşlarımızın bu pratik hataları, revizyonistlerin konferansı bilinçli olarak sabote etme tavırlarıyla birleşince 21 Kasım 1986 darbesi alındı. Bu darbelerin alınmasında esas rolü oynayan revizyonizm ile her türlü bağın kesildiğinin açıklandığı, Aralık 1986'dan, Ağustos 1987'ye dek parti içinde bu konu ile ilgili tartışmalar sürdürüldü ve nihayet Ağustos-Eylül 1987'de revizyonistlerin partiden atıldığı kamuoyuna açıklanarak, parti içindeki bu tartışmaya son verildi.

Gelişmeleri böyle kısaca özetledikten sonra revizyonist ve oportünistlerin iddialarına geçelim, şöyle diyorlar:

"MK 9 yoldaşın ölümünden sonra konferansın Dersim'de yapılmamasını istedi. Ancak DABK buna karşı çıktı. Konferansın başka yerde yapılması halinde konferansa katılmayacağı ilanı etti. Bu tavır parti disiplini ni çiğnemektir, aynı zamanda dayatmacılığı" ("3.K" kararlarından).

Yoldaşlarımızın konferansa karşı tavırlarını ve konferansın YD'nda yapılması halinde nelerden dolayı katılmayacaklarını yukarıda açıkladık. Bu durum iddia edildiği gibi parti disiplini çiğnemek değildi. Eğer disiplin dedikleri bir-iki kişinin keyfi tutumlarına göz yummak ve partinin güçlerini bunların burjuva saltanatlarına feda etmekse, ML'ler böyle bir disiplini tanımazlar ve hangi konuda olursa olsun, partinin genel çıkarlarını kişilerin çıkarlarından üstün tutar ve savunurlar. "Dayatmacı davrandılar" iddiasına gelince, bu açıkça temelsiz bir saldırdır. "Dayatmacılık" ne demektir? Dayatmacılık; doğru da olsa, yanlış da olsa dediğinde direktmek ve inatçılıktır. Parti içindeki her türlü burjuva akımın düşmanı olan ve hiçbir zaman bu akımlarla uzlaşmayan bu

yoldaşlarımıza bu tür saldırıların oportünist ve revizyonistler tarafından yapılmasını yadırganıyoruz. Oportünist ve revizyonistlerden, ML'lere övgü beklemiyoruz. Yoldaşlarımızın bu konulardaki tavırları haklıydı ve savunduklarının haklılığını ve doğruluğunu pratik kanıtladı. Oportünistler devamlı, "...DABK'nın delegelerin çoğunluğunun kararına uymayarak disiplinsiz ve dayatmacı tavrında direterek parti içinde bunalımı üst noktaya çıkartmanın ilk adımını atmış oldu" ("3.K" kararlarından). Yoldaşlarımızın, "delege çoğunluğunun kararına uymadıkları" şeklindeki saldırının yersiz ve saçma bir saldırı olduğunu yukarıda anlattık. Parti içindeki bunalımı ise iddia edildiği gibi yoldaşlarımız değil, revizyonistler derinleştirmişlerdir. Yoldaşlarımızın, Temmuz'dan Kasım'a dek olan sürede bunları konferansa getirmek için verdikleri uğraş tüm parti tarafından bilinmektedir. Bu iddia kendilerini haklı çıkarmak ve yoldaşlarımızı suçlu göstermek isteyen revizyonistlerin seviyesiz saldırılarından başka bir şey değildir.

Daha sonra şöyle devam ediyorlar: DABK alınan bu kayıptan sonra (21 Kasım 1986 kaybını kastediyorlar) 2.MK'nin disiplinini tanımayacağını ilan ederek bir kez daha disiplinsizliğe düşerek, KP'nin en önemli işleyiş kurallarını çiğnemiş oluyor" ("3.K" kararlarından).

Yine burada da bir takım saldırılar yapılıyor, ama nereye, niçin saldırdıklarını biraz da olsa açmıyorlar ve DABK 2.MK'nin disiplinini niçin tanımadı? Revizyonistlerin ve oportünistlerin iddia ettikleri gibi, bu tanımama keyfi bir tutumun sonucu değil, meşru bir MK olma varlığını her açıdan yitirenlerin tanınması idi. Mücadele süreci içinde belirginleşerek iflah olmaz bir konuma gelen, partinin programını savunmayan, tüzüğüne uymayan, bununla da kal-

mayarak kendi kişisel çıkarlarını ön plana çıkararak partiye bilinçli olarak darbeler vuran, parti üyeliği sıfatıyla bir ilgileri bulunmayan revizyonist bir tekkenin tanınması idi. 2.MK'nin partiye vurduğu darbeler bilinçli darbelerdir derken, bundan karşı devrimci ve faşistlerin vurduğu darbelerle eş anlamlı olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Oportünizmde Marksizm'e darbeler vurur ama bu darbeleri vuranların karşı devrimci olmaları şart değildir. Örneğin KK'nin (Koordinasyon Komitesi) 1976'da partiye vurduğu darbe bilinçli oportünist bir darbedir. GKK'nin (Geçici Koordinasyon Komitesi) ve 1.MK'nin vurduğu darbeler de bilinçli darbelerdir. Bu açıdan 2.MK revizyonistlerinin partiye vurduğu darbeler de bilinçli darbelerdir. Bunu bir somut örnek ile açıklayacak olursak; 1986 yazında Doğu'daki örgütlenme ve faaliyet merkezi konferansa tabii kılınmıştı. Konferansın zamanında yapılmaması ve sürün-cemede bırakılmasının partiye darbeler vuracağı bilinen bir gerçektir. Bu süreci bilinçli ve kendi kişisel yararlarını ön plana alarak uzatmaları, bilinçli bir davranışın sonucudur. Dağınık bir örgütlenmenin düşman karşısında darbe alacağını bilmek için kâhin olmak şart değildir. Şimdi şu soru akla gelebilir. 2.MK niçin bu süreci uzatarak darbelerin alınmasına zemin hazırladı? Bunun cevabını bilmemek için revizyonistleri tanımamak gerekir. Eğer bu hain revizyonistler iyi tanınırsa, bu zemini hazırlamalarının tek nedeninin kişisel çıkarlarını düşünmekten başka bir şey olmadığı görülür. Revizyonist çetenin planı şu idi: "Çeşitli bahanelerle konferansın uygun yaz şartlarında yapılmasına engel olmak, (çünkü Türkiye'ye gelmek demek, her an imhâ olmak demek onlar için) uygun yaz koşulları geçtikten sonra, koşulların olumsuzluğunu ileri sürerek (kış koşullarından dola-

yi, ulaşım vs.) konferansı YD'na taşımak. Böylece Türkiye'ye gelmekten ve ölmekten kurtulacaklardı. İşte bu hain planlarına partinin genel çıkarlarını feda eden revizyonistlerin disiplini tanınmaz, bir yönetici organ ve parti üyesi olarak görülmezlerdi. Bu tavır, partinin ve devrimin çıkarlarına uygun ML bir tavidir. Bunların vurduğu darbeler ise bilinçli darbelerdi, bunların bu tutumu yüzünde, 1986'da partinin aldığı darbeler sonucu silahlı güçlerin 5/3'ü (beşte üçü) heder oldu (şehit olma, yakalama, mücadeleyi terk vs.). İşte tanınmayan disiplin bu durumu bilinçli olarak yaratanların disiplini. Bu partinin disiplinini tanımamak demek değil, aksine bunları dışalamakla partinin disiplinine uyuldu. Bu tanımama tavrı iradenin tavrı idi. Yani partiye bağlı kesimin çoğunluğu bu kararı almıştı. İradenin disiplinine uygun hareket edilmişti ve doğruyd.

Yalanlarına şöyle devam ediyorlar: "Parti uzun süre getirilen KÖK önerisini tartıştı. Nisan 1987'de bu tartışma sonuçlanarak parti KÖK önerisini reddetti ve bir an önce konferansa gitme kararı aldı" ("3.K" kararlarından).

Gerek KÖK'ün içeriği, gerekse KÖK üzerinde sürdürülen tartışmalar "1987 Eylül'ünde yapılan DABK olağanüstü bölge konferans raporunda" genişçe açıklanmıştır. Yine de kısaca belirtecek olursak:

A-KÖK partiye sunulan ve tartışılması gereken bir öneri değil, partinin, içinde bulunduğu bunalımdan kurtulması için sunulan, alternatif bir çözüm idi. Bir alternatif olarak sunulan KÖK önerisine göre; meşru bir organ olarak MK tanınmayacak ve bu çizginin kaşarlanmış şefleri bu örgütlenmenin içine alınmayacaktı. Diğer bölgelerdeki partiye bağlı yoldaşlarla birlikte oluşturulacak olan KÖK partiyi konferansa götürcek ve mer-

kezi yapıya kavuşturacaktı. Merkezi yapı oluşana dek KÖK, en üst organ olarak görev yapacaktı. Fakat bu içeriği boşaltılan KÖK alternatifi ne idüğü belirsiz ve muğlak bir öneri şekline getirilerek partiye sunuldu. KÖK'ni bir tartışma önerisi olarak, üstelik de tanınmaması gereken 2.MK'nin eliyle partiye dağıtılması, bölgede (Doğu'da) geçici bir organ olan GBK (Geçici Bölge Komitesi)'nin, bölgedeki parti iradesini çiğneyerek darbeci davranmasının bir sonucu olmuştur. Doğaldır ki, diğer bölgelerdeki yoldaşlar, bunu kabul etmeyebilirler. Ama bu doğru yöntemden vazgeçilmesini isteyen bölgedeki parti iradesi değil, GBK'nin darbeci anlayışının bir sonucudur.

B-"KÖK önerisinin parti tarafından reddedildiği" doğru değildir. Aksine bu alternatif çözümün içeriğinin GBK tarafından boşaltılmasına karşı çıkılmış ve süreçte bu önerinin tekrar doğru bir içerikle kabul edilmesi sağlanarak, bu circunali ortama son verilmiştir (Eylül 1987). "Bir an önce gitme kararı alan" MK ve ona uyduluk eden bir bölgedeki cezaevi temsilcileri birkaç oportünist unsurdur. Parti iradesi böyle bir kararı almadı, adına "K" denilen YDB'nun toplantısına da katılmadı. Bu bizim dışımızdaki burjuva çizginin kendi iç sorunudur.

ML'ler tarafından revizyonistlerin resmen tasfiye edildiği, Ağustos-Eylül 1987'deki tavrı hakkında ise şöyle deniliyor:

"Konferansın toplanacağı günlerde (Ağustos 1987) Medya'da ayrılık gündeme geldi. Bazı parti üyeleri (...), birkaç gerilla grubunu da yanlarına alarak konferansı tanımayacaklarını söyleyerek ayrıldılar. İki delege yoldaş da bu ayrılıkçıları destekleme tavrı içine girdiler. Bu iki delege yoldaşın gerekçeleri şu idi: 'Bölge bölünmesin diye biz de ayrılanlarla birlikte hareket edeceğiz'. Bu mantığı burada yorumuz bırakıyoruz, elle

tutulur hiçbir yanı yok. Siyasetin 's'siyle hiçbir ilgili olmadığı gibi partinin reddi anlamına geldiği çok açık. Bütünü değil parçayı düşünerek, bütünü parçaya feda etmenin tipik anlayışıdır"... "gönderdiği delege yoldaş da ayrılıkçılardan yana tavır koydu. Böylece üç delege parti konferansını tanımayarak ayrılık ilan etti" ("3.K" kararlarından).

Gerçek hiç de yukarıda anlatılan gibi değildir. Revizyonistlerin ve iflah olmaz oportünistlerin partiden atılması kararı, bölgedeki tüm parti üyesi, aday üye ve sempatizanlarca alınmıştır. Bu kararı onaylamayan bir tek sempatizan dahi yoktu. Bu açıdan "bazı parti üyeleri" ve "birkaç gerilla grubu" cümlelerini kullanmak burnu büyüklük ve gerçekleri gizleme tavrıdır. İki delege yoldaşın tavrına gelince, bunların tavırları oportünistlerin iddia ettikleri gibi "bölge bölünmesin" temelinde bir tavır değildir. Bu yoldaşlar, revizyonistlerin partiden atılmasını 1986 Ağustos'undan itibaren partiye önermiş ve sonuna kadar da bu tavırlarını doğru bir tarzda sürdürmüşlerdir. Durum böyle iken, "bunların sonradan tavır değiştirdiklerini" söylemek en basit deyim ile yalan söylemekten başka bir şey değildir. Ayrıca revizyonist ve oportünistler bu iki delege yoldaş için "siyasetin 's' sinden anlamıyorlar" vs. tipindeki basitliğin arkasına saklanarak kendilerinin, siyasetin "s"sinden anlamadıklarının propagandasını yapmaları ise bunların niteliğine uygun hokkabazlık ve kendini beğenmişliktir. Bu yoldaşlarımızın siyasetin "s" sinden anlayıp anlamadıkları ise oportünistlerin taktirine bağlı değildir. Mücadele pratikleri ve kişisel nitelikleri tüm bu saldırılara cevap vereceği için bu iddialara gülüp geçmekten başka bir şey yapılamaz.

İstanbul Bölgesi'nden "gönderdiklerini" iddia ettikleri yoldaşın bizden yana tavır koymasının nedeni ise, uyduracak

başka bir şey bulamadıkları için, "Doğu'yu ikna etmesi için gönderdik, kendisi ikna oldu geldi" diye belirtmekle yetiniyorlar. Bu yoldaş bizi iknaya değil, Doğu'daki objektif durumu öğrenmeye gelmişti. Zira son derece niteliklerine uygun yalanları İstanbul'da da atmışlar, "1-2 savaşçının başkaldırması" diye soyut ve gerçekleri yansıtmayan bilgiler vermişlerdi onlara da. Fakat yoldaş, duyarlı davranmış ve insiyatifini de kullanarak Doğu'daki gelişmeleri öğrenmek için bizzat gelmişti. Gelişmelerin onların dediği gibi "1-2 savaşçının başkaldırması" olmadığını görünce de ML'lerle birlikte hareket etmiştir. Yoldaş, bu tavrından sonra, revizyonist ve oportünistlerin yoğun karalama ve kişisel yıpratmalarına, partiye, halka ve devrime bağlı ML kişiliğiyle, yürüttüğü pratikle yeterli cevabı vermesini bilmiştir.

Adına "K" denilen ve bu tür saldırıların başlatıldığı, bu toplantıdan sonra saldırı furyası genişleyerek devam etti ve hala da devam ediyor. Bu revizyonist - oportünist karışımına göre, "K"ı tanımayanlar ya siyasetin "s"sinden anlamayan "asker kafalı savaşçılardır", yada "mücadele etmekten korkarak ayrılanlardır". Kendileri ise, "siyasi deha", "partiye, halka ve devrime sarsılmaz bağlarla bağlı ML'lerdir". Ama ne yazık ki, geçen pratik süreç bunun hiç de böyle olmadığını, kendilerinin bir numaralı kavgı kaçkınları olduklarını ortaya çıkardı.

OPORTÜNİSTLER PARTİNİN BİRİNCİ YENİLGİSİNİ NASIL DEĞERLENDİRİYORLAR?

Oportünistler sürekli olarak "aramızda siyasi ayrılık yoktur" propagandalarını yaparlarken, birtakım zorlamalarla siyasi yakınlık aramaya çalıştıkları, aldıkları bazı kararlarla da, ne denli "yakın" olduklarını pratikleriyle sergiliyorlar. Partimizin aldığı bi-

rinci yenilgiyi değerlendirirken, esasta 1.K ve 1.MK'nin (aynı zamanda 2.K'in da) değerlendirmelerinden farklı bir değerlendirme yapamıyorlar. Olan fark ise şudur: Sadece yenilgiye laf olsun diye "objektif yenilgidir" diyorlar. İçerik olarak anlattıkları ise, yenilginin subjektif nedenlerden dolayı alındığı şeklindedir. Şöyle diyorlar:

"Partimiz 12 Mart sonrası Türkiye'de durum değerlendirmesini olduğundan fazla abartmıştır, yani subjektif değerlendirmiştir. O gün Türkiye'de durum şuydu.: 15-16 Haziran şanlı direnişi ile doruğa ulaşan durum, hemen peşinden sıkıyönetimle birlikte önce duraksamış, 12 Mart Askeri Cuntasıyla giderek gerilemiştir. O dönemde partimizin silahlı mücadeleye başlaması, tarihi bir öneme sahiptir. Ancak durum değerlendirmesine bağlı olarak saldırı taktiğini esas aldı. O dönemdeki durum, geri çekilme içinde savunma taktiğini uygulamak ve partiyi bu taktik ile güçlendirmeye uygundu... Partimizin 1. yenilgisinin nedenleri üzerine 1.K yanlış temelde değerlendirmeler yapmıştır. Oysa subjektif hataların yanında objektif koşulların ağır basması ve partimizin genç ve tecrübesiz oluşu yenilgide belirleyici olan etmendir" ("3.K" kararlarından).

1. yenilgi üzerine söylenenler kısaca bunlardır. Partinin 1. yenilgisine "subjektif" diyenlerin görüşlerinden farklı olmayan bu görüşler aynı zamanda kendi içinde bir tutarsızlık da arzetmiyor. Zira 1. yenilgisi subjektif nedenlere bağlayanlar da, aynı zamanda yukarıdaki objektif nedenlerin varlığını belirtiyorlar. Aralarındaki farklı görüş sadece sözcük düzeyindedir.

Bugüne dek sürekli olarak, 1. yenilginin subjektif durum değerlendirilmelerinden ve buna bağlı olarak tespit edilen sol taktik tespitinden dolayı savunuldu. Bu yanlış değerlendirmeye

bağlı olarak da partimizin kuruluş dönemindeki bazı eksiklik ve hatalar da, olduğundan daha da fazla abartıldı. Partimizin almış olduğu 1. yenilginin (1973) sağlıklı bir şekilde değerlendirilmemiş olmasının, parti politikamızın hayata uygulanmamış olması ve oportünist-revizyonist siyasetlerden şu veya bu oranda etkilenmiş olmasının da etkileri vardır. Bugüne dek partinin resmi değerlendirmesi olan 1. yenilgiye bakış açısı iddia edildiği gibi, alınan yenilgi "yanlış durum değerlendirmelerinden" dolayı alınan subjektif bir yenilgi değil, objektif koşullar sonucu alınan bir yenilgidir. Partimizin 1972'de yaptığı durum değerlendirmesi ve buna bağlı olarak silahlı mücadelenin saldırı taktiğinin tespit edilmesi doğrudur. Oportünistler kendi kendileri ile gelişen görüşler ileri sürerek subjektif hatalar olduğunca abartan ve esas hale getiren, peşinden de bu yenilgiyi objektif diye niteleyen bir tutarsızlık içine düşüyorlar. Önce, "Partimiz 12 Mart sonrası Türkiye'de durum değerlendirmesini olduğundan fazla abartmıştır. Yani subjektif değerlendirmiştir" diyorlar. Bunu açıklamanın gereği yoktur. Bunlara göre, 1972'de Türkiye'de devrimci durum, silahlı mücadelenin saldırı taktiği uygun değildi. Dolayısıyla "parti saldırı taktiğini esas aldığı için yenildi" demeleri gerekir. Böyle olunca da yenilgide belirleyici rol oynayan nedenler, subjektif nedenler olur. Bir yandan "durum değerlendirmesini subjektif bir değerlendirme" olarak görmek, diğer yandan ise silahlı mücadelenin saldırı taktiğini bu "subjektif durum" değerlendirmesinin bir ürünü olarak değerlendirmek, arkasından da kalkarak "1973 yenilgisi objektiftir" demek doğru bir anlayış değildir. Bu sadece laf olsun diye söylenmiştir.

Partiye "12 Mart sonrası durumu subjektif değerlendirmiştir" şeklindeki eleştiri başlıca iki ne-

denden kaynaklanıyor.

Birincisi; 12 Mart sonrası "devrimci durumun gerilediği" ve dolayısıyla saldırı taktiğinin, bu döneme uygun bir taktik tespit "olamayacağı" şeklindeki görüştür.

İkincisi; Partimiz tarafından 1972'de savunulan "işçilerin, köylülerin büyük çoğunluğunun kurtuluşlarının "silahlı mücadeleyle olacağını kavramış durumdadırlar" (DABK, 1972 Şubat Kararlarında) şeklindeki tespittir.

A- "Devrimci durumun 12 Mart sonrası dönemde gerilediği ve hakim sınıfların kendi aralarında istikrar sağladıkları" şeklindeki görüş doğru değildir. Devrimci durumun gerilemesi ancak kitlelere verilen ekonomik yada demokratik bazı hakların sonucunda olur. Nitekim İ. Kaypakkaya yoldaşın doğru bir şekilde tespit ettiği gibi, 1923-1946 ve 1960'larda kitlelere demokratik bazı haklar verilmiş ve devrimci durum bu temelde kısmen gerilemiştir. Yine devrimlerini zafere ulaştıran ülkelerin mücadele tarihlerine bakıldığında, ekonomik bazı tavizler verildiği tarihlerde devrimci durumda bir gerileme söz konusudur. (Örneğin, 1928'de Çin'in belli yerlerindeki toprak reformları ve Peru'da Alan Garcia'nın yaptığı gibi -Garcia PKP'nin dayandığı kırsal alanlarda kısmi toprak reformu yürürlüğe koymuştu-) Yine İ.K. yoldaşın mücadelenin ileri aşamalarında burjuvazinin peteklerini kurtarmak için bir parmak balı feda edebileceğini, kısmi toprak reformları yapabileceğini ve bunun da devrimci durumda duraklama ve gerilemelere yol açabileceğini doğru bir şekilde belirtmektedir. Bunun dışında iktidarların el değişmesi ve cuntaların iş başına gelmesi devrimci durumu geriletmez, hele hele istikrarı hiç sağlayamaz, bu burjuvazinin propagandasıdır. Bu temelde bakıldığında, 12 Mart Cuntası iş başına geldiğinde, demokratik

yada ekonomik herhangi bir iyileştirme yada reform yapmamıştır. Aksine varolan bu hakları ortadan kaldırmış ve devrimci hareketleri, katliamlarla, idamlarla ve işkencelerle bastırmıştır. Devrimci hareketlerin kanla bastırıldığı, kitlelerin ekonomik ve demokratik haklarının gaspedildiği dönemlerde devrimci durum gerilemez, aksine ilerler. Ama bu durumlarda yenilen, devrimci hareketlerdir. Devrimci hareketlerin yenilmesi demek, devrimci durumun gerilemesi demek değildir. Devrimci durum nedir? Devrimci durum, devrimin objektif koşullarıdır. Bu koşullar, irademize bağlı olmayan, irademiz dışında gelişen koşullardır. Oysa devrimci hareketler, subjektif koşulların ürünüdürler. Devrimci durumun başlıca kriterleri şunlardır:

Birincisi; Yukardaki sınıfların, yani yönetenlerin eskisi gibi yönetemez duruma gelmeleri, acizlik içinde bulunmaları.

İkincisi; Aşağıdaki sınıfların, yani ezilenlerin değişiklik istemeleri, eskisi gibi yaşamak istememeleri.

Üçüncüsü; Ezeni ve ezileni etkileyen bu milli bunalımın bir sonucu olarak kendiliğinden gelme kitle hareketlerindeki artış.

Devrimci durumun 12 Mart ve 12 Eylül sonrası dönemlerde gerilediğini iddia eden oportünistler şu noktalardan hareket ediyorlar: a- "Hakim sınıflar yönetebiliyorlar, yönetimde bunalım yoktur" diyorlar.

b- "Devrimci durum var ise neden kendiliğinden gelme kitle hareketleri yoktur" diyorlar. Bu görüşlerin elle tutulur hiçbir yanı yoktur. Bu görüşlerin elle tutulur hiçbir yanı yoktur. Birincisi; hakim sınıflar arasındaki çelişki ekonomik bir temelde yükselmiş bulunan bir siyasi istikrar ile azalır. Yani, milli bunalımdan etkilenmemesi, yada bu etkilenme oranının az olması, hakim sınıflar arasındaki çelişkinin derece-

sini gösterir. Türkiye'de ne 12 Mart, nede 12 Eylül sonrası ekonomik istikrar üzerinde yükselen bir siyasi istikrar yoktur. Aksine ekonomik bunalım derinleşerek devam etmiştir. İkinci neden olan, kendiliğinden gelme kitle hareketlerinin olmayışı ise devrimci hareketlerin yenilmiş olması, devrimci demokratik sendika ve kitle örgütlerinin kapatılmış ve dağıtılmış olmasından dolayıdır. Devrimin objektif koşulları ne denli ileri olursa olsun, koşulları dönüştürebilecek subjektif güçlerin olmaması yada zayıf olması devrimi başarıya ulaştırmaz.

12 Mart 1971'e gelindiğinde devrimin objektif koşulları vardı ve en üst noktaydı. Buna bağlı olarak, başta işçi sınıfı ve gençlik olmak üzere, tüm halk sınıflarının düzene karşı mücadelesinde önemli bir artış vardır. Bazı devrimci hareketler silahlı mücadele yürütüyorlardı. Bu durum karşısında, çaresiz kalan egemen sınıflar, orduyu devreye sokarak askeri darbeyi tezgahladılar. Tezgahladıkları bu darbe devrimci hareketlerin her türlü süne karşı barbarca davranarak bu hareketlerin çoğunu kanla bastırdı. Hakim sınıfların bu hareketleri bastırması ve devrimci hareketlerin yenilgi almış olmalarının nedeni devrimci durumun gerilemiş olmasından dolayı değildir. Aksine hakim sınıflar arasındaki çelişki derinleşmiş (örneğin, cunta arasında, Türün, Sunalp vb. Amerikancı kanatla, Batur, Kayacan vb. Avrupacı kanat arasındaki mücadeleyi ABD'ci kanat kazanmıştır) ve ezeni de ezileni de etkileyen bir milli bunalım daha da derinleşmiştir. Bu açıdan partimizin 12 Mart sonrası yaptığı durum değerlendirmesi doğrudur ve objektiftir.

B- Partimizin "Şubat 1972 DABK kararları"nda geçen, "işçilerimizin, köylülerimizin çoğunluğunun kurtuluşlarının silahlı mücadele ile olacağını kavramış durumdadırlar" şeklindeki

görüşü en fazla istismar edilen, yanlış yorumlanan ve yanlış sonuçlar çıkarılan bir tezdur. Partinin bu görüşünü, kendi burjuva görüşlerine göre yorumlayarak, yüzdelik hesaplara vurular ve sonuçta da "kurtuluşun silahlı mücadele ile olacağını kaç kişi kavramıştır" diyerek "subjektivizmi" arayanlar, bu burjuva anlayışlarıyla bir yere varamayacaklardır. Bu anlayışa ilk saldırılar PDA revizyonistler olmuştur. Bu koronun daha sonra diğer revizyonistler ve oportünistler de katılmışlardır.

İ. Kaypakkaya yoldaş PDA'nın bu saldırılarına cevap verirken, kitlelerin kurtuluşlarının silahlı mücadele ile olacağını, kavramalarını, bir kadronun kavrayış düzeyi ile karıştırdıklarını ve soruna bu doğrultuda yaklaşımın yanlış olduğunu belirtmektedir. Bu duruma örnek verirken de, geçmişte devlete karşı başkaldırının olduğu alanlardaki kitlelerin kendi kurtuluşuna bakışını, işçilerin ayaklanmalarını, köylülerin toprak işgallerini vs. örnek göstermektedir. İ.K. yoldaşın bu kitlelerin örgütlenmesi ve seferber edilmesinin ne denli gerekli olduğu açınsından bu örneği vermektedir. Yoksa, Türkiye'deki işçilerin ve köylülerin yarısından fazlasının (örneğin, 50'den fazlasının) bu durumu kavramış olduğu sonucu çıkarılamaz bundan. İ.K. yoldaşın, "Şafak revizyonizmi ile aramızdaki ayrılıkların kökeni" adlı yazısındaki, "Bazı İftiralar Üzerine" başlığı altındaki yazısında PDA revizyonizmine verdiği cevaba aynen katılıyoruz ve doğruluğunu savunuyoruz.

Partimizin 1972'de yaptığı durum değerlendirmesi ve bu durum değerlendirmesine uygun olarak tespit ettiği taktik doğru olmasına rağmen neden yenilgi alınmıştır? Bu sorunun cevabını, herhangi bir yenilginin nedenlerinin neler olabileceğini açıklayarak cevaplandıracağız. İ.K. yoldaş bu konuyla ilgili olarak şöyle diyor:

"Her yenilginin sebebi vardır. Birincisi objektif sebep: Objektif şartlar, belli bir gücün aleyhine, diğerlerinin lehine ise, zayıf olan için bu şartlarda yenilgi kaçınılmazdır. İkincisi subjektif sebep: Objektif şartlar başarı kazanmaya elverişli olduğu halde, hata yapan, yani dış dünyanın kanunlarını kavrayıp, düşüncesini ve davranışlarını bu kanunlara uydurmayan, yani gerçeğe aykırı davranan yenilgiye uğrar. Hangi sınıf, grup, örgüt, kişi yenilirse yenilsin sebep yukardakilerden birisidir veya her ikisidir." (İ.K. Seçme Eserler).

İ.K. yoldaşın bu tahlili ışığında, 1973 parti 1. yenilgisi değerlendirilirse, yenilginin objektif nedenlerden dolayı alındığı daha iyi anlaşılır. Çünkü, partinin 1972 dönemine ilişkin tespit ve taktiği doğru idi. Yani gerçeğe aykırı bir tespiti yoktu. Fakat objektif koşullar partinin aleyhine idi. Bu objektif koşulların başlıcaları şunlardır:

1- Partimiz yeni kurulmuş, mücadele deneyimi özellikle kırsal alanlar için yeterli değildi.

2- Partimizin dışındaki diğer devrimci hareketler yenilgi almış, bunun bir sonucu olarak da düşmanın baskı ve saldırıları bir tek nokta üzerinde yani, partimizin üzerinde toplanmıştır.

3- Özellikle kırsal alanlarda sürdürülen silahlı mücadele için, partimizin yararlanabileceği bir miras yoktu. Çünkü geçmişten beri TKP teslimiyetçi ve sağcı bir çizgi izlemişti. Bu tür mücadeleler yürütmemiş olduğu için herhangi bir mücadele mirası da yoktu (diğer devrimci hareketler ise henüz '70'li yıllarda çıkmışlardı).

4- Partimiz, yeni kurulmuş olmasından dolayı örgütlenmesi zayıf, kitle ilişkileri sınırlıydı.

5- Partimizin kadrolarının çoğu genç ve tecrübesizdiler.

Kısaca yukarıda sıraladığımız objektif koşulların bir sonucu olarak yenilgi alan partimizin

subjektif hataları da vardı. Fakat bu subjektif hatalar ne durum değendirmesine, nede tespit edilen taktik tespate yansımıştır. Bu subjektif hatalar pratik süreç içinde işlenen hatalardır. İ.K. yoldaş yakalandıktan sonra bu hatalarının bazılarını tespit etmiştir. Örneğin, Vartnik'te kalışlarının (uzun süre) yanlış olduğunu, çünkü çevrede çoğu insanın bu durumu bildiğini belirtmektedir. İ.K. yoldaşın bizzat kendisinin bu tür pratik bir hatayı işlemiş olması, partimizin o dönem kır mücadelesi konusunda ne denli deneyimsiz olduğunu göstermektedir. Bu deneyimsizlik de objektif bir durumdur. Oportünistler, partimizin 1972'deki durumu "subjektif değerlendirdiğini" ve bu "subjektif" değerlendirmeye bağlı olarak da yenilgi aldığını belirtmelerine rağmen yine de "esas olarak 1. yenilginin izah etmeye çalıştığım nedenlerden, yaptığım değerlendirmeden dolayı nesnel koşullardan geldiği görüşündeyim. İzlenen yanlış çizgi nesnel koşullarla birleşince yenilgi sürecini hızlandırmış ve yenilginin boyutlarını büyütmüştür" (LYO,S: 7, Sf: 16) demeleri tutarsızlık değildir. Yanlış bir durum değerlendirmesi ve bu yanlış durum değerlendirmesi üzerine inşa edilen "sol taktikten" dolayı alınan yenilginin adı SUBJEKTİF olur. Ama bir kez daha belirtelim ki, o dönem gerek durum değerlendirmesi, gerekse izlenen taktik doğrudur. Varolan subjektif hatalar pratikte işlenen hatalardır.

OPORTÜNİSTLER İKİNCİ YENİLGİYİ NASIL DEĞERLENDİRİYORLAR?

Oportünistlerin 1. yenilgiye bakış açılarıyla, 2. yenilgiye bakış açıları aynıdır, hiçbir fark yoktur. Onlara göre, 1972'de yapılan durum değerlendirmesi ve izlenen taktik ile, 12 Eylül sonrası izlenen taktik arasında hiçbir fark yoktur. 1973'te alınan

1. yenilgiye objektif demeleri, 12 Eylül sonrası alınan yenilgiye de subjektif demeleri, kendilerini inanmadıkları bir şeye inanılmaya zorlamalarının bir sonucudur. Şöyle diyorlar:

"2.MK'miz Türkiye'de o günkü durum değerlendirmesinde sol subjektifizme düştü. Devrimci durum ve dalgadaki düşüş daha da belirlenmesine rağmen, onun duraksadığından bahsetti. Objektif durum yerine kendi arzularını geçirip, bu yanlış durum değerlendirmesine bağlı olarak saldırı taktiğini esas aldı. Oysa yapılması gereken, geri çekilme içinde, aktif savunma taktiğini esas almalıydı" ("3.K" kararlarında 2. yenilginin değerlendirilmesi).

Birinci yenilgi için söylenenlerse şunlardır: "Partimiz 12 Mart sonrası Türkiye'de durum değerlendirmesini olduğundan fazla abartmıştır. Yani subjektif değerlendirmiştir. O gün Türkiye'de durum şuydu. 15-16 Haziran şanlı direnişiyi doruğa ulaşan durum hemen peşinden sıkıyönetimle birlikte önce duraksamış, 12 Mart Askeri Cuntasıyla giderek gerilemişti. O dönemde P.mizin silahlı mücadeleye başlaması tarihi bir öneme sahiptir. Ancak durum değerlendirmesine bağlı olarak, saldırı taktiğini esas aldı. O dönemdeki durum, geri çekilme içinde savunma taktiğini uygulamak ve P'yi bu taktik ile güçlendirmek ve kitle bağlarını geliştirmeye uygundu" ("3.K" kararlarından).

Yukarıdaki iki değerlendirme sonucu çıkan ortak nokta şudur: "hem 12 Mart sonrası, hem de 12 Eylül sonrası durum değerlendirmesi 'sol' subjektiftir" ve "bu subjektif değerlendirmeye bağlı olarak izlenen taktik 'sol'dur ve yanlıştır", "bunun yerine aktif savunma taktiği uygulanmalıydı".

Yapılan bu tespitlerden sonra, yüreğinde zerrece dürüstlük ve tutarlılık olan bir kişinin, bu her iki yenilgi hakkındaki değer-

lendirmesinin aynı olması gerekir. Eğer subjektif ise her ikisi de subjektiftir, yok eğer objektif ise her ikisinde objektiftir. Ama devrimci dürüstlükten nasibini yeterince alamayan "3.K"çılar için bu durum hiç de önemli değildir. Birinci yenilgi için objektif derken şunları söylüyorlar: "P'mizin birinci yenilgisinin nedenleri üzerine 1.K yanlış temelde değerlendirmeler yapmıştır. Oysa subjektif hataların yanında, objektif koşulların ağır basması ve P'mizin genç ve tecrübesiz oluşu yenilgide belirleyici olan etmendir". ("3.K" kararlarından) İkinci yenilgi için ise; "P'miz 12 Eylül sürecinde yenilgi almıştır. Bu yenilgi de 'sol' sapmanın belli bir payı olmakla birlikte, belirleyici olan, sağ oportünist sapmadır." ("3.K" kararlarından).

İşte oportünizmin kıvraklığı ve her tarafa lastik gibi uzanması, bu çelişik ve samimi olmayan tespit ve değerlendirmeleriyle belli oluyor. Bu değerlendirmeler hakkındaki inançsızlıklarını, inanmış gibi göstermelerinin nedeni, ML'lerle "ortak yan" bulma uğraşlarının bir sonucudur. Nitekim "birlik" için ileri sürdükleri önerilerinde sürekli olarak, "aramızda siyasi ve ideolojik ayrılık yoktur" sakızını çiğnemektedirler. Ama aramızdaki görüş ayrılığının siyasi ve ideolojik olduğu açıktır. Bir takım genel doğruların içeriğinin boşaltılarak savunulması ise, siyasi ve ideolojik yakınlığın olduğunu getirmez. Yukardaki iki örneği yan yana koyarak açıklamamızın nedeni ise, sadece bu içeriklerin nasıl boşaltıldığına dair iki örnek sunmaktır.

Oportünistlerin iddia ettikleri gibi, 2.K ve 2.MK 1981'de durum değerlendirmesinde 'sol' subjektifizme düşmemiş, aksine, durum değerlendirmesi ve buna uygun olarak izlenen taktiği doğru tespit etmiştir. Bunlarda öyle sakat bir anlayış vardır ki, saldırı deyince hemen, "dağınık ve örgütsüz bir şekilde sila-

hını alan düşmana saldırın" anlayışını çıkarıyorlar. Saldırı deyince hiç de bu anlaşılmalıdır ve yine saldırı taktiği deyince, her gerilla bölgesinde ve minkasında saldırı olur diye bir kural da yoktur. Objektif duruma bağlı olarak kimi bölgeler saldırı taktiği izlerken, kimi bölgeler de savunma taktiği uygularlar. Ülkenin objektif durumuna bağlı olarak da, taktikte değişiklikler olur. Ülkede devrimci durum gerileme sürecine girerse, buna bağlı olarak da taktik, savunma taktiği olur. Çünkü devrimci durumun gerilediği dönemlerde, kısmen de olsa ekonomik ve siyasi istikrar vardır. Ekonomik ve siyasi istikrarın olduğu dönemde ise (kısmen de olsa), devrimin objektif koşullarının devrim için uygun olmadığı dönemlerdir.

Bu açıdan 12 Eylül sonrası na bakıldığında, Türkiye'de devrimci durum gerilemiş ve ege-men sınıflar istikrar sağlamışlardır? Oportünistlere göre bunun cevabı evettir. Bize göre ise hayırdır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, siyasi istikrar ekonomik istikrar üzerinde yükselir. Örneğin, bugün emperyalist ülkelerin çoğunda (Japonya, Kanada vb.) devrimci durum ya yoktur, yada geri bir düzeydedir. Bu ülkelerde varolan "siyasi istikrar, ekonomik istikrarın bir sonucudur. İstikrardan bahsederken, sürekli bir istikrarın var olduğunu ve olacağını söylemiyoruz. Çünkü, kapitalizmin kendisi zaten bunalım demektir. Söylemek istediğimiz, emperyalist ülkelerde devrimci durumun sürekli olmadığıdır. Yarı-sömürge ülkelerde ise, devrimci durum hiçbir zaman ortadan kalkmaz ve süreklidir. Ancak bazen bu ülkelerde devrimci durumda duraklama ve gerilemeler olabilir. Bu gibi durumlar, kitlelere birtakım tavizler (ekonomik-siyasi) verilerek, kitlelerin geçici bir süre susturuldukları kısacık dönemlerdir. Örneğin, Türkiye'de

1946-1960'larda durum böyledir.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntasından sonra bir bütün olarak Türkiye devrimci hareketi yenilgi aldı. Bu yenilgi sonucu kimi siyasetler mücadele arenasından çekilirken, kimileri de kısa süre sonra yeniden toparlandılar. Cuntanın gelmesinden sonra, tüm demokratik haklar bir çırpıda gaspedildi, ilerici sendika, dernek ve kuruluşlar kapatıldı. Burjuvazinin sınırsız sömürsü ve baskısı, şiddetiyle birleşerek sürdü. Grev hakkı elinden alınan işçiler iyice sefalet ve yoksulluğun içine itildiler. Faşist Cuntanın, "can güvenliği sağlayacağız", "sağa da sola da karşıyız" demagojisi ile belli bir süre kitleler bekle gör politikası ile oyalandı. Sonuçta tüm örgütlü güçler yenilince de kitleler çaresiz kaldılar. Aslında kitleler o dönem sahip oldukları örgütlenme düzeyi ve anlayışı ile cuntaya karşı önemli bir varlık da gösteremezlerdi. Örgütlenmelerin esası legal ve koftu. İ.K. yoldaşın deyimi ile, "barışçı mücadele ile oluşturulan örgütlenme kof ve çürüktür. Gerici bir darbe karşısında dağılır" gerçeği tam da bu döneme uygundur. Bu dönemde revizyonist bir tespit olan barışçı mücadele taktiği ile örgütlenen partimiz, 12 Eylül darbesiyle birlikte, kısa dönem içinde yenilgi aldı (çünkü tespit edilen barışçı mücadele doğrultusunda şehirlere yığılan örgütlenme legal ve koftu. Bu legal ve kof yapının yenilgi alması kaçınılmazdı. 12 Eylül sonrası alanlar arasında bir genelleme yapılırsa, kırsal alanda bazı darbeler almamıza rağmen yenilmedik. Esas yenilgiyi şehirlerden aldık).

İşte cuntanın bu yapıdaki devrimci hareketlerin karşısında kısa vadede başarılı olmasının nedeni, devrimci hareketlerin subjektif hatalarından dolayıdır. Yoksa bunun tersini iddia etmek ve "devrimcilerin doğru tespit ve taktiklerine rağmen

devrimci durumun gerilemesi ve objektif koşulların ağırlığı sonucu yenilgi alınmıştır" demek doğru değildir. Bu açıdan değerlendirilirse;

a- 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının işbaşına gelmesinden sonra kitlelerin yararına herhangi bir iyileştirme yapılmamış, aksine varolan tüm hakları ellerinden alınmış, sömürü katmerleştirilmiş ve giderek daha fazla sefalete sürülmüşlerdir. Bu açıdan kitlelerin düzene olan hıncı ve kını daha da artmıştır. Ancak, örgütsüzlüğünden ve örgütlenmesinin üzerindeki faşist baskılardan dolayı kitlelerin bilinçli ve kendiliğinden gelme hareketleri olmamıştır. Bu hareketler ancak 1983 yılı sonrası oluşmaya başlamıştır.

b- Hakim sınıfların bir kliği kendi yararına iktidara el koyarken, bu durum diğer kliklerin zararına olmuştur. Avrupa'cı ve Amerika'ncı kliğin bir kesimi, 12 Eylül sonrasındaki ganimetten yeterince pay alamamıştır. Bu durum hakim sınıflar arasındaki çelişkiyi daha da derinleştirmiş, bu çelişkinin bir sonucu olarak, 1983'ten itibaren bu kliklerin örgütlenmesine de izin verilmiştir. Hakim sınıfların tüm kliklerinin üzerinde anlaşmaları ortak noktadır, devrimci mücadelenin bastırılmasıdır. Diğer noktada, yani kendi aralarındaki dalaşmada herhangi bir şey kaybedilmemiştir.

c- Ekonomik bunalım, hem ezenleri hem de ezilenleri etkilemeye devam etmiştir. Ezilen kitlelerde bu her alanda belirgin olarak görülürken, hakim sınıfların cephesinde de peş peşe iflaslar gündeme gelmiştir. Devrimci durumda yani objektif koşullarda herhangi bir gerileme olmamıştır. Devrimci hareketlerin yenilgi almış olmalarından dolayı, objektif ve subjektif koşulların birleşmemiş olması, kitlelerin durumundan hoşnut olduğu anlamına gelmez.

Durum böyle iken, "3.K"çıların, "O gün durum, dev-

rimci durum ve devrimci dalga düşmeye devam ediyordu. Düşman topyekün saldırıya geçmişti. Süngü zoruyla gerici kısmi siyasi istikrar sağlanmıştı" ("3.K" kararlarından, şeklindeki tespiti doğruyu yansıtmamaktadır. Yukarıda da açıkladığımız gibi, devrimci durum gerilemiyordu. Düşmanın topyekün saldırması ise, hem devrimci durumu geriletmez, hem de kendi içinde, "kısmi siyasi istikrar" sağlamaz. Bu anlayışa göre, faşist cuntaların işbaşında olduğu ve nispeten uzun bir süre kitle hareketlerinin olmadığı ülkelerde devrimci durum hep geriler demektir (Örneğin, 1973'ten 1980'lere dek Şili'de böyledir).

"3.K"çıların iddiasının aksine, 2.K. 1981'deki durum değerlendirmesini ve buna bağlı olarak da tespit edilen silahlı mücadelenin saldırı taktiğini doğru yapmıştır. Ama parti bu tespitine uygun davranmadı ve sağ sapmanın içine battı, sonuçta da yenilgi aldı. Partinin bu dönemde işlediği bazı hatalar 'sol' gibi görünüyorsa da özünde sağdır. (Örneğin, kır örgütlenmesi adına insanlar, Diyarbakır, Malatya ve Kars'ta şehirlere yakalandılar. Buralardaki örgütlenmelerde şehirlere hapsolünüp kalınmıştı. Diğer şehirlerdeki güçler ise kırlara çekilmemiştir). Silahlı mücadelenin saldırı taktiği tespit edilmesine ve buna uygun olarak örgütlenmenin yapılmasının kararlaştırılmış olmasına rağmen, pratikte buna uyulmamıştır. MK ve SB'nun tümü şehirlerde yakalanmıştır. "Parti ve ordu silahlı mücadele içinde gelişir ve inşa olur" gerçeğine yeterince uyulmamış, oluşturulan gerilla birimlerinin hedefleri dahi doğru dürüst saptanmamıştır.

İşte 2. yenilgiye yol açan nedenler bunlardır. Yoksa yenilgi, durum değerlendirmesi ve izlenen taktiğin sonucunda alınmıştır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, hatalar işlenmemiş olsa ve tespit edilen durum değerlendirmesine uygun olarak silahlı mü-

cadele yürütülmüş olsaydı, esas çalışma alanı olarak kırsal alanlara gerektiği gibi yerleşilseydi yenilgi alınmazdı. Çünkü objektif durum, silahlı mücadelenin saldırı taktiğine o dönem uygundu. Ama savunma taktiğine geçilmez diye de bir kural yoktur. Mao Zedung'un belirttiği gibi, "savaşın iki biçimi vardır: Saldırı ve Savunma!"

Düşmanın gerilla bölgelerine karşı yoğun olarak saldırıya geçtiği dönemlerde savunma taktiğine başvurulur. Ama bu devrimci durumun gerilediği anlamına gelmez. Zaten bizim gibi ülkelerde proletarya partisi ta başından itibaren burjuvaziyle savaş halindedir. Ne zaman saldırı ve ne zaman savunma olacağı somut duruma göre belirlenir. Bizim ödelek oportünistlere göre, 1980'den 1987'ye dek savunma taktiği esastır ve daha yeni yeni saldırı taktiği esas olma yönünde önem kazanıyor onlara göre. Şöyle diyorlar; "Mevcut durumda silahlı mücadele esastır. Saldırı taktiği giderek daha çok önem kazanmaktadır. Ama devrimci durumdaki yavaş yükselmeyi dikkate almalı, serüveni ilerlemeyi değil, temkinli ilerlemeyi benimsemeliyiz" ("3.K" kararlarından).

Bir kere yalnız o mevcut durum için değil ("K"ları 1987 Ekimde idi) ülkemizde silahlı mücadelenin şartları her zaman vardır ve mücadele biçimi olarak da esastır. Yavaş yavaş yükselen devrimci durum değil, devrimci kitle hareketleridir. Bu ne hikmettir ki, 1980'den beri gerileyen durum daha yeni "yavaş yavaş yükseliyor". Bu "yavaş yavaş" ile belki bir 9-10 sene sonra ancak yükselir(!). Çünkü oportünist mantığa göre, saldırı taktiğinin esas olması, kitle mücadelesinin "yükselmesine bağlıdır". Eğer bunu savunmuyorlarsa neden hala açık bir şekilde, "saldırı taktiği esastır" demiyorlar da muğlak cümlelerle işi geçiştirmeye çalışıyorlar, aynı zamanda kendi dedik-

leriyle çelişiyorlar. Çünkü "taktik tespit ederken, kitlelerin suskunluğuna göre belirlenmez" ("3.K" kararlarından) diyorlar. Stalin'in deyişiyle, "bunların yanında yedi tane Cuma günü vardır", nede olsa oportünizm kıvraktır rahat kıvrır.

"3.K"ÇILARIN PARLAMENTOYA BAKIŞLARI:

"3.K"çıların parlamentodan bir kürsü olarak yararlanılacağı şeklindeki görüşleri şöyledir: "Parlamentodan ilkesel olarak yararlanılmaz" diyen anlayış yanlıştır. Partimizi güçlendirdiği oranda yararlanılabilir. Bu o günün somut koşulları içinde de ele alınmalıdır" ("3.K" kararlarından).

"Devrimin propagandası ve egemen sınıfların düzeninin en geniş siyasi teşhirini yapma için parlamentodan bile yararlanılabilir. Ebedi boykot anlayışı yanlış olduğu gibi, parlamentodan yararlanmak adına, esas mücadele biçimi olarak seçmek de yanlıştır. Koyu gericilik döneminde, bu alandan yararlanılabileceği gibi, bazı kısmi demokratik hakların olduğu dönemde de yararlanılabilir" (LYD, S: 6, Sf 15).

"Seçimler bizin için öcü değildir, şartları geldiğinde seçimlere de gireceğiz" (LYO), S: 14, Sf: 5).

Parlamento ve seçimlere bakış açıları budur.

Türkiye devrimci hareketi içinde bu konu sürekli tartışılmış ve halen de tartışılmaya devam ediliyor. Her siyasi hareket, kendi siyasi görüşleri doğrultusunda pratik mücadele yürütür. Kimi siyasi hareketler Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını "yarı-sömürge, kapitalist" olarak değerlendirirken, strateji ve taktiklerini de bu tespitlerine göre belirlemektedirler. Bu tespiti yapan siyasi hareketlere göre, "Türkiye'de esas mücadele biçimi barışçıldır" ve "devrim şe-

hirlerden başlayacak olan toplu ayaklanma ile ele geçirilecektir" diyorlar. Bu anlayışa uygun olarak, bu tür siyasi hareketler devrimin subjektif gücünü uzun ve yasal mücadele içinde (esas olarak, oluşturmalarını savunurlar.

Devrimin yolu ve mücadele biçimlerinin tespiti, ülkelerin somut yapılarına göre yapılır. Kapitalist-emperyalist ülkelerdeki somut durum, hiçbir zaman yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin somut durumuyla bağdaşmaz. Değişik sosyo-ekonomik yapıya sahip olan ülkelerde, devrimin yolu, devrimin mücadele biçimleri, yararlanacağı kurum ve kuruluşlar, yani, ülkenin siyasi yapısı ve demokratik yapısı da birbirinden farklıdır.

Bir kurum olarak parlamentodan yararlanma, ya da yararlanmamada, ülkelerin sosyo-ekonomik yapılarına göre değişir. Bunun böyle olmasının başlıca iki nedeni vardır: **Birincisi:** Ülkedeki mevcut yönetimin niteliği, yani devletin yapısı, **İkincisi:** Devrimin subjektif güçlerinin ne şekilde oluşturulacağıdır, yani devrimin subjektif güçleri uzun bir yasal mücadele süreci içindemi inşa edilir, yoksa başından itibaren esas mücadele biçimi olarak tespit edilen silahlı mücadele içinde mi oluşturulur?

Bu soruların cevabını vermeden önce genel olarak parlamentonun ne olduğuna bakmak gerekir. Bu konuda Lenin şöyle der: "Belirli bir süre için parlamentoda halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine dönem dönem karar vermek, sadece meşruti parlamenter monarşilerde değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur." (Lenin) Parlamentonun, hakim sınıfların bir ahırı olduğunu belirten Lenin, "ABD'den İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e vb. kadar herhangi bir parlamenter ülkeyi düşünün. Asil devlet işleri hep kulislere

yapılır. Bu işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay heyetleri tarafından yürütülür. Parlamentolarda sadece "saf halkı" aldatmak ereğiyle gevezelikten başka birşey yapılmaz" (Lenin)

Parlamentonun rolünü ve görevini bu şekilde ortaya koyan Lenin yoldaş yine de Rusya'da, objektif koşulların devrim için uygun olmadığı dönemlerde, devrimin lehine olarak parlamentodan yararlanmıştır. Lenin yoldaş parlamentodan bir kürsü olarak devrimin çıkarı için yararlanılamayacağını savunan Avrupalı Komünistleri, "sol çocukluk" olarak eleştirir ve parlamentonun tarihi misyonunu yitirdiği sürece yararlanma olanaklarının olabileceğini belirtir. Çünkü parlamentoya girmek ve bir kürsü olarak proletaryanın yararına yararlanmak, aynı zamanda parlamentonun gerçek niteliğini ve fonksiyonunu kitlelere kavratarak tarihi misyonunu bitirmek demektir. Parlamentodan faydalanmak, aynı zamanda parlamentonun kurtuluş olmadığını, parlamentonun burjuvazinin bir ahırı olduğunu yine burjuvazinin kendi kürsüsünde halka anlatarak, parlamentonun çıkmazlığını ve kurtuluş olmadığını kitlelere kavratmaktır. Bu şekilde parlamentodan yararlanma burjuva demokratik devletlerde ve güçlerinin uzun bir yasal mücadele süreci içinde hazırlandığı ülkeler için geçerlidir. Bir kez daha belirtelim ki, bu gibi ülkelerde devrimci durum her zaman yoktur yada çok geridir. Parlamentoya girme dönemleri bu dönemlerdir. Objektif koşulların devrim için elverişli olduğu dönemlerde parlamentoya kesinlikle girilmez. Örneğin, 1905'te Lenin boykot derken, 1906 ve 1907'de objektif koşulların değişmesiyle Dumaya girmeyi savunur (1906 için özeleştirir veriyor).

Yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde ise, parlamento bütünü uydurma ve kabadır. Fa-

şizmi maskeleyen başka bir fonksiyonu yoktur. Yarı-sömürge yarı-feodal bir yapıya sahip olan Türkiye'de de parlamentonun özü budur. İ.KAYPAKKAYA yoldaş şöyle diyor:

"Ülkemizin tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşulları Türkiye'de parlamentarizmin başından beri 'kaba ve uydurma' olmasına yol açmıştır. Türkiye'de yarı-sömürge yarı-feodal yapıdan dolayı zayıf bir burjuvazi mevcuttur. Zayıf burjuvazi iktidarını koruyabilmek için daima mücadeleleri zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir, daha doğrusu varlığını ve iktidarını korumak için buna mecburdur. Öte yandan ülkemizde iktidara, zayıf burjuvazi ile feodalizm döneminin kalıntısı kudurgan toprak ağası sınıfı da ortaktır. Bu sınıf feodalizmin kanunu olan sopayı ve cebri burjuva demokrasinin yerine geçirmek için, sürekli çaba harcamaktadır; çünkü tutarlı bir burjuva demokrasisi feodalizmin menfaatiyle çelişir. Bu iki nedenle Türkiye'de burjuva 'demokrasi-si' başından beri Kemalist dönemde dahil burjuva-feodal bir karakter taşımaktadır. Öte yandan uluslararası durum, burjuvazi ve toprak ağaları sınıfını parlamentoyu benimsemeye zorlamaktadır. Çünkü parlamentoyu da ortadan kaldıran açık terörist bir diktatörlük, hem içerdeki halk kitlelerinin önünde faşist çehresiyle sırtıverecek ve kısa zamanda tecrit olacaktır. Kitlelere ve dünya demokratik kamuoyuna karşı 'demokratik' görünebilmek, onları aldatılabilmek için Türkiye'de hakim sınıflar, başından beri 'kaba ve uydurma bir parlamentarizmle' faşist suratlarını maskeleyen sınıf menfaatlerine daha uygun bulmuşlardır. İşte Türkiye'de parlamentonun fonksiyonu budur. Faşizmi maskeleyen" (İ.K. Seçme Eserler).

Türkiye'de parlamentonun rolü ve niteliği İ.K. yoldaşın da

açıkladığı gibi, faşizmi maskeleyen bir kurum iken, bundan yararlanma olanağını savunmak akla uygun bir görüş değildir. Çünkü faşizmin bir devlet biçimi olduğu yerlerde, bırakalım bir proletarya partisini, orta burjuva partilerinin varlığına bile izin verilmemektedir. Kemalist dönemden beri var olan parlamento hiç bir zaman demokratik bir nitelik taşımamış, aksine faşizmi maskeleyen bir kurum olmuştur. Bundan dolayı da parlamentoda her zaman hakim sınıfların partileri yer almış. Orta burjuva reformcu partiler (örneğin, T'İ'P, TBP vs.) dönem dönem parlamentoya girmişlerse de sonuçları kapatılma olmuştur. İ.Kaypakkaya yoldaşın deyişiyle, "Türkiye'de gerici parlamento 1950 sonlarına has bir şey değildir. Başından beri -Kemalist iktidar döneminden beri- hatta monarşist meşruti-yetten bu yana mevcuttur ve başından bu yana da 'kaba ve uydurmadır.' Faşizmin suratına örtülmüş 'demokratik' bir peçedir." (İ.K. Seçme Eserler).

"Faşizme bir peçe" görevi gören bir parlamentoda proletaryanın yararlanma olanağı olduğunu söyleyenler her zaman reformistler ve revizyonistler olmuştur. Faşizmi sadece askeri cunta ile özdeşleştirenlere göre, parlamentonun varlığı demokrasidir demektir. Bunlar; Türkiye ve Rusya'nın farklı ekonomik yapılarına bakmadan, ya da Türkiye'yi de devrim öncesi Rusya'ya benzeterek bu sonuca varıyorlar. Her iki sonuç da doğru değildir. Hem Türkiye devleti başından beri faşist bir niteliğe sahiptir, hem de faşizm ülkelerde sürekli değildir. Parlamentonun varlığı faşizmin varlığıyla çelişen bir durum değildir. Diğer yandan ise, Rusya emperyalist bir devlet iken, Türkiye yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Dolayısıyla devrimin izleyeceği yol ayrı değildir. Bu açıdan bakacak olursak;

1- Türkiye devletinin faşist

niteliğinden dolayı, bugüne dek burjuva demokratik anlamda da olsa demokratik bir ortam yaşanmadı. Kısmi demokratik kırıntılar yaşandığı üç kısacık dönemde (1923, 1946, 1960) bile devrimci bir partinin yaşamasına müsaade edilmedi. Bu devlet yıkılmadıkça demokratik bir ortam gelmez. Demokrasi, ancak Demokratik Halk Devriminin zaferiyle kurulur.

2- Mücadelenin ileri aşamalarında, egemen sınıflar, kendi iktidarlarını ayakta tutabilmek için birtakım reformlar yapabilirler. Bu kısmi bir toprak reformu, ya da kısmi demokratik hakların verilmesi olabilir. Her iki halde de sistem değişmez, ama mücadele karşısında geri adım atar. Devrimci mücadele sonucu, bütünü kurtarmak için parçayı feda etmeye hazır olan burjuvazinin bu oyununa gelecek bunlarla yetinmek ya da bunları kabul etmek devrime ihanet olur. Verilen bu demokratik kırıntılarla, proletarya partisine serbestlik tanıyarak parlamentoya girmesine göz yumabilirler, hatta "içtenlik"le isteyebilirler. Ama komünistler bunu kesinlikle reddederler, reddetmelidirler de.

3- En önemli sorun devrimin yoluna ve devrimin subjektif güçlerinin inşasına ilişkindir. Türkiye gibi ülkelerde devrimin objektif güçleri olan parti, ordu ve cephe esas olarak silahlı mücadele içinde inşa edilirler. Başından itibaren devrim ve karşı-devrim savaş halinde dirler. Silahlı mücadelenin her zaman şartları vardır ve esas mücadele biçimidir. Bunun için esas mücadele biçimini, taktik bir dönem için de olsa bir kenara atamaz ve tali bir mücadele biçimi olan barışçıl mücadele esas alınmaz. Bir kürsü olarak parlamentoya girme ve proletaryanın adına yararlanmayı savunmak barışçıl mücadeleyi, o dönem için de olsa esas almayı gerektirir. Bunun aksini iddia etmek saçmalamaktan başka bir-

şey değildir. Bir yanda kitleleri partinin ve ordunun saflarında savaşmaya çağırmak, diğer yanda parlamentoya girmek için oy istemek birbirleriyle çelişir. Parlametoya girmek için, burjuvazinin verdiği parçaya razı olmak, bütünü almak için mücadeleye etmemek demektir. Esas mücadele biçimi olan silahlı mücadelenin yerine barışçıl mücadele tespit edilmeden parlamentoya girme olanağı yoktur. Burjuvazinin sıkışması sonucu bu hakları verdiği aşamada bunları elinin tersiyle itmemek proleter bir tavır değildir ve olamaz da.

"Partimizi güçlendirdiği oranda parlamentodan yararlanılabilir" diyorlar. Ama "partimizi" ne şekilde güçlendireceği noktasında, ne "K" kararlarında ne de "K" kararları doğrultusunda legal yayın organlarında çıkan yazılarda bir açıklama yoktur. Oportünistler öyle mantıksızca şeyler yumurtluyorlar ki ne söyleyeceklerinin farkında bile değiller. Bunlara göre ülkemizde devrimci durum ortadan kalkacaktır. Yani devrimin objektif koşulları devrim için uygun olmadığı dönemlerde "olacaktır" diyorlar. İşte örneği;

"Koyu gericiilik dönemlerinde bu alandan yararlanılabileceği gibi, bazı kısmi demokratik hakların olduğu dönemlerde de yararlanılabilir." (LYO, s: 6, sf: 15). Bu PDA'cı anlayışı İ.K. yoldaş Lenin'den yaptığı alıntılarla şöyle mahkum eder0

"Bu nedenle özellikle şartların uygun olmadığı durumlarda burjuva parlamentarizmi ahırından yararlanılır" (Lenin) Parlamento halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar verme imkanından yararlanırlar. Bu nedenle şartların devrim için uygun olmadığı durumlarda burjuva anlamda demokratik bir parlamentolar düzeni faşist düzene tercih eder ve savunurlar. Ama aynı zamanda parlamentarizmin

gerçekten proleter devrimci eleştirisini de bilirler." (İ.K. Seçme Eserler).

Oportünistlerin ve Lenin'in anlayışını karşılaştırsak;

a) "Koyu gericiilik döneminde parlamentodan yararlanılabilir" diyorlar. Lenin ise, "şartların devrim için uygun olmadığı durumlarda burjuva parlamentarizminin ahırından yararlanılır" diyor. Şimdi sormak gerekir. Koyu gericiilik dönemlerinde Türkiye'de şartlar devrim için uygun değil midir? Eğer uygun değilse Türkiye'de devrimin objektif koşulları koyu gericiilik döneminde ortadan kalkıyor ve dolayısıyla devrimci durum ülkemizde sürekli yoktur demeleri gerekir. Aynı zamanda şartların (Lenin'in dediği objektif şartlardır) olmaması demek ulusal bir bunalımın da olmaması demektir yani "devrimci durum ortadan kalkar" demeleri gerekir.

b) Oportünistler parlamentodan, "bazı demokratik hakların olduğu dönemlerde de yararlanılabilir" diyorlar. Lenin'in cevabı yine geçerlidir. O halde bu kısmi demokratik hakların olduğu dönemlerde devrimci durum "yoktur" demeleri gerekmektedir. Yani Lenin yoldaşın "şartların devrim için uygun olmadığı dönemlerde parlamentodan yararlanılır" formülünden hareket edersek, bizim oportünistlere göre Türkiye'de hiçbir zaman şartlar devrim için uygun olmaz. Öyle ya hem koyu gericiilik dönemlerinde (örneğin 1983 ve 1987 gibi) hem de kısmi demokratik hakların olduğu (örneğin, 1974-1977 gibi) dönemlerde parlamentodan yararlanma savunuluyorsa, bu demektir ki, şartlar devrim için uygun değildir.

c) Kısmi demokratik hakların verildiği dönemler, genellikle devrimci kitle muhalefetinin yükseldiği dönemlerdir. Yani objektif koşulların devrim için daha uygun olduğu dönemlerdir. Bu dönemlerde burjuvazi gelişen mücadeleyi bastırmak için bir

takım tavizler verir. Bu durumda bu tavizleri elimizin tersiyle iterek reddetmeliyiz. İ.K. yoldaş Lenin'in bu konudaki anlayışını şöyle yorumlamaktadır: "Şartların devrim için uygun olduğu durumlarda işe, komünistler burjuva parlamentarizminin en devrimci olanını bile fırlatıp birkenara atarlar, kitleleri, biçimi ne olursa olsun mevcut burjuva diktatörlüğünü yıkmak için harekete geçirirler. Komünistlerin parlamentoya bakış açıları budur." (İ.K.)

d) Oportünistler, "seçimler bizim için öcü değildir. Şartları geldiğinde seçimlere de gireceğiz." (LYO, sf: 14, sf: 5) diyorlar. Ama yazılarında bu konuda açıklık yoktur. Yani hangi şartları bekliyorlar? Mutlaka faşizmin yıkıldığı "burjuva demokratik bir ortam" bekliyor olsalar gerek. Eğer bunu beklemiyorlarsa, bugünkü parlamentoya girmeyi savunmalıdır. Bugünkü parlamentonun niteliği de İ.K. yoldaşın deyimiyle, "Türkiye'de parlamento başından beri, işte bu iktidarların, yani komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının yarı-faşist, faşist diktatörlüklerinin maskesi olmuştur. Bugün de Türkiye faşist diktatörlük altındadır. Ama bugün de yine kaba ve uydurma parlamento devam etmektedir. Bu kaba ve uydurma parlamentonun devam etmesini, bazı kesimleri hariç bizzat faşist klikler istemektedir." (İ.K.)

Oportünistler, hangi tarafa çekerlerse çöksinler, Türkiye'de ve Türkiye gibi ülkelerde, parlamentodan bir kürsü olarak yararlanma olanağı yoktur.

Çünkü;

a) Parlamento, burjuva demokratik değil faşisttir.

b) Türkiye'de devrimin objektif şartları her zaman vardır, aynı zamanda silahlı mücadelenin de şartları her zaman mevcuttur.

c) Devrimin subjektif güçleri uzun bir yasal mücadele ile değil, silahlı mücadele süreci için-

de inşa edilir.

İ.K. yoldaşın bu sözleri her türden oportünist ve revizyonistleri bu konuda biraz daha düşündürmeli ve doğruya sevk etmelidir. "Şafak revizyonistleri parlamentonun ML bir değerlendirmesini yapmadıkları gibi, Türkiye'de parlamentonun fonksiyonunu da asla kavrayamamışlardır. Bu dar kafalı burjuvalar, hangi meseleye el atsalar içinden çıkılmaz hale getiriyorlar." (İ.K.) Bu konuyla ilgili tartışmalarda Rusya örneğini vermek, sadece işin basit yanına kaçmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Bir kez daha belirtelim ki, "yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde yararlanılabileceğimiz bir parlamento yoktur" (Mao Zedung) Olmadığı gibi bunu savunmak partinin devrim stratejisini reddetmektir. (Devrimin yolu, mücadele biçimleri, devletin parlamentonun niteliği vs.)

"3. K"IN HALKIN BİRLEŞİK CEPHESİNE BAKIŞI:

Birleşik cephe konusunda "3.K"ın İ.K. şahsında partimize getirdiği eleştiri, karşı-devrimci PDA'nın cephaneliğinden alınmış, eski ve kullanılmaz bir silahtır. Bilindiği gibi, partimizdeki ML tezlere ilk saldırın karşı-devrimci PDA oldu. Halkın Birleşik cephesi konusundaki ML olan, "proleterya önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde kuracağımız Halkın Birleşik Cephesi, bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidar gerçekleşmeden bir gerçek halini alamaz" (İ.K. Seçme Eserler, sf: 412) tezine o günkü Şafak revizyonistleri köpürerek eleştirmeye çalıştılar.

Biz burada kısaca revizyonist ve oportünistlerin partimizin bu konudaki anlayışına getirilen 'eleştirilerin' hemen hepsinin PDA patentli olduğunu kısaca açıklayarak geçeceğiz.

Halkın Birleşik Cephesi konusundaki ML düşüncelere kar-

şı, karşı-devrimci PDA şöyle saldırdı: "Bir veya birkaç bölgede KSİ kurulmadan cephe olmaz gibi görüşler, tek yanlı burjuva düşüncesinin kalıntısıdır ve tabiiyle yanlıştır." PDA'nın yayınlamış olduğu oportünizm ve ikiyüzlülük örneğini genelgeden aktaran İ.K. (age, sf: 407) yoldaş.

1. Konferans özeleştiri bölümünde konuyla ilgili olarak şu değerlendirmeyi yaparak yanlış bir pozisyona düşüyordu. Şöyle ki; "Cephe konusunda partimizin getirdiği görüşler esas olarak doğrudur. KSİ şartının, cephe kurulması için ön şart olarak getirilmesi ve mutlaklaştırılması hatalıdır." (K. 1, sf: 11) Daha sonraları 1. MK'ne damgasını vuran ve 2. konferanstan sonra çıkan YDH'nin tescilli hizipçi elebaşları partimizin halkın birleşik cephesi konusundaki düşüncelerine karşı şu iddialarda bulunarak "eleştirmeye" kalktılar.

"...Cephenin gerçekleşmesi meselesi belli bir şarta, bir veya birkaç bölgede KSİ'nin kurulması şartına bağlamaktadır. Bu şart görüşümüze göre yanlıştır."

Yine daha sonraki dönemlerde aynı boruyu partimize karşı 2. MK'da çalmaya başladı:

"KSİ şartının, cephe kurulması için ön şart olarak getirilmesi ve mutlaklaştırılması hatalıdır." (5. top. Rp.)

Peki aynı konuda Brüksel'in basın salonlarını kendilerine propaganda ajitasyon üssü seçerek, her şeyi buranın rahatlığıyla bir çırpıda halleden (!) "3. K" ne diyor? Bilindiği gibi, "3. K"ın en büyük iddialarından biri de 2. MK'nden koptuğu(?) doğrultusundadır. Fakat;

"Partimizin HBC konusundaki görüşü ML'dir, yani doğrudur. Ancak, birkaç KSİ kurulması şartına bağlaması, bunu mutlaklaştırması yanlıştır." (K' 13, sf: 23) tespitini tekrarlayarak aynı koruya katılmışlardır.

Görüldüğü gibi HBC konu-

sunda karşı-devrimci PDA'dan tutun da "3. K" a kadar bütün revizyonist ve oportünistlerin çıkış noktası aynıdır. Bu konuda özellikle "parti programını savunuyoruz" diyen "3. K" ın tavrı ilginçtir. Çünkü çıkarmış oldukları "3. K" kararlarında, parti programımızdaki bu (yani HBC) ve benzeri konulara 2. MK ile birlikte önemli oportünist ve revizyonist görüşler katarak, parti programımızı çıkarmış oldukları paçavralarda delmeye çalışmışlardır ve deldikleri bu noktaları süreç içinde birer köstebek misali genişleterek, tanınmaz bir hale getirmeyi planlamışlardır. Bugün "3.K" kararlarını incelediğimiz zaman PDA'dan alınarak 2. MK vasıtasıyla "3.K" kararlarına geçirilmiş bir dizi oportünist, revizyonist görüşler sözkonusudur. (Örneğin, 1. yenilgiye bakış, cephe vs.) Bütün bunların yanında partimizin programından birkaç tez alınarak, "3. K" kararlarına soyut bir şekilde serpiştirilmiştir.

Peki İ.K. yoldaş bu konuda neden böyle bir şarta (KSİ) gereksinme duymuştur?

"Çünkü, daha önce milli burjuvazi proletaryanın önderliğini kabul etmeyecektir; kendi uzlaşıcı, teslimiyetçi, halk kitlelerini asla devrime ve kurtuluşa götürmeyecek olan reformist çizgisini inatla, ısrarla sürdürecektir. Proletarya, burjuvazi ile ittifak istemediği için değil, burjuvazi böyle bir ittifaka yanaşmayacağı için ittifak mümkün olmayacaktır." (İ.K. SY, sf: 43)

Bu ML tespit doğruluğunu korumaktadır. Bugün ML Parti önderliğinde, gerilla savaşı verilmesine rağmen, gerilla savaşının bugünkü seviyesi ile milli burjuvazi ile cephe mümkün değildir. Çünkü milli burjuvazi kendi ham hayalleri ile halen ereğine kavuşmak istiyor. Nedir ereği? Seçim veya askeri darbeyle iktidarı ele geçirmektir ve bugünkü güçler dengesinin geçici olarak komprador burjuvazi ve toprak ağalarından yana ol-

ması milli burjuvazinin faşizme kuyruk sallamasına neden teşkil edebiliyor. Kaldı ki, milli burjuvazi tabiatı gereği, kararsız ve oynaktır. Yoksabiz ML'ler milli burjuvazi ile ittifak istemediğimizden değil, günümüzün sınıf mücadelesinin gelişmelerinin tayin edeceği olgu olduğu için bu böyledir.

O zaman sınıf mücadelesinin bugünkü aşamasında mümkün olmayan bu ittifak, bir veya birkaç bölgede KSİ'lar kurulduğunda neden mümkün olacaktır. "Çünkü bir kere işçi sınıfı, yoksulköylülerle ve KP gerçek özgürlüğüne, varlığını korumanın ve devam ettirmenin gerçek garantisine, yani düzenli halk ordusuna (abc) sahip olacaktır. Çünkü Mao Zedungda ifade ettiği gibi 'halkın ordusu yoksa hiçbir şeyi yoktur'. Kendi silahlı kuvvetli olmayan bir partinin özgürlüğü de olamaz." (İ.K. SY, sf: 413)

Birincisi bu.

Buradan çıkan sonuç şudur: KP'nin gerçek özgürlüğüne kavuşması lazımdır. Bu da ancak kendi düzenli ordusuna sahip olması ile gerçekleşecektir.

"İkinci olarak, işçi-köylü ittifakı, yani temel ittifak belli ölçülerde gerçekleşmiş olacak. Bu son derece önemli değişiklikler, zaman zaman ortada, kararsız bir tavrı takınan, zaman zaman da işçilere karşı halk düşmanlarının safına dümen kıran milli burjuvaziye geniş ölçüde proletaryanın önderlik ettiği devrim cephesine çekecektir."

Buradan da çıkan sonuç; işçi köylü temel ittifakının belli ölçülerde gerçekleşmiş olması gerektiğidir.

Evet, bütün bunlar cephenin oluşması için önemli olgulardır. Yani, düzenli halk ordusu, işçi köylü temel ittifakının belli ölçülerde gerçekleşmiş olması ve bir veya birkaç bölgede KSİ'ların oluşması, KP'nin milli burjuvaziye yanına alarak cephe kurması için vazgeçilmez gelişmelerdir. Elbette biz milli burju-

vazi ile yapacağımız ittifakta insiyatifin bizim elimizde olmasına, bağımsızlığımızı korumayı, kendi esas gücümüze dayanmayı, kendi programımızın dışına çıkmamayı kendimize esas alacağız. Bütün bunların bizim lehimize olabilmesi için de güçlü olmamız şarttır. Zaten ittifaklara önderlik yapmak, doğru bir çizgiye ve güç sorununa dayanır.

ML'lerin bu görüşleri karşısında, geçmişte küplere binen PDA'nın boşalttığı yere aday olmak "3. K"çılar için önerebileceğimiz bir makam değildir. Ama yine de kendileri bilirler. 2. MK'nden ne denli "koptukları" ise zaten ortada olan bir durumdur.

"3. K"IN TİKP (AYDINLIK) HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİ:

"TİKP karşı-devrimci değildir. Burjuva demokratik bir akımdır. Her an karşı devrime kaymaya yatkındır. Ana akımdır. Reformist parlamenterist bir akımdır." ("3. K" kararlarından)

Partimizin birinci konferans-tan itibaren, günümüze dek TİKP'ni karşı-devrimci bir hareket olarak değerlendirmektedir. ve bu değerlendirme doğrudur. TİKP, geçmişte hem karşı-devrimci bir teori olan "Üç Dünya Teorisi"nin ülkemizdeki temsilciliğini yapmaktaydı, hem de "dünya barışını koruyan güçlerdendir" dediği faşist Türkiye Cumhuriyeti devletine, MLdevrimci, yurtsever ve demokratları ihbarlayan ajan bir örgüttü. Araya 12 Eylül sürecinin girmesi, bunların bu niteliğinde herhangi bir değişiklik yapmış değildir. Sadece yaptıkları taktik bir değişikliktir. Yani, kendi bakış açlarına göre, kendi çevrelerine diğer bazı grupları da alarak daha geniş bir yapı oluşturmaktadır.

TİKP'nin geçmişte savunduğu "Üç Dünya Teorisine" uygun görüşleriyle "Türkiye'deki devrimcilerin görevi, Türk devletine karşı savaşmak değildir. Çünkü

Türk devleti, dünya halklarının en tehlikeli düşmanı olan Rus sosyal-emperyalizmine karşı, dünya barışını koruyan bir güçtür" diyordu. Bugün ise düzenin belli uygulamalarına karşı çıkıyor ve teşhir ediyorsa bu kendisine yeni bir yer aramanın hesapları içinde olmasından dolayıdır. Geçmişte devrimci örgütlerin şemalarını, çarşaf çarşaf patron-ağa devletine sunan, aranan devrimcileri ihbarlayan, yoldaşlarımızı polis ajanı olarak "teşhir" eden bu karşı-devrimci örgüt bugünde, Türkiye cumhuriyeti devletinin yıkılmasından yana olan devrimci bir örgüt değildir. Aksine devletin sivri yanlarının törpülenerek daha sağlam bir şekilde sürdürülmesinden yanadırlar (istedikleri bazı demokratik kısıntılar, kendilerinin ve TBKP'nin vb. örgütlenmelerini daha rahat yapmaları içindir.) Zaten devrimcilik ve karşı-devrimcilik, devlete karşı alınan tavrın ölçüsü ile belirlenir.

BİR KEZ DAHA "3. K" VE "3. MK" NİN DOĞU ANADOLU BÖLGE KOMİTESİNE BAKIŞI ÜZERİNE:

"K'mız 1nolu Bölge'de, partiye balığı silahlı güçlerin ayrılık ilan etmelerini her yönüyle değerlendirmiştir. Konferans bu güçlerin parti ile yeniden birleşmeleri, konferans ve onun seçtiği 3. MK'nin ilk ve en önemli görevidir." ("3. K" kararlarından)

"3. Konferans kararı gereğince MK'mizin önündeki en önemli görevlerden birisi savaşçılarımızı kazanmak olacaktır." ("3. K" kararlarından)

Revizyonist, oportünist karışımın ML'ler hakkındaki görüşleri ilk etapta bunlardı. Kullandıkları üslup öylesine ukalaca ve burnu büyükçedir ki, adeta küçük çocuğu azarlayan bir baba-tavru, ya da kendisine karşı isyan çıkaran askerlere bir komutan yaklaşımı tipi bir yak-

laşım içindedirler. "En önemli görevimiz savaşçılarımızı kazanmaktır." demekle, savaşçılar derekesine indirgeyerek, kendi hesaplarınca kendilerine moral kazandırmak istiyorlar. Teşhir olmuşluklarına, gurursuzluklarına ve kişiliksizliklerine merhem bulmak için bu tür yaklaşımlarla kendilerini tatmin etmeye çalışıyorlar. Ama hangi yöntemle yaklaşılsa yaklaşılsın, ne tür sözcükler kullanılırsa kullansınlar, kendi niteliklerini gizleyemezler ve ML'leri hiçbir şekilde karalayamazlar. Pratik mücadele süreci bunların oluşturduğu kof ve ilkesiz birliği parçalar-ken, partiye bağlı yoldaşları ise partimizin çizgisi etrafında birleştirdi ve birleştiriyor.

"Savaşçı" sözcüğü devlete karşı savaşan her anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist için kullanılan bir sözcüktür. Ordunun gerilla birimlerinde bu niteliklere sahip her insan yer alabilir ve savaşılabılır. Ordu gerilla birimlerinde savaşmak isteyenlerin, partinin düşüncelerini benimsemeleri ya da kavramaları şart değildir. Devrimin bugünkü aşamasında yarar bulan tüm bu sınıf ve tabakaların, sosyalist devrim aşamasında yer almayacakları, yani sosyalizm ve altınçağ için savaşmayacakları bir gerçektir. Oysa ki, partinin siyasi programı altınçağı hedeflemektedir. Partinin siyasi programını kabul eden ve onun tüzük kurallarına uyanlar, aynı zamanda nihai hedef olarak altınçağ için savaşır. Bu açıdan bir parti üyesi aday üyesi ve sempatizanı sıradan savaşçı derekesine indirgenemez. Ancak ukalalar böyle bir tavrı içine girebilirler. Bunlar "parti işleyiş kurallarından taviz verilmeyen bu yoldaşları ikna etmek için uğraşacağız" diyorlar. Bu anlayışa ilk bakışta söylenecek birşey yoktur. Doğaldır ki, kendi anlayışlarını bize kabul ettirmeye çalışacaklardır. Bizi kazanmak için uğraşacaklardır. Aynı anlayış bizim içinde geçer-

lidir. Biz de bunların peşinden giden yoldaşlarımızı kazanmak için çalıştık ve çalışacağız. Fakat aramızda bu konuda da farklılık vardır. Biz partiye bağlı, mücadele ruhu sağlam insanları kazanmak, bunun dışında kalan revizyonist ve oportünist şefleri ise dışlamak için çalışıyoruz. Onlar ise bir yandan "ilkelerden taviz verilmeyen" diyorlar, diğer yandan ise en bariz şekilde ilkelerini çiğneyerek "fokocu sol" oportünist dedikleri, "yenilgi artıkları, azılı kariyeristler" dedikleri insanları gruplarının en üst organına davet ediyorlar. İşte, ilkesizlik, işte tutarsızlık budur....

Bilindiği gibi, revizyonist oportünist karışımı "3.K"çılar, DABK şahsında partimizi ve önderliğimizi sadece "siyasetin s'sinden anlamayanlar" olarak değerlendirmediler. Bir yıllık süre zarfında PDA'ya taş çıkartmasına kılık değiştirerek bu süre zarfında renkten renge bürünebildiler.

"DABK adlı 'sol' oportünist fokocular..." dediler. 1 Şubat 1988 tarihli bildirimlerinde.

"12 Eylül sürecinin yenilgi artıkları" değerlendirmesi yapıldı.

"Onların (parti önderliğimizi kastediyorlar -bn) yolu, bataklık ve GKK hizibinin yoludur. Onların yolu, partiyi bölmeye ve yok etmeye çalışan düşmana hizmet yoludur" diyebildiler. 'Komünist sayı: 15'te.

Yine 'K' 15'te önder yoldaşlarımızı GKK'dan çıkmış ihanetçilere benzeten bu şekilsizlerin pervasız saldırılarını çoğaltmak mümkün. Ancak biz, bunların ne derece alçaldıklarını daha fazla detaylandırmayacağız. Biz bütün bu devrimci ahlaktan yoksunlukla ifade edilmiş iddialara bizzat sosyal pratiğimizle yanıt verdik, vereceğiz....

Revizyonist ve oportünistlerin katıldığı "K" dedikleri toplantının bitiminden sonra, bir yandan partimize karşı bukalemun gibi kılıktan kılığa girerek saldırıya başladılar, diğer yandan

ise, epeyce ucuz ama yüksek-
lere vuran palavralar atılır. Ne-
rede ise Türkiye'nin her tarafına
gerilla çıkartması yapmışlardı.
Son derece teknik silahlarla, or-
duyu donatacaklardı. Ama ne
yazık ki, bir yıllık bir süre geç-
mesine karşın bir tek gerilla biri-
mi oluşturamadıkları gibi bir
çam bile deviremediler. Şöyle
diyorlardı: "Kasım ayının ilk haf-
tasında (1987 için -bn) Türkiye
ve YD çapında bir kampanya
açılacaktır. '3. konferans etrafın-
da birleş, partiyi güçlendir, or-
duyu destekle'. Bu konuyla ilgili
talimat ve yazılar, bildiriler ve
afişler yakında tüm parti örgüt-
lerimize iletilecektir." ("3. K" ka-
rarlarından). Eğer bizler Türki-
ye'de yaşamamış olsaydık belki
bir parça da olsa bu tür sözler
inanırdık. Ama Türkiye'de yaşa-
dığımızı göre, inanmamız söz
konusu değildir. Olmayan bir
şeye zorla kendimizi inandıra-
mayız. Ama gördüklerimize ve
okuduklarımıza inanacağız. Ö-
neğin; yoldaşlarımızın eylemle-
rini Avrupa'daki sırça köşklerin-
den keyf çatarak gazetelere te-
lefon açıp sahtekarca üstlenebi-
yorlar. Yine cezaevinde birkaç
devrimci örgütün ortaklaşa
planladıkları ve gerçekleştirdik-
leri firar eylemini kendilerine
mal edebiliyorlar. Bunları bütün
Türkiye halkı biliyor. Bizim asıl
üzerinde durduğumuz bunların
hangi orduya sahip çıkacakları-
dır?! Silahlı güçlerin örgütlü bu-
lunduğu Doğu Anadolu Bölge
Komitei (DABK) ve Güney Do-
ğu Alt Bölgesi tümüyle revizyon-
izme karşı tavır almış ve onla-
rın partiden atıldığını tüm kamu-
oyuna duyurmuştur. Yani oportün-
istlerin deyimiyle, "savaşçıla-
rı" onları tanıymıyordu artık. Du-
rum böyle iken bunların kalkıp
da bu palavralara başvurmaların-
ın bir tek nedeni vardır: Prestij
kazanmak ve halkın mali deste-
ğini almak. Bugüne dek yaptık-
ları hep buydu. Silahlı mücade-
le ve gerilla savaşı diye bir dert-
leri olmadığı halde, halkın duy-
gularını sömürerek bir asalak

gibi yaşadılar. Yoldaşlarımız si-
lahsızken, en zor koşullarda ta-
bii ihtiyaçlarını dahi karşılaya-
mazlarken, bunlar partinin mali
olanaklarını adeta çarçur edi-
yorlardı. Bugün de attıkları pa-
lavralar bu yaşantılarını sağla-
ma almak için bir dayanak gö-
revini görmektedir.

Bunlar bizimle "birlik" yap-
abilmek için çağrıda bulunurlar-
ken, şöyle diyorlardı: "sizin sa-
vunduğunuz düşünce konfe-
ransta hakim oldu, aramızda
ideolojik ve siyasi ayrılık yoktur"
derlerken, bu palavralarına kar-
şı ML'ler onların içindeki iyi ni-
yetli unsurlara çağrı yaparak,
"3.K"ın meşru olmadığını parti-
nin iradesini yansıtmadığını,
"Konferans" denilen oyunu 2.
MK revizyonistlerinin oynadığı-
nı, revizyonist platformun parti-
de kalmasının KP'nin varlığı ile
bağdaşmadığını vs. söyleyerek
onları parti saflarında yer alma-
ya çağırırdılar. Bundan sonra ro-
ta değiştiren ilkesiz oportünistler
yeni bir formül ileri sürerek,
"DABK"taki arkadaşlara birlik
için sunduğumuz perspektifler-
den biri de 3. MK'da eşit sayıda
adam bulunduralım." dediler.
Elbette bu ilkesizliğin üzerinde
durulacak yan yoktur. Ama "K"
kararlarında "ilkelere"den taviz
verilmeden birleşmeye çalış-
cağız" diye yazıyorlardı da bu il-
keler ne oldu? Yoksa bir KP'nin
MK'ne siyasetin "s"sinden anla-
mayanları bir birlik uğruna getir-
mek de mi ilkeliliktir? Bir yan-
dan ML'leri siyasetin "s"sinden
anlamayan, "partiyi küçümse-
yen, silahlı güçleri ise partinin
üstüne çıkaran, askeri bakış
açısına sahip" kişiler olarak de-
ğerlendirmek, diğer yandan da
bu "asker kafalı" insanları,
KP'nin yönetimine çağırarak ne
zamandan beri ML bir tutum
halini aldı? Ve ne zamandan
beri ilkesizlik değil de ilkeliliktir?
Deveye sormuşlar, "neden boy-
nun eğri" diye, deve de cevap
vermiş "nerem doğru ki". Bunla-
rın halleri de bu örneğe ne ka-
dar benziyor. Neresine bakılırsa

bakılınsın hep ilkesizlik, hep kuy-
rukçuluk ve hep iki yüzlülükle
karşılaşıyor.

Kendilerine "3. MK" diyen re-
vizyonizmin peçeleri, sık sık bir-
lik demagogisini işleyerek, parti
kitlelerinin duygularını sömürü-
yorlar. Elbette biz birliği istiyor
ve bunu süreç içinde yerine ge-
tireceğimize olan inancımızı ko-
ruyor ve bu konuda kendimize
güveniyoruz. Ama bu birlik ne
bir platform etrafında örgütlen-
miş revizyonistler ne de oportün-
istlerle olur. Gerçekleştireceği-
miz birlik, partinin siyasi çizgisine
gerçekten inanmış ve bağlı
olanlarla birlikte oluşturacağız.
Bu açıdan meşru bir konferans ola-
rak görülmesinin olanaklı olma-
dığı ve revizyonistlerin kendi
varlıklarını meşrulaştırdıkları,
yeni yeni cilalarla piyasaya
sürdükleri suianırlanmış bir ta-
kım kararlarla kendisini "ML"
olarak göstermeye çalışan
"3.K"ın disiplinini tanıyan partiye
bağlı yoldaşları parti saflarına
çağırarak ve çağıracağız. Bu uka-
la oportünistler ikide bir partinin
birliğinden dem vuruyorlar. Sü-
rekli belirttik. Bir kez daha belir-
tiyoruz: Parti'ye düşman akım-
larla birliğimiz sözkonusu ola-
maz. Çünkü onların devrim ve
mücadele diye bir sorunları yok-
tur. Eğer aksini iddia ediyorlar-
sa, işte meydan diyoruz.

Biz kimlerle birlik oluruz. Le-
nin şöyle diyor:

"Birlik büyük bir davadır ve
büyük bir slogandır! Ama işçi
davasının gereksinimleri Mark-
sistlerin, Marksizm karşıtlarıyla
ve bozucuları ile birlik değil,
Marksistler arasında birliktir.

Biz de birlikten söz eden
herkese sormalıyız: Kiminle bir-
lik? Tasfiyecilerle mi? Öyleyse
birbirimizle görülecek işimiz
yoktur." (Lenin, İşçi Sınıfı Partisi
Üzerine, sf: 319)

Evet, biz de birliği partinin
programı etrafında birlik olmak
isteyenlerle istiyor, savunuyor
ve onları saflarımıza çağırıyor-
ruz. Revizyonistlerle birlik olma-

mızı önerenler, gerçekten birlik
yanlısı olmayan sahtekarlardır.
Çünkü çok iyi bilinmelidir ki, bizi
yok etme aşamasına getiren
tasfiyeci ve revizyonistlerle birlik
olmamız söz konusu olamaz.
Revizyonistlerin kuyruğuna takı-
lan arkadaşlar, bu saflarındaki
birliğe katılarak, bunu sağla-
maktır ve güçlü kılmak için
çalışmalıdırlar diyoruz. Aksi tak-
tirde, "yanlış üzerinde direnirler-
se, ona derin bir gerekçe bulu-
nursa, "sonuna kadar götürülür-
se" küçük bir yanlıştan her za-
man koskocaman bir yanlış ya-
pılabilir." (Lenin, age, sf: 370)

Oportünistlerin "3.K"ta aldığı
kararlarda olduğu gibi tüzükte
yaptıkları değişiklikler de hiçbir
zaman bizi bağlamaz. Bizi bağ-
layan tüzük 1981 parti 2. konfe-
ransında kabul edilen tüzüktür.

Biz kendimizi her yönüyle
hatalardan arınmış, yanlış olma-
yan ve yanlış yapmayan dehalar
olarak görmedik ve görmüyoruz.
Biz yanlışlarımızı ve hatalarımızı
ortaya koymaktan çekinmedik
ve çekinmeyiz de. Çünkü;

"Yığınlar savaşım yapıyorsa,
savaşımında yanlışlar yapmak ka-
çınılmaz bir şeydir: Bu yanlış
gören ML'ler onları yığınlara
açıkladılar, yanlışların düzeltilme-
sine çalışırlar ve bilinçliliğin ken-
diliğindenliği yenmesi için şaş-
madan çalışırlar, yığınlarla birlik-
te olurlar. Aydın geçinense
bağnazlarla bir kenarda durarak
"kesin yengiyi" bekleyen Kauts-
kicilerle olmaksızın, savaşım sı-
rasında giderek yanlışları düzel-
ten ve savaşım yığınlarla olmak
daha iyidir." (Lenin, age, sf: 352)

Yine Lenin yoldaş diyor ki;
"geleceğin her partisinin birinci
görevi, programının ve taktiğinin
doğruluğuna halkın çoğunluğuna
inandırmaktır." (Lenin). Elbet-
te inandırmak demek "...üzerine
öncü etiketini yapıştırmak yet-
mez." (Lenin), bunu pratik mü-
cadele süreci içinde kanıtlamak
demektir.

Son olarak oportünistlerin
bazı yoldaşlarımıza getirdikleri
karalamalara ilişkin şunu söylü-

yoruz. Hiçbir KP homojen değil-
dir. Parti içinde çürükler de, sağ-
lamlar da, korkaklar da olabilir,
bunlar doğal olan şeylerdir. Bun-
ların elenmesi pratik mücadele-
nin sonucu olacaktır. Parti mü-
cadele süreci içinde bu tür un-
surlardan mutlaka arınacaktır.
Bu açıdan oportünistlerin bu
yöndeki eleştirileri kendi kaçını-
lıklarını gözlemek içindir. Bunların
yerden yere vurmaya çalıştıkları
yoldaşlarımız, siyasetin
"s"sinden anlamıyor dedikleri
yoldaşlarımız, bugün mücadele
bayrağını daha da yükseklerde
tutarak dalgalandırırken, bu
iddiaların sahipleri yüzleri dahi
kızarmadan sıcak köşelerinde
keyif çatıyorlar.

Bunların bir de durmadan
tekrarladıkları bir nokta daha
var. Şöyle diyorlar: "K"ta aldığı-
mız kararlar doğru değil midir?
"Öyle sanıyorlar ki birkaç genel
doğruyu tekrarlamak ve birkaç
parlak slogan atmakla herşeyi
halledebilirler. Oysa, "herhangi
bir örgütün karakterini olağan ve
kaçınılmaz olarak tayin eden
şey o örgütün eyleminin muhte-
vasıdır", diyor Lenin yoldaş.
Bunların "silahlı mücadele esas-
tır"demeleri gerçekten silahlı
mücadeleyi, savunduklarını gös-
termek için pratik olarak varlık
göstermedikleri sürece, bu dö-
nemleri sadece kağıt üzerinde
kalır. Zaten "parlamentodan ya-
rarlanma" vb. düşünceleriyle de
silahlı mücadele konusunda ne
denli tutarlı oldukları ortadadır.
Eğer "silahlı mücadele esastır"
demekle ML olunsaydı bugün,
"silahlı mücadele esas mücade-
le biçimidir" diyen her örgüt ML
olurdu. Bunların "K"ta aldıkları
kararlarında ne denli ML olduk-
ları ortadadır. Başta iki çizgi mü-
cadelesi, parti anlayışları, 2.
MK'nin değerlendirilmesi, 1. ve
2. yenilgiye yaklaşımları, parla-
mentoya bakışları, Halkın Dev-
rimci Birleşik Cephesi hakkında-
ki düşünceleri, TİKP'ye ilişkin,
Birlik sorununa ilişkin düşünce-
leri" anti-ML'dir. Bunların pratik
mücadeleleri ise, bu söyledikle-

riyle bir tutarlılık arzetmiyor. Ma-
dem ki "öncü" olduklarını iddia
ediyorlarsa ona uygun da pratik
sergilemeleri gerekir. "Çünkü laf-
ta öncü olduğunu, öncü birliği ol-
duğunu söylemek yetmez. Öyle
davranmalıyız ki bütün öteki bir-
likler bizim başta yürüdüğümüzü
anlasınlar." (Lenin, Ne Yapmalı)

Ama ne yazık ki kitleler bu ar-
kadaşları bugüne dek, ne önde
ne de arkada gördü. Atıkları
parlak sloganlar sadece kendile-
rini belli bir süre kandırdı o ka-
dar.

Sonuç olarak diyoruz ki, bu-
güne dek parti saflarından ayrı-
lan ya da atılan birkaç grup oldu.
Bunlar eriyip yok olurlarken, ön-
derliklerin dönekliklerine ve parti-
ye ihanetlerine rağmen parti
bugün her yönüyle çeşitli ola-
naklara sahiptir. Gerek 12 Eylül
cuntasından sonra hiçbir zaman
silahlı elden düşürmeyen müca-
deleleri olsun, gerekse bu müca-
dele süreci içinde kazandığı zen-
gin deneyimler olsun partiye
önemli prestij kazandırmış ve
Türkiye devrimci mücadelesine
önderlik edebilecek tek güç ol-
duğunu kanıtlamıştır. Partinin
pratik mücadelesi kanıtlamıştır
ki, silahlı mücadele esas müca-
dele biçimi, kırsal alanlar esas
çalışma alanları, askeri örgütlen-
me esas örgütlenme biçimi ola-
rak benimsenmeden devrimi za-
fere ulaştırmanın olanağı yoktur.
İşte biz bu doğrulardan hareket-
le partinin saflarında yıkılmaz bir
birlik oluşturulmasını istiyoruz.
Yıkılmaz ve sarsılmaz birliğin,
ancak partinin programına ger-
çekten inanmış ve bu doğrultuda
can bedeli mücadele yürütenle-
rin ve yürütecek olanların oluşt-
racağı birliktir. Bunun dışında,
oportünist ve revizyonist grupla-
rı, ya da tek tek mücadele kaçkı-
nı unsurlarla oluşturulacak birlik,
kof ve yıkılmaya mahkum bir bir-
liktir. Böylesi bir birlik davaya
ihanettir diyoruz.

Partinin programına bağlı
olan tüm yoldaşları parti safların-
da yıkılmaz bir birliğe bir kez da-
ha çağırıyoruz.

Kanayan bir yara;

KÜRT SORUNU

Ihsan İNCE

Kuveyt'in işgaliyle başlayan süreç, kendisini yeni bir mevziye bıraktığı kürt sorunu.

Emperyalistler ve tüm dünya gericiği Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle birlikte hep bir ağızdan insan haklarından, demokrasiden, Kuveyt'in işgale uğramasından tutunda, Emperyalistlerin kullanabilecekleri tüm propaganda araçlarıyla, Kuveyt'in "Saddam gibi bir caninin elinden kurtarılması" gerektiği bunun içinde saldırının meşru ve yerinde bir hareket olacağı ileri sürerek, BM'lerden de aldıkları güçle, Kuveyt'i yeniden ele geçirmelerinin ardından, bugün faşist Saddam rejiminin Irak K...stan'ında binlerce insanı napalm ve kimyasal bombalarla katletmesine el altından verdikleri destekle arka çıkmaktadırlar.

Onların, katliamından kaçarak T. K...stan'ına sığınan yüzbinlerce kürde, insancıl yardım adına yaptıkları şey, Dünya Kamuoyundan tamamen tecrit olmamak ve planlarına uygun zeminler yaratmaktır. Yoksa onların insan hakları, barış ve demokrasi dedikleri şeyin, sadece kendi çıkarlarına denk düşen politikalarda gündeme geldiği açıktır.

Sorun çok açık ve nettir; bir ulus genç, ihtiyar, kadın, çocuk, ilerici, gerici denilmeden katlediliyor. Tavrımız net olmalıdır. En ufak bir yalpalama ve muğlak tavır bizi farklı yerlere götürebilir. Ulusal hareketler karşısında proletaryanın tutumu açıktır. Bu doğru tutum bugünde geçerlidir. Irak K...stan'ında Ezilen Bağımlı Ulu-

sun başkaldırısı karşısında tavrımızı ortaya koymadan önce, ulusal sorunda temel bazı noktaları belirterek somut tavrımıza geçeceğiz. Buna göre:

1-Ulus devrim aşamasına bağlı olarak kapsamı daralan ve genişleyen bir kategori değildir.

2-Ulus devrim aşamasına bağlı olarak devrimden menfaati olan ve olmayan tüm tabakaları kapsar. Buna bağlı olarak halk kavramı devrimden menfaati olan kesimleri kapsar. Bu devrim aşamasına bağlı olarak daralır veya genişler.

3-Ulusal baskı genel olarak ulusun tümü üzerinde süren baskıdır. Bu baskı sadece ezilen ulus emekçileri üzerinde değil, ulus kapsamındaki tüm kesimlere uygulanır. Burada sınıfsal baskı ile ulusal baskının içeriği bir ve aynı değildir. Çok uluslu ülkelerde ezilen bağımlı ulus üzerinde çifte baskı vardır. Bu ulusal ve sınıfsal baskıdır.

4-Ulusal baskının özü pazar sorunudur. Bu sorunun ele alınması ve çözümünden farklıdır. Ulusal baskının amacı ezen hakim ulusun pazara rakipsiz sahip olma arzusudur. Aynı şekilde ezilen ulus burjuvazisinde kendi pazarına sahip olma istemiyle hareket eder. Stalin'in ifadesiyle "pazar-ışte genç burjuvazi için ana sorun" der. Ve devamla "ezilen ulusun dört bir yandan sıkıştırılan burjuvazisi, elbette harekete geçer." kendi halkına baş vurur ve kendi sorununu tüm halkın sorunuymuş gibi göstererek avaz avaz "vatani" yardıma çağırır. Kendi "yurttaş"ları ara-

sından kendisi için... "vatan" yarırına bir ordu toplar ve 'halk' çağrılara her zaman kayıtsız kalmaz, onun bayrağı yöresinde toplanır. Yukarıdan gelen işte böyle başlar tıpkı bugün Irak'ta olduğu gibi ve "özünde ulusal savaşım, her zaman burjuva nitelikte yalnızca burjuvazi için yararlı ve istenir olarak kalır".

UKKTH'nın anlamı;

Marksistlerin programındaki ulusların kendi kaderlerini tayin etmeleri ilkesi tarihi-iktisadi bakımından, siyasi kaderini tayin etme siyasi bağımsızlık, ulusal bir devletin kurulmasından başka bir anlama gelmez."

"Genel olarak Marksizmin teorisi bakımından ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı meselesi hiçbir zorluk arz etmez."Lenin. Bunun anlamı bir ulusun kendi kaderini istediği gibi kullanmasıdır. Çok uluslu ülkelerde ulusal sorundaki muhtemel gelişmelerdeki genel tavır kendisini şöyle gösterir.

Kaypakaya'dan "Hangi ulustan olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası, Ezilen Bağımlı Ulusun ayrı bir devlet kurması meselesine devrimin gelişmesi, güçlenmesi açısından bakar. Eğer Ezilen Bağımlı Ulusun ayrı bir devlet kurması, T.K...stan'ında proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin gelişmesini ve başarıya ulaşmasını geciktirecekse, zorlaştıracaksa hangi ulustan olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ayrılmayı desteklemeyecektir." Devamla "ikincisi; ayrılmanın devrimin gelişmesini olumsuz yönde etkilemesi durumudur.

Böyle bir durum varsa ve buna rağmen Ezilen Bağımlı Ulus ayrılmak istiyorsa, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ne yapacaktır? sözlü tartışmalarda bu soruya şafak revizyonistlerinin verdiği cevap şudur: Zor kullanmak dahil her medoda başvurarak ayrılmayı engellemek. Aynı soruya hareketimizin verdiği cevap şudur; Komünistler böyle bir durumda zor kullanmayı kesinlikle reddederler (...) ayrılma isteğinin önüne asla zor çıkarmazlar." Bu durum Lenin'in deyişiyle şudur: "Gericiler, bir demokratik ayaklanmayla çoğunluğu sağladıkları zaman genellikle şu iki şeyden biri olur; ya gericilerin kararı uygulanır ve bunun kötü sonuçları, yığınları hızla yada yavaş yavaş gericilere karşı demokrasiye doğru iter. Yada demokrasi ile gericiler arasında çatışma bir iç savaşla yada benzeri bir şeyle çözüme bağlanır." Bu, ayrılan bir ulus emekçilerinin kendi kaderlerini şu veya bu şekilde tayin etmesi anlamına gelir.

ORTADOĞU VE K...STAN SORUNUNA TAVİR

Ortadoğu gerek emperyalistler açısından gerekse gerici bölge devletleri açısından olsun önemli bir alan niteliğindedir. Ekonomik olarak yer altı ve yer üstü zenginliği bakımından emperyalistler ve gerici bölge devletleri bu ekonomik kaynaklardan en iyi şekilde yararlanma çabalarını yüz yıllardır sürdürmektedirler. Siyasi olarak, Arap-İsrail, Filistin-İsrail ve Kürt sorunu bakımından can alıcı bir konumdadır. Ortadoğunun bu karmaşık yapısı dünyanın diğer bölgelerine göre daha hareketli bir öğünümüdür. Hiç bir zaman istikrara kavuşmayan bölgenin bu objektif konumu çoğu zaman dengeleri alt üst etmiş ve günümüze kadar gelmiştir. Bir çok medeniyetin yaşadığı bu bölgenin tarihi incelendiğinde görülecektir ki, tarihi, savaşlar tarihi olmuştur. Yakın tarihinde Arap-İsrail, İsrail-Filistin, İran-İrak savaşı ve Kürt isyanları gelişimin sadece ara başlıkları gi-

bidir. Buna en son Irak'ın Kuveyt'i işgali eklenmiştir.

Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle Ortadoğu'da yeni bir süreç başlamıştır. Bu çeşitli kesimlerce yeni şeylerinde başlangıcı olmuştur. İran-İrak savaşından sonra Irak'ın ekonomik olarak düştüğü darboğazdan kurtulmanın çaresi olarak Kuveyt'i işgali... Emperyalistlerin İran'la birlikte Ortadoğu'da kısmi olarak kaybettikleri üstünlüklerini yeniden sağlama girişimleri ve bu durum karşısında fırsatı iyi değerlendiren ezilen bağımlı ulusal hareketinin başkaldırısı....

Emperyalistlerin Kuveyt'i yeniden ele geçirmeleriyle zayıflayan Irak faşist rejimine karşı ayaklanan Ezilen Bağımlı Ulus hareketi gündemin ana unsurunu bugün belirlemiş bulunmaktadır. Bu Ezilen Bağımlı Ulus hareketinin bir çok zaafları bulunmasına rağmen böyledir.

Irak'ın en zayıf anında kürtlerin baş kaldırarak kendi bağımsızlıklarını elde etme mücadelesinde gündeme gelen ayaklanmanın bastırılması ve tekrar Irak faşist rejiminin bölgeye hakim olmasının bir çok nedeni vardır.

Emperyalistlerin körfez savaşında Kuveyt'i kurtarma operasyonu için sadece bir yanını teşkil ediyordu. Esas amaç Ortadoğu'da tekrar hakimiyetlerini kurarak "yeni düzen" dedikleri amaçlarına ulaşmaktı. Bunun o dönem Irak rejiminin yıkılarak kendi denetimlerinde yeni bir Irak'ın yaratılmasından geçeceğini biliyorlardı. Bunun içinde sloganları Irak'ın parçalanmasıydı. Irak'taki Şii ve Kürt hareketlerine yeşil ışık yakmalar gündeme geldi. Ancak Irak'ta bir Şii devletinin kurulması İran tipi olacağından bunun Emperyalistlerin işine gelmeyeceği açıktı. Keza K...stan'ın bağımsız bir devlet olarak kurulması da kendilerinin işine gelmeyecekti. Kısa vadeli kazançlar sağlamış olsalarda uzun vadede bunun kendilerine zarar vereceğini hesaplayan Emperyalist güçler ve gerici bölge devletleri bu gelişmelerden sonra Irak'ta mevcut statükonun

korunmasından yana tavır takındılar. Her ne kadar Irak'tan şu anda fazlaca yararlanmasalarda ileride Irak'la yapılacak anlaşmalar kendilerinin daha da işine gelmektedir. Dolayısıyla politikalarını da buna göre şekillendirerek kürt ayaklanmasından sonra sloganları değişti ve Irak'ın "parçalanmasından" yana olmadıkları, bunun "Irak'ın iç sorunu" olduğu tezlerini ileri sürerek iki yüzlüklerini göstermiş oldular Kürtlerin, Irak'ın zayıf anında baş kaldırması askeri açıdan zamanlaması iyi olmakla birlikte taktik bir çok hatanın yapılması hareketin yenilgiye uğramasında önemli payı olmuştur. Önderliğinin zaafları ve sınıfsal yapılarında buna eklenince sonuca fazlaca şaşırılmamak gerekir. Ayaklanmayla birlikte geniş şekilde şehirlerin ele geçirilmesi, insiyatifi elde tutmayı zayıflatmıştır. Bu durum güçlerin dağınık bir şekilde konumlanmasını getirmiş, aradaki koordinasyonu zayıflatmıştır. Saldırı gerilla savaşıyla başlamalı ve kendisini buna şekillendirmeliydi. Kılılardan şehirlere doğru başlayacak hareket; gerillanın ihtiyaçlarını karşılamada, insiyatifi elde tutması ve düşman güçlerinin hareketi ablukaya almasını zorlaştıracaktı. Gerilla savaşıyla başlayan ve Üs'ler kurularak kurtarılmış alanların yaratılması bu sonucu doğurmayacaktı. Bu da gösteriyor ki mevcut Kürt önderliği gelişmeleri önceden tahmin etmediğini ve hazırların buna göre yapılmadığını gösteriyor. Kısa sürede başarı planı yenilgide önemli bir unsur olmuştur. Şöyle ki, şehirlerin ele geçirilmesinden sonra insiyatifi kurulamamış, güçlerin yaygın dağılımı bu durumu daha da etkilemiştir. Irak'ın saldırısı sonucu şehirler terk edilmek zorunda kalınmış ve kitlesel göçler başlamıştır.

Belirttiğimiz hatalar baştan görülerek buna göre konumlandırılmış olsaydı, direnme daha uzun vadeli olacaktı. Hareketin yenilgisinde emperyalist ve gerici bölge devletlerinin Saddam'a el altından destek vermelerinde payını görmek gerekiyor. Talabini'nin ayak-

lanmadan önce Türkiye ve ABD ile yaptığı görüşmelerde kendi lehlerine bazı gelişmelerin olacağını sanarak federe bir K...stan'ın kurulacağı tahminleri boşa çıkmış ve bu diplomatik oyun Kürtlere pahalıya mal olmuştur. Bugün T.K...stan'a göç eden insanların "ABD bizi sattı" sözleri boşuna söylenmemiştir. Biz Talabani'nin emperyalistlerle diplomatik alanda yaptığı görüşmelerle onlardan medet ummalarını yanlış görmekle birlikte, ulusal hareketlere önderlik eden burjuva feodal güçlerin zayıflığı ve zaaflarından kaynaklanan böylesi girişimlerini o kadar da yadırgamıyoruz. Kendi sınıfsal yapılarından kaynaklanan bu durumun yanlışlığını Kürt halkı şimdiden görmüştür bile.

Irak K...stan'ında Kürt ayaklanmasının başlamasıyla birlikte başlayan tartışmalarda Kürt hareketine önderlik edenlerin sınıfsal niteliğine bakılarak çeşitli renkten tutumlar sergilendi. Siyasal tavırlar açık ve net olmalıdır. Kendi açımızdan olayın doğru tahlil ettiğimiz ortadadır. Proletaryanın tavrında muğlaklık yoktur. Dışımızdaki her olaya karşı proletaryanın alacağı tavır kendi sınıfsal özüne de uygun olmak zorundadır. Tavrımıza gelince;

Milli hareketlere hangi güç önderlik ederse etsin bu ister milli burjuvazinin sağ kanadı, isterse kol kanadı olsun, genel bir demokratik muhtevası vardır. Milli hareketlerin ezen ulus egemenlerine karşı, dil eşitliği, imtiyazların kaldırılması vb. yönündeki mücadeleleri ilerici ve demokratik bir muhtevaya sahiptir. Bu ilericidir ve desteklenmesi gerekir. "İşçiler için önemli olan, iki akımın ilkelerini ayırt etmektir. Eğer ezilen ulusun burjuvazisi ezen burjuvaziye karşı savaşırsa, biz her zaman ve her durumda herkesten daha kararlı olarak bu savaştan yanayız. Çünkü biz zulmün en amansız ve en tutarlı düşmanlarıyız. Ama ezilen ulusun burjuvazisi kendi öz burjuva şöven milliyetçiliğinin çıkarlarını savunuyorsa, biz ona karşıyız. Ezen ulusun imtiyazları-

na ve zulmüne karşı savaşıyoruz. Ama ezilen ulusun kendisi için imtiyazlar sağlama yolunda çabalarına destek olmuyoruz." "Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, zulme karşı yönelmiş olan genel bir demokratik muhteva taşır ve bizim ulusal imtiyazlar sağlama eğiliminden bunu kesin olarak ayırt ederek, kayıtsız şartsız desteklediğimiz işte bu muhtevadır." Lenin. Irak'taki ezilen bağımlı ulusal hareketinin savaşımında da Kürtlerin egemen ulusun imtiyazlarına son verme, diller arası eşitliğin sağlanması ve kendi devletlerini kurma istemleri vardır. Bunlar için savaşım verilmektedir. Irak'taki ezilen bağımlı ulus hareketine önderlik edenlerin burjuva feodal önderlik olduğu açıktır. Buna bakılarak sessiz kalmamaz, dudak bükülemez. Lenin'in böylesi dudak bükücülere verdiği cevap açıktır. Bizim desteğimiz ezilen Kürt burjuva-feodal önderliğinin kendisi için imtiyazlar sağlama mücadelesine değil, hareketin demokratik muhtevasına verdiğimiz desteklerdir.

Irak K...stan'ında talepler bazı yönleriyle güdük kalmıştır. Talabani'nin "bugün bağımsız bir K...stan'dan yana değiliz" demesi güdük kalmanın açık ifadesidir. Bu aynı zamanda ulusal hareketin her yerde aynı talepler üzerinde şekillenmediğini göstermektedir. Lenin'in ifadesiyle "besbelli ki, ulusal hareketin muhtevası her yerde aynı olamaz! Bu muhteva, hareketin formüle ettiği değişik taleplere bağlıdır. İrlanda'da hareket bir tarım karakterine bürünür. Bohemya'da 'dil' karakterine bürünür, bir yerde insan haklarında eşitlik, vicdan özgürlüğü istenir; bir başka yerde kendinden memurlar ya da kendinden bir meclis uğruna savaşıyor." Irak K...stan'ındaki ileri sürülen talepleri de bu objektiflik içinde değerlendirmek gerekir. Ancak ulusal hareketlerde taleplerin genişliği veya güdüklüğüne bakılarakta, ezilen ulusun mücadelesi karşısında sessiz ve tavırsız kalmamaz. Güdükte olsa bir demokratik muhteva vardır. Bu yön des-

teklennmelidir.

Irak K...stan'ında ulusal harekete önderlik eden burjuva-feodal önderliğinin hareketin başından bu yana taleplerinde güdük kalmaları; birincisi: onların sınıfsal yapılarından kaynaklanıyor. İkincisi: Emperyalistlerin ve bölge gerici devletlerinin ezilen bağımlı ulus hareketi üzerindeki baskılarının da payı olduğu kanaatindeyiz. Bağımsız bir K...stan'ın kurulmasından sonra bunun uzun vadede emperyalistlerin ve bölge gerici devletlerinin işine gelmediği işin başından beri belliydi. Bunu sık sık dile getiren emperyalist ve gerici bölge devletleri bağımsız K...stan'ın kurulması durumunda bunu yaşatmayacaklarına dair demeçleri, burjuva-feodal önderliğinin kendi gücüne güvenmeme de buna eklenince hareketin güdük kalmasını birlikte getirmiştir.

GÖÇ SONRASI DURUM

K...stan tarihi incelediğinde, tarih boyunca baskıya uğrayan ve katledilen bir ulus olduğu görülür. Osmanlılardan, birinci Dünya savaşına, TC'nin kuruluşundan günümüze kadar hep böyle olmuştur. Bu durum K...stan'ın diğer parçalarındaki Kürtler üzerinde de aynı şekilde sürdürülmüştür. Yakın tarihte T.K...stan'ındaki katliamlar, Halepçe katliamı ve son dönemde faşist Irak rejiminin toptan yok etme operasyonları gerici bölge devletlerinin değişmez politikaları olmuştur. Bunda emperyalistlerin payıda görmezlikten gelinemez.

Emperyalistler K...stan'ın hangi parçasında olursa olsun bağımsız bir K...stan'dan yana değil, onların istediği kendilerine bağımlı bir K...stan'dır. Ancak bugün bunu fazlasıyla yerine getiren bölge gerici devletleri olduğundan buna da pek ihtiyaç duymuyorlar. Bu Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle birlikte kendisini daha da açık bir şekilde gösterdi. Irak faşist rejiminin emperyalistlere kafa tutmasıyla, emperyalist güçler Irak'ın yıkılması ve kendi denetimlerinde bir Irak'tan

yana girişimlerinde, Kürtler kullanılmak istendi. Sadece Kürtler değil, Şiiler bu politikanın dahilindeydi. Gelişmeler emperyalistlerin lehine olup, Kuveyt'in yeniden ele geçirilmesinden sonra buna da ihtiyaçları kalmadı. Şiilerin Irak'ta hakim olması durumunda, İran tipi bir yönetimin kurulması emperyalistlerin işine gelmediğinden bu yönlü bir girişimden de vazgeçildi. Aynı politika Kürtler içinde geçerli oldu. Savaşın ilk başlarında Kürt kartını oynamaya çalışan emperyalistler, bunun uzun vadeli işlerine gelmediğini bildiklerinden bu kartı oynamaktan vazgeçtiler. Kürtlerin ayaklanmasıyla birlikte politikaları da değişti. Ve "Irak'ın parçalanmasından yana değiliz", "bu Irak'ın iç işidir karışmayız", açıklamalarıyla Saddam'a el altından destek verilmiş oldu. Bu niye böyle oldu;

Bağımsız bir K...stan uzun vadede emperyalistlerin işine gelmemektedir. Bağımsız bir K...stan'ın Irak'ta kurulması, aynı zamanda K...stan'ın diğer parçalarında ulusal bilincin gelişmesine, bağımsızlık bilincinin yükselmesine, Irak dışındaki ezilen bağımlı ulus hareketlerine destek verilmesi mücadelenin boyutunu geliştirmesi emperyalizmi zayıflatacağı açıktır. Buna bağlı olarak bu durum emperyalizmin uşak bölge devletlerinin zayıflaması anlamına da gelmektedir. Emperyalistlerin buna müsaade etmesi zaten düşünülemez. Bölge gerici devletlerinin zayıflaması, bu ülkelerdeki sosyal mücadeleyi de olumlu yönde etkileyeceği açıktır. Bu da emperyalizmi tamamen zayıflatacağından ve süreç içinde hakimiyetlerini tamamen kaybetmeyi birlikte getireceğinden dolayı, Irak'ın Kürtleri katletmesine göz yumulmuştur. Onun içindir ki, Talabani'nin "biz bağımsız değil, federe bir K...stan'dan yanayız" açıklamasına bile emperyalistler 'sıcak' bakmamıştır. Federe bir K...stan bile emperyalistleri ve gerici bölge devletlerini uzun vadede yıpratacağından Saddam'a destek çıkmıştır. Irak'ın uzun va-

dede uysallaştırılacağını ve kendi çıkarları için kullanacaklarını biliyorlar. Saddam gitse bile, Saddam'ın yerine gelecek olan yönetiminde çok farklı olmayacağı da açıktır.

Bush, Özal görüşmesinin arkasındaki plan bunları içeriyor. Hemfikir oldukları "bağımsız bir K...stan'a müsaade edilmeyecek" sözlerinin başka bir anlamı yoktur. Irak'taki bağımsız veya federe bir K...stan'ın T.K...stan'ını etkileyeceği çok açıktır.

Şimdi tartışılan Kürt tampon bölgesinin oluşturulması girişimleri yukarıda anlattığımız politikalarla bağımsız değildir. Bu girişim çok yönlüdür. Birincisi; emperyalistlerin Kürtlere insancıl yardım bahanesiyle bölgede askeri güç bulundurarak denetimlerini daha da sağlamlaştırma, ikincisi; Kürtlerin mücadelelerine set çekme ve hareketlerini kısıtlama, üçüncüsü; T.K...stan'ında ulusal hareketi bastırma ve denetimi altına alma planlarını içermektedir. Batman ve İncirlik üslerinin yeni düzenlemeleri bunu içermektedir. Bu hazırlık aynı zamanda T.K...stan'ında gelişecek Kürt halk ayaklanmalarını anında bastırma ve yok etmeyi içermektedir. Emperyalistlerin tampon bölge oluşturmalarına karşı Talabani'nin sıcak bakması, kendi sonunun da olduğunu görememektedir. Bu onun sınıfsal yapısının reformist ve uzlaşmacı çizgisinden kaynaklanmaktadır. Ne olursa olsun çözüm politikası yanlıştır. Yapılması gereken, Ortadoğu'nun gündemini oluşturan ve dünya kamuoyunun da desteğini alan Kürt soruna daha radikal çözümler önermesidir. Bunun da kendi öz gücüne güvenen mücadeleciler bir çizgiden geçeceği açıktır. Kürt hareketinin yapması gereken güçlerini yeniden toplama ve buna uygun saldırı planlarını içermelidir.

Sonuç olarak;

Irak'taki ezilen bağımlı ulus direnişinde görüldüğü gibi emperyalizme bel bağlamak ve medet ummak boş bir hayaldir. Emperyalistlerin kendi çıkarları uğruna

halkları kullandıkları ve işleri bittiğinde orta yerde bıraktıkları ve bırakacakları tekrar tekrar yaşanmıştır. Mücadele halkın kendi öz gücüyle olmadıkça zafer zordur.

O halde ezilen bağımlı ulus hareketinin başarısı, sınıf mücadelesinin kendi öz dinamiklerini yaratma başarısına bağlıdır. Kürt proletaryası bunu er geç yaratarak zaferi kazanacaktır.

Ortadoğu konjoktürüne bugün damgasını vuran Kürt sorunudur. Kürt sorununa yaklaşımda görüşlerimizi yukarıda koyduk. Kürt sorunuyla birlikte, öteden beri çözüme kavuşmayan diğer bir meselede Filistin sorunudur. Yıllardır kendi devletlerine kavuşma özlemiyle mücadele veren Filistinlilerin, mücadeleleri emperyalistlerin de oyunlarıyla hep baltalandı. Filistin Kurtuluş mücadelesine önderlik eden kesimin tutarsız politikaları, Filistinlileri dönem dönem zor koşullarda bırakmasına ve İsrail siyonistlerinin katliamlarına rağmen Filistin halkının mücadelesi sürmektedir.

Günümüzdeki tehlikelerden biri, körfez savaşı döneminde Arafat'ın FKÖ adına Saddam'la yaptığı görüşmede Irak'tan yana tavır koymasıyla birlikte çeşitli kesimlerce Filistinlilere yaklaşımda farklı tavırların sergilenmesiydi. FKÖ'nün tavrına bakılarak Filistin hareketine soğukbakma düşünceleri yanlıştır. Filistin sorunu da tıpkı Kürt sorununa benzemektedir. Kürt sorununa yaklaşımdaki tavır Filistinliler içinde geçerlidir. Bu yaklaşımın genel hatlarını yukarıda belirttik. Ortadoğu sorununun köklü çözümü içinde Filistinlilerin kendi devletlerini kurması kilit sorunlardan biridir. Ortadoğu'da Kürt sorunuyla birlikte Filistinlilerin mücadelesinin desteklenmesinde enternasyonal görevlerimiz arasındadır.

Elbette Filistin sorunu bu dar boyutuyla ele almak yeterli değildir. Bu başlı başına bir araştırma ve inceleme konusudur. Bu konuya ilerki sayılarımızda yer vermeye çalışacağız.

FAŞİZM ÜZERİNE - 4

Bu ülkede her zaman halkın yanında yer alanlar çıkmıştır. Onlar dalkavukluğu ve ihaneti reddetmişlerdir. Ülkemizde namuslu insanların sayısı, daima dalkavuklardan fazla olmuştur. Bunu görmek mutluluk vericidir.

Kamuoyuna "Aydınlar dilekçesi" davası diye yansıyan davanın 15 Ağustos 1984 günü duruşmasında yazar Aziz NESİN şöyle diyor!

"Ülke anti-demokratik gidişe, insan haklarının çiğnenmesi, Aydın onuruna kırıcı geldiği için bu dilekçeyi hazırladık. Biz bir örgüt olmadığımız için, bir çok aydın'a imzalatamadık, burada sanık olma onuruna erişemeyenler, bizi suçladılar haklı olarak.

Bu soruşturmayı açtıranlara çok teşekkür ederiz. Böylece açıklamadığımız hususları açıklama olanağı verdiler. Türkiye'de yasaları koruması gerekenler, genellikle yasaları çiğneyenlerdir. Bugünde böyledir. Onun için bu demokratik hakkı kullananlara, anti-demokratik cezalar ve baskıların yapılacağı endişesiyle imzalamayı daha geniş tutmadık. (Cumhuriyet gazetesi)

İşte bu ülkenin aydın ve bilge insanlarına düşen en azından budur. Çünkü aydın'ın toplumdaki fonksiyonu dalkavukluk, ispiyon değildir. Aydın'ın görevi halkına bilinç taşımaktır. İlerleme ve uyurluk mücadelesinin kültür cephesinde, halkına yol göstermektir. Şimdi gazete köşelerine yuvalanarak ispiyon, iftira ve küfür

şampoyonluğu yapan "Amerikanofil" hastalığına tutulmuş, gerici şampiyonları ne kadarda aydın geçinseler, onlar iliklerine kadar karanlıktırlar ve öyle kalacaklardır...

Bizim yargılanmamız sonuçlanmadan önce, belkide onlarca siyasi dava sonuçlanmıştı. Bu ülkenin devrimci evlatları olarak grurula izledikki hemen hemen bütün devrimciler, demokratlar, ilericiler, yurtseverler duruşmaları boyunca, Emperyalizmi, Faşizmi ve her türlü gericiliği kınadılar. Bu onurlu görevlerini bizim gibi ağır baskı koşullarında sayısız işkenceden geçerek gelen insanlarda mahkeme huzurunda toplanacaklarını hakarete uğrayacaklarını bile bile yerine getirdiler. Ve getirmeye devam edeceklerdir. Bu ülkemizin geleceğinin aydınlık olacağına işarettir.

Evet... bu ülkede anlatıla anlatıla bitirilemeyecek baskı ve işkenceye rağmen, binlerce varan idam ve onbinlerce ağır hapis cezalarına aldırmadan halkının aydınlık geleceğini haykıran bu kadar çok insan varsa, o ülke geleceğinden emin olabilir. Bir halk kendi özgürlüğü uğruna, ölümün üzerine yürüyen bu kadar çok evlat yetiştirebilmişse, istediği kadar gurur duyma hakkına sahiptir. Her milliyetten mazlum Türkiye emekçileri artık geleceklerine inançla bakıyorlar. Onların gözlerindeki parıltıyı, yüzlerindeki tebessümü görmek mümkündür. Karanlık günler, onlar için çok geçmeden birer kötü anı olarak mazide kalacak-

tır. Ama eğer mahkemelerde ceza ve ölüm korkusuyla ağlayanların, bağışlanmak isteyenlerin, aciz çığıllıkları ağır bassaydı doğrusu halkımızın geleceğinin aydınlık olacağından bu kadar emin söz edemedik.

Normal dönemlerde devrim yolunu seçen, işbaşa düşünce teslimiyet yolunu tercih edenlerin "samimiyetle" yurtseverlikle ilgileri yoktur. Bunlar ülkenin ve halkın mutluluğu yerine kendi "mutluluk" ve rahatını düşünenlerdir. En azından halk için bir fedakarlık yapıp yapmama kararlılık içindedirler. Çok şükürki bunların sayısı anmaya değmeyecek kadar azdır.

Eskiden klasik burjuva demokrasilerde, değil siyasi davalarda, her türlü yargılamalar halka açık yapıldı. İsteyen herkes duruşmalara katılabilirdi. Üstelik bir çok yerde (bu gün bile bazı ülkelerde yürürlükte) "halk jürileri" kurularak karar verme hakları pratik olarak gerçekleştirilirdi. Ayrıca yargılamaya ilişkin basit düşünceler haftalarca gazete, dergi ve diğer iletişim araçları vasıtasıyla topluma yansıtılır ve tartışılırdı. Bu kararların toplumun iradesini yansıtması bir ölçüde olsa gerçekleştirilirdi.

Elbette günümüze değin köprülerin altında çok sular geçti, burjuvazi demokrasiden vazgeçti. Şimdi burjuva demokrasisi için mücadele (artık demokratik hak ve özgürlükleri kazanmak ve genişletmekten başka bir anlam taşımada) işçilerin ve emekçilerin görevleri olmuştur. Çünkü burjuvazi evrensel ola-

rak, düşünce alanında stratejik acze düşmüş bulunuyor. O düşünceden, haktan, hukuktan korkar olmuştur.

Yargılanmamız boyunca, birakalım halkı, duruşmalarımızı yakınlarımız bile serbestçe izleyemediler. Yakınlarımızla görüşmelerimizde bir çok kez salona alınmadıklarını öğrendik. bilinmekteyken, duruşma salonlarında yakınlarımıza ve avukatlarımıza bakmamız suçtu. Bunları dava savunmamızda eksikte olsa açıkladığımızın burada yeniden değinmeyeceğiz. Ama bugün ülkede yaşadığımız bu durum demokratik bir ülkede olmalıydı, iktidarı sarsacak büyük bir skandal olurdu. Bu durum demokrasi adına, insanlık adına kınanması gereken bir durumdur. İnanıyoruz ki bizler eğer özgür olsaydık, eğer kurşunlanma, işkenceye uğrama korkusu ve bir dizi tehdit olmasaydı ülkemizde binlerce insan sokağa dökülerek bu durumu kınardı. Ama ne yazık ki halkın bu hakkı gasp edilmiş bulunuyor. Onlar değil yargılamalara, iradelerini yansıtmak, korkudan mahkeme salonlarının kilometrelerce ötesinden geçmeye mecbur edilmişlerdir. Şüphesiz ki bu utanılacak bir durumdur.

Böyle bir dava açıldığı zaman bizler şaşırmadık. Çünkü bunun gibi açılmış bir çok davanın olduğunu biliyorduk. Şaşırmadık ama üzüldük. Yanlız bu davadan dolayı değil, açılmış bütün davalardan dolayı. Çünkü hangi kilifa sokulursa sokulsun, objektif olarak faşizmin savunması pozisyonuna düşülmektedir. Oysaki faşizmi savunmaya, insanlık onu tanıdıktan bu yana kimse cesaret edememiştir. En azından devletler resmen savunmaktan kaçınmak durumunda olmuşlardır. Tabi faşizmin gülünç duruma düşen yeni yetmelerinin ruhsal dengesizliğini ve maskara oluşunu bir kenara bırakırsa gerçek budur. Herkesin "faşist" sıfatını orta yerde bırakarak, hızlı anti-faşist geçindiği bir dünyada mahkemelerin

"devletin askeri muhafaza kuvvetleri ve adliyesi" kılıfı altında "Kahrolsun Faşizm" sloganı atan bizleri ve davranışımızı destekleyenleri cezalandırmaya kalkışması doğrusu cesaretle ve ilginç!

Adalet kurumları, yasa, adalet ve hukuk dışı şeyleri kınayanları değil, yasa ve hukuk dışı şeyleri yargılar. Mahkemelere düşen, faşizmi yargılamaktır faşizmi kınayanları değil.

Faşizm, Türkiyeninde üyesi bulunduğu B.M. tarafından yasadışı, hukuk dışı kabul edilmiştir. Buna rağmen Türkiyedeki mahkemelerin, kendilerinin yalnızca komünizmi yasaklayan rejim soyması ne değiştirir? Bu faşizmi meşru kılabilir mi? Türkiyenin mevcut siyasi düzeni, adliyesi, faşizmi kınayanları cezalandırabilir, ama bu meşru kılamaz. O sonsuza kadar yasadışı ve insanlık suçu olarak kalacaktır.

Bizim için bu davanın önemide işte buradan gelmektedir. Böylesi davalarda iki sonuç söz konusudur. Ya "Kahrolsun faşizm" sloganı atanlar cezalandırılacak ve faşizmi savunanlar çoğalıp cinayetlerini daha cüretkar olarak sürdürecekler, yada "Kahrolsun Faşizm" diyenler hakkında gerektiği gibi-beraat edilecek ve insanlık faşizme karşı mücadelede bir adım daha ilerlemiş olacaktır. Biz isteriz ki, böylesi davalarda görev alan yargıçlar faşizmi yüreklendirmesinler. Bizim cezalarımızı "az" buluyorsa başka gerekçelerle gönüllerini hoş etsinler. Aramızdaki bir kısım sanıkların çok uzak bir ihtimalle, yıllarca sonra "belki dışarı çıkarlar" diye tasalanıyorusanız cezaları artırarak, herkesi ömrübillah içerde tutmak istiyorsanız başka davalar açın. Ne zaman içiniz rahat olursa dosyalar rafa yerleştirilsin. Ama faşizmi slogan atarak lanetlemek tavrını "suç" sayarak, onu savunur duruma düşmeyiniz!..

Bu güne kadar yargıçlar için zor olan şey faşizmi savunmak-

tır. Çünkü yasalarda faşizmi yasaklayan maddeler bir yana şimdiye kadar faşizmi sınamaktan ötürü açılıp; beraatle sonuçlanmış onlarca dava vardır. Bu dava kararları "faşizmi kınamanın suç olmadığı" sonucuna varmıştır. Eğer sizler burada arzulanmayan bir karar vermezseniz, faşizmi savunmanın güçlüğü devam edecektir. Ama faşizmi kınayan kararlar vermek, henüz Türkiye'deki hiç bir yargıç için zor değildir. Yeterki elleri, faşizmin kanlı elleriyle buluşuyor olmasın.

Yukarıda belirttiğimiz şeyler, genel vicdan muhasebesine dayanan şeylerdir. Tabiki bir insan vicdanı kanaat yürütmede serbesttir. Fakat, hukuk ve yasa karşısında aynı şey söz konusu değildir. Mevcut düzende bile, böyle bir davanın açılmaması gerekirdi. Bunun sebeplerine değinelim.

Birinci husus: Bilindiği gibi slogan atıldığı 14 Haziran 1984 günü duruşma, siyasi bir örgütün karar duruşmasıydı. O, örgüt, işçi sınıfı ve emekçi halkın iktidarını savunan siyasi bir partidir. Bizlerde bu partinin siyasi düşüncelerini savunmak ve bir kısım eylemlerine iştirak iddiasıyla yargılandık ve bu sebeple kulliyatlı miktarda cezalar çarpıtıldı. Bu cezaların haksızlığını burada tartışacak değiliz. Buna artık tarih hükmedecektir. Haklılığımızı haksız bir düzene anlatmak bir yerde boşunadır. Çünkü hak ve adalete ancak haklı olanlar değer verebilir. Ana davada yaptığımız savunmada düşüncelerimizi imkanlar ölçüsünde anlatmaya çalıştık. Orada... (Öncünün -yn) amansız bir faşizm düşmanı olduğu açık bir biçimde ortadadır. Hatta yasadışı olmasının ve eylemlerinin çokluğunun, faşizmin varlığından kaynaklandığı bellidir. Bu söz konusu savunmamızdan bir-iki paragraf aktararak "Kahrolsun Faşizm" sloganı atmadan önce savunmamızda bir çok kere faşizmi lanetlediğimizi gösterelim.

"(Öncü -yn) işçi sınıfının poli-

lik örgütü olarak, komprodor burjuvazinin ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünü devirmek için, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine önderlik ediyor..."

"(Öncünün -yn) amacı yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'de Komprodor-burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünü yıkmak, halk iktidarını kurmaktır..."

"Bizim gibi yarı-feodal ülkelerde faşizm iktidar biçimi olduğundan, faşizme karşı mücadelenin aracı faşizme karşı birleşik cephe ile, halkın birleşik cephesinin sınıfsal muhtevası aynıdır. Zaten faşizme karşı mücadele, bizim ülkemizde iktidarın halka ait olması mücadelesidir..."

Başka bir yerde şöyle deniyor!

"Ülkemizde burjuva demokrasisi yaşanmamıştır. Faşizm iktidar biçimi olduğu için sürekli olarak vardır. Ve yok edilmesi devrim sorunudur..."

İşte böyle, alıntılar çoğaltılabilir. Daha bir çok yerde faşizm hakkındaki görüşümüzü, slogan atmadan çok önce ortaya koymuştuk. Slogan atmakla görüşümüzü sesli olarak tekrarlamakta başka ne yaptık?

Eğer biz "Anayasal düzeni yıkmak" iddiasıyla yargılanmasaydık, eğer biz ülkemizdeki rejimin karakteri hakkında hiç görüş belirtmemiş olsaydık, "Kahrolsun faşizm" diye slogan atmak belki "yeni" bir gelişme, "yeni bir suç" sayılabilirdi. Ama bir ülkede rejimin "faşizm" olduğunu yüzkere açıkladıktan sonra "Kahrolsun faşizm" demek, nasıl olurda "yeni bir suç" sayılabilir?

Mahkeme bize mevcut düzeni değiştirmek istediğimiz, buna yönelik faaliyetlerimiz gerekçeyle ceza verdi. Peki, neden düzeni değiştirmek istiyorduk? Demokrasi olduğu için mi? Hayır! Faşist diktatörlük olduğu için... Kaldı ki bunu mahkemeye açıkladık. Böyle bir durumda "Düzeni silah zoruyla değiştirmek" istediğimiz için ceza veril-

mişken, kalkıp düzenin sadece bir-iki kurumuna hakaret ettiğimiz nasıl iddia edilebiliyor. Mahkeme, hakareten öte "yıkma" iddiasıyla bize ceza vermiştir. Bu hakaret iddiasını aşan, onuda kapsayan bir ceza değildir?

Yeni bir ceza için, yeni bir suçun işlenmiş olması gerekir. Acaba bize verilen cezalar, bütün kurumlarıyla faşist gördüğümüz düzenin "kahrolmasından" dolayı değilde başka bir suçtan mı verildi? Yoksa verilen cezaların gerekçelerinde yetersizlik tespit edilmedi "Kahrolsun Faşizm" sloganı ile bizi "suç üstü" yakalayıp, insan yaşamına ve özgürlüğüne zerre kadar değer vermeyen, ağır cezalarına dayanak bulmak mı isteniyor? Böyle değilse aynı suçtan, defalarca cezalandırma nasıl bir hukuk anlayışıdır? Eğer bu slogan için ceza vermek gerekiyorsa, söylemeliyiz ki, bu slogan savunmamızda dört defa değil, belki kırk defa dile getirilmiştir. O zaman bir kereye verilecek cezayı, kırka çarpmak gerekiyor! Bu durumda insan düşünmeden edemiyor. "Kahrolsun Faşizm" için bir ceza, "Kahrolsun emperyaliz" için bir ceza, "Kahrolsun gericiilik" için bir ceza... derken (biraz komik kaçıyor, başıslayın) öksürmek için bir ceza, hapsirmek için bir ceza gibi, korkunç bir adalet anlayışı, mantık sürecinde kaçınılmaz olarak ortaya çıkar. Bu sadece şunu gösterir. Mahkemeler bize karşı duygusal ve ön yargılıdır. Bize karşı mantıklı ve objektif olarak düşünmüyor. Herkes, devletin her kurumu, kinle, nefretle yarış içinde vurabildiği kadar vurma, yükleyebildiği kadar yükleme peşinde, yargılamaların böyle gelişik, uyumsuz bir mantık sergilemesinin nedeni budur. Yoksa 14 Haziranda "Kahrolsun Faşizm" sloganının, sadece daha sesli söylenmesi ayrı bir suçun nedeni olamaz. Daha doğrusu bir düşüncüyü farklı şekilde dile getirmek, yeni yeni suçlar işlemek anlamına gelmez.

Kısacası, biz bu sloganın muhtevasına takabül eden "suç"tan (!) dolayı cezalandırıldık. Mevcut hukuk düzeninde bile adam öldüren birini ayrıca "darp"tan ötürü cezalandırmak olası değildir. İşte bu mahkeme bizi cezalandırırsa durum böyle olacaktır. Önce bütün düzeni yadsıma ve değiştirmeye teşebbüsten ceza, sonradan hakaret etmekten!.. Çok ilginç doğrusu.

İkinci husus: Daha öncede belirttiğimiz gibi: Faşizmi kınamak suç değildir. Suç faşizmi savunmaktır. Bu, yanlış Birleşmiş Milletler sözleşmesine göre değil, T.C. anayasasına göre de böyledir. Bu anlamda biz eğer "Yaşasın faşizm"(!) dese ydik, dava açılması mantıklı, yasal olarak gerekli olurdu. İnsan düşünmekten kendini alamıyor. Bir kısım sanıklarda kalksa ve "Kahrolsun Kominizm" diye slogan atsa, acaba "devletin askeri muhafaza kuvvetlerini ve adliyesini alenen tahkir ve tezyif" iddiasıyla dava açılırmıydı? Biz inanıyoruz ki açılmazdı. "Efendim Kominizm anayasamızda yasaklanmıştır. Sanıklarda kominizmi övmemiştir, telin etmişlerdir. Ortada suç yoktur." denilip çıkılacaktı.

Üçüncü husus: Duruşma bittiğinde, bizler slogan atarken, saldırıya, hakarete uğradık, tartaklandık. Bizzat heyet içerdeyken tartaklandık. Ve zaten bu yeni şey değildi. Her duruşmada karşılaştığımız bir şeydi. Tutuklandığımız günden, 14 Haziran gününe kadar aralıksız işkence ve hakarete uğradık. Buraya gelmeden, cezaevinde, arabada, bekleme hücrelerinde, poliste yargılandık, defalarca cezalandırıldık. Bnlar defalarca anlatılmıştır. Öyleyse bir kurumun, bir mahkemenin sanıkları cezalandırma, daha doğrusu yargılamaya hakkı olabilmesi için, o sanıkların, kendi huzuruna gelmeden yargılanmamasını, cezalandırılmamasını temin etmesi gerekir. 14 Haziran günü mahkeme heyetinin gözleri önünde "Adalet mülkünü temelidir" yazısının altın-

da bizleri tartaklayanlar, suç işlemedi midir? Bize yapılan saldırı yasadışı ve suç değil midir? Onlar içinde dava açılmış mıdır?

Bizleri yargılayanlar, hep şiddet, hep kabalığa ve işkenceye baş vurur "suç" olmazda, biz se simizi biraz yükseltince mi "suç" oluyor? Yurttaşlardan birinin "resmi" diğerinin "sivil" hatta "sanık" olması, adalet kurumlarının farklı davranmasını gerektirir mi? Birisine yasanın "ceza maddeleri", diğerine "şevket maddeleri"ni uygulama hakkı verir mi? Bu durum yasalar karşısında bütün vatandaşlar eşittir" şeklindeki iddiayla gelişiyormu? Bu yanlış bizim kanaatimiz değildir. Aydınlar dilekçesi davasında bir sanık: "Ülkemizde öteden beri yasaları çiğneyenler, genellikle onu uygulayanlar olmuştur" derken, aynı noktaya işaret etmiştir. Gerçeğin kendisi budur. Bir örnek daha verelim. Mahkemeye daha önce, işkenceye uğradığımızı, arkadaşlarımızın öldürüldüğünü açıklayan, çok zor şartlarda mahkemeye getirdiğimiz bir yazı, ısrarla kabul edilmedi. Ve sonuçta sadece "Korlorduya gönderelim" demekle yetinip, okunulmadı bile. Bildirdiğimiz onca cinayet ve suçtan dolayı neden bir şey yapılmamıştır.

İşkence faşizm demek değil midir?

Hangi demokraside tutuklular bizim kadar acı çekmiştir? Hangi ülkede tutuklular üç yılda dört defa "bize işkence yapmayın" diye ölüm orucu yapmış, ölmüştür?

Bugün "Türkiye" adı, Türkiye sınırları dışında, bütün Dünya kamuoyunca "işkence" ile özdeş tutulmaktadır. Bütün danya, bizim uşak sınıflarımız sayesinde "Türk" adından öğrenir olmuştur. Biz bu ülkede yaşamaktan kahrolurken, bütün dünyanın gözleri ülkemiz üzerindeyken bile, işkenceden, insan haklarını çiğnemekten geri durmadık.

Eğer bir ülkede, insanların hak ve özgürlüklerine, o ülkenin

devleti değilde, başka ülkelerin devletleri, insanları sahip çıkıyorsa, bu nasıl aşağılayıcı bir durumdur? Kendi egemen olduğu topraklarda insan haklarının en büyük düşmanı devlet olursa, o devletin meşruluğu nerde kalır? Bütün dünya ayağa kalktı. Amerika bile (göstermelikte olsa) insan haklarının çiğnendiğini kabul etti. Bu ülkede neredeyse işkenceye uğramamış, şahit olmamış, feryat duymamış insan kalmadı... En azılı insanlık düşmanları dünya kamuoyuna Türkiyeyi örnek vererek kendilerini savundu ama "Uygar dünya" denilen Avrupa'nın burnunun dibinde, bizim ülkemizde, çağdışılık, insanlık düşmanlığı, hak-özgürlük düşmanlığı, bütün dünyaya parmak ısırtmaya devam ediyor.

Geçenlerde "Doğrucu Davut" geçinen eski maliye bakanı kendi "Yüksek dereceli" memurlarına işkence yapılıncaya, olayı yanıtsamak zorunda kaldı. Fakat ibret verici... Evet tek kelimeyle ibret verici... Meclis tutanaklarında şöyle geçiyor konuşması: "Elimizle ateşi tutmayız. Maşa ile tutarız. Hükuk sistemini budur. Eğer polis, görevliler baskı yapmak isteselerdi ve bana bildirselelerdi; bunun "hukuki" yolunda hazırlardım. Devlet memurunu hüviyetinden, çıkarmak suretiyle bunu hazırladım ve kanunlarında ihlal etmezdim".

Bu sözlerin sahibi bir bakan- dır. Efendim diyor "işkence yapılır, yapılır ama yüksek dereceli memura yapılmazki. Devlet memuru yüksek dereceli olursa, önce onu memurluktan çıkarıp işkence yapmaya hazır ve elverişli hale getirmek lazımdır". Yani "usuletle ve suhuletle" diyor bakanımız. İşte böyle, ülkemizde bir bakan böyle konuşuyor... İşin ilginç bir yanı da yıllardır "devletin ve Millet'in birliği, bölünmez bütünlüğü" için kafalarını kuma sokanlar bakanın açıklamasından aldıkları cesaretle "efendim eziyen yapılmamalıdır, hak, hukuk vs" demeye başladılar. Hatta dilleri varıp "işkence"

diyemiyorlar. "Eziyet" diyorlar belli belirsiz mırıldanıyorlar.

"Her ülkede kendine özgü demokrasisinden" sonra, her ülkenin "kendine özgü işkencesi" vardır. Bizim ülkemizde yüksek dereceli memura işkence yapılmaz helede solcu değilse hiç yapılmaz. Önce memurluktan çıkarılır. Sonra işkence değil "eziyet" yapılır(!) Karşı karşıya olduğumuz mantık budur.

Bakanın açıklamasını bir vesile yaparak, meselenin üzerine gitmesi gerekenler insan haklarını en önce koruması gerekenler, bakanın açıklamasından ötürü, suç üstü yakalanmış gibi dizlerini dövüyorlar "Biz biz yapıyoruz, sonradan 'yoktur efendim' diyoruz oluyordu. Peki şimdi ne yapacağız" diye kara kara düşünüyorlar.

İşte böyle, 20. y.y.'da, insan hakları sorunlarının bitip, hayvan hakları sorunlarının ele alındığı bir dünyada; hayvanları korumak için binlerce derneğin kurulduğu bir sırada bizler acıdan başımızı alamadık. İşkencesiz, baskısız gün görmedik. Geldik sizlere bunları biribir anlattık. Bir fayda umduk... fakat ne gezer...

Acaba bu işkenceleri yapanlar suçlu değil mi?

Acaba mahkeme salonlarında tartaklamak suç değil mi?

Bütün bunlar suç değilde, hem uluslar arası sözleşmelerde, hemde T.C. Anayasasında yasaklanmış bir rejimi lanetlemek mi suçtur? Yasaklanmış bir rejimi lanetlediğimiz için dava açan, bizi yargılayan mahkemeler, acaba (birakalım bizi gözleri önünde hirpalyanları) işkenceyi de yargılıyor mu? "Maktule kuyruğu dokundu" diye; bizlere idam cezaları yağdıran mahkemeler, gözlerimiz önünde öldürülen arkadaşlarımızın katillerinde yargılıyor mu?

Başka bir hususuda belirtmek istiyoruz.

Bizim davamız sonuçlanmadan önce, ülkenin bir çok yerinde görülmekte olan davalar sonuçlandı. Onlardada benzer durumların ortaya çıktığını gör-

dük. Bu yüzden açılan davalar beraatla sonuçlanmasına rağmen şu açıkça ortaya çıktı. Bu günkü yargılamalar adalet duygusunu öylesine incitiyordu ki bu her mahkemede protestolara yolaçtı. Başından belirttiğimiz gibi, biz sloganımızı kararı protesto etmek için atmadık. Bu kararın, adil olduğu veya kabullendiğimiz anlamına gelmez tabiki. Türkiye'de yargılanmanın en göze çarpan yanı adalettir. Bu noktada "kısas" anlayışını bile "masum" saydırarak ölçüde, ağır cezaların uygulandığı, verenlerin dışında bütün dünyanın kabullendiği bir gerçektir. Protestolar, atılan sloganlar, ülkede ağır yaralar alan adalet, hak, hukuk değerlerinin ölümcül iniltileridir.

Aslında bu, sömürücü bir avuç azınlığın iktidarda olduğu bütün ülkelerde izlenmekte olan şeylerdir. Çünkü böylesine haksız, aç gözlü sınıf iktidarlarının adil olması beklenemez. Büyük halk çoğunluğuna rağmen, bir avuç sömürücü azınlığın iktidarı adaletli olmayacağı gibi, meşruda olamaz. Gerçek adalet, tabiatın insanlara sunduğu değerlerin, hakların güvence içinde olduğu, en başta insanın baş değer olarak görülüp korunduğu, bütün insani, yüce erdemleri kendinde somutlaştıran, böylece bütün insanlığın ortak malı olan adalettir. Bu gün ülkede; birakalım gerçek adaleti, günümüz dünyasında burjuvazinin iktidarda olduğu ülkelerde uygulanan "burjuva adaleti" bile yoktur. Bütün bunlar hak, hukuk ve adalet değerlerinin mahkemelerde yankılanan trajedik iniltilerden sonra duyduğumuz şeyler değildir. Yıllardır yaşanan gerçek budur.

Özgürlüğümüzü kaybetmemiz ve hayatımızı hay haya bırakmamız halkımız için gerçek özgürlük ve gerçek bir yaşam istememizdir. Bu doğal olarak, bizi mevcut düzeni yadsımak zorunda bırakmış, görülmemiş işkence, baskı ve hakarettten sonra, en sonunda

da can talebiyle sonuçlanmıştır. Böyle bir durumda, bizi yeniden aynı şeyler için cezalandırmak isteği, açıklanması zor bir durumdu. Bu akıl almaz hukuk anlayışı nereden kaynaklanıyor? Düzenin, bizim varlığımıza tahammül etmediği, bir kaşık sudan boğmak için her fırsatı değerlendirdiğini biliyoruz, fakat böylesi bir durum dünyanın belkide hiç bir yerinde görülmemiştir.

Kin, nefret ve intikam duygusuna bu kadar yenilmiş bir adalet düzeni yoktur. Akla-kararın bu kadar belirsiz hale gelmesi, "suçlunun", "suçun" çok kaba gerekçelerle tespit edilmesi, yargılamaların, gerçekte mahkeme salonlarının dışında yapılması, sadece bununla açıklanabilir.

Her ne kadar sizin iradenizin dışında işleyen bir çark isede, artık bu haksızlıklarda üst üste aracı olmamakta elinezdendir. Bu haksızlıklara gülünç kılıflar aramak zorunda değilsiniz. Düşüncelerimiz, bizim politik görüşlerimiz size "saçma", "ihanetçi", "yıkıcı", "teröristçe" gelebilir. Siz ne kadar ters gelirse gelsin, bunların tartışılmasına girmemizin burada yeri yoktur. Her şeyden başka, biz düşüncelerimizden dolayı zaten cezalandırılmış bulunuyoruz. Bunun ikinci baskısını yapıp yaraları dahada derinleştirmenin sonuçlarının olumsuz olacağını açıkladık. Üstelik aynı "suç" için vereceğiniz yeni bir ceza, verilmiş olandan daha ağır olamaz. Bize verilmiş cezaların bozulacağını, düşünüyorum ve ihtimale karşı bir yenisini yedekte bulundurma ihtiyacı duyuluyorsa, bu da gereksiz bir kaygıdır. Hakkımızda verilen hükümlerin ağırlığı, aşırılığı-ne kadar düzeltilirse düzeltilsin, gene de bu davayı açanların kaygılarının gerçek olacağını sanmıyoruz. Bunu "suç"umuzun kesinliğinden, "subut"luğundan ötürü söylemiyoruz; düzenin aydın, yurt ve halksever, anti-faşist insanlara karşı tutumunu bildiğimizden dolayı söylüyoruz.

Bu ülkenin onurlu, yurtsever

halk çocuklarının baskı ve tut-saklıktan kurtulacağı endişesini taşıyanlar kaygılanmasın. Bu düzen sürdükçe onlar tutsaklıktan, baskı ve işkenceden kurtulamazlar. Şimdilik cezaevlerinin kapasitesi yetersiz gelse de bir yolu bulunur. Yatılı okul binalarını, Kız Meslek Liselerini işkencehane yapanlar, stadyum duvarlarını beş-on metre yükseltir bir çare bulurlar. Gardiyan mı? Sorun değil! "Vatani görev" diye, işkence yaptırılacak tonlarca saf emekçi evladı var... Yeterki "emret komutanımı!"

Acı çeken yalnız bizim halkımız değildir. bizim gibi kendi yurtduma zincire vurulan mazlum, çilekeş, faşizmin kahırlı pençesi altında inleyen Afrika, Asya, Latin Amerika halkıda benzer (yer-yer daha acı) günler yaşıyor. İşte kahrolması istenen budur.

Bu davanın bir başka özelliğininide vurgulamak istiyoruz.

Yalnızca, bizim yargılandığımız davada değil, Türkiyedeki bütün yargılanmalarda değil, Dünyanın her yerinde bu tür yargılanmalar ve "adalet" anlayışının protesto edilmesi olagelen bir durumdur. Ve yine ülkenin her yerinde bu tür protestolar ceza vb. yollarla önlenmeye çalışılır. Yani bizden öncekiler bizim için, bizde bizden sonrakiler için, gözdağı amacıyla, öncekiler sonrakiler için kurban edilir. Amaç bir suçu cezalandırmak değil (zaten ortada "suç" yoktur) protestoların yaygınlaşmasını önlemektir.

Mevcut adalet sisteminin, ceza anlayışının temel düşüncesi budur. "Bunları doğduğuna pişman etmeliyiz ki, bundan sonra kimse böyle yapmasın" Fakat bu hiç bir zaman mahkeme ve mahkum sayısını artırmaktan başka bir işe yaramamıştır, yaramıyacaktır... Kokan bir leşi yok etmeden kokusunu yok edemezsiniz. Faşizm dünyada var oldukça, onu protestolarda olacaktır. "İbret" düşüncesine dayanan cezalandırma anlayışı ne çağdaştır, nede adaletlidir. Biri-

ni, bir sonrakinin "istenmeyen" muhtemel davranışı için cezalandırmak adaletsizliktir. Yine birini "İstenmeyen" bir şey için, gelecektekilere "İbret olsun" diye kurban olarak seçmek nasıl bir adalet anlayışıdır? Öyle ya! Faşizmi kinamak suç olmadığına göre, cezalandırma isteği nereden çıksın? Belki mahkemeler duruşmalarda slogan atılmasını istemiyor... Bizde bu istenmeyen şey tekrarlanmasın diye kurban seçiliyoruz.

Bizim böyle bir yargılama ile cezalandırılmamızı haksız ve hukuk dışı kılan bir diğer hususta (öncünün -yn) üyesi veya sempatzanı olarak cezalandırılmıyormamızıdır.

Bugün herkesçe, yalnız (öncünün -yn) değil, bütün devrimci parti ve örgütlerin, faşizme şiddetle karşı olduğu bilinmektedir. Bugün bizi yargılayan hukukta bile faşizm ve kominizm birbirine düşman iki rejim olarak kabul edilir, bilinir. Bizleri "devrimci", "komünist" olduğumuz "M-L düzen kurmak" istediğimiz iddiasıyla yargılayan ve sonuçta cezalandırarak, bizi örgüt üyesi, kominist kabul edenlerin, bizim bu niteliklerimizden ötürü faşizme karşı olduğumuzu bilmemeleri düşünülemez.

Bizleri (doğru yada yanlış olarak) (öncünün -yn) üyesi veya sempatzanı kabul eden mahkemeye, faşizmi karşı olmamız bir sürpriz olmasa gerektir. Acaba mahkeme bizlerin faşizme karşı olduğumuzu, biz slogan atıcama öğrendi? Buna düşünmek bile saçma geliyor insana.

Bizi (öncünün -yn) üyesi veya sempatzanı kabul eden hukuk, bizim tamda bu sebepten ötürü anti-faşist olduğumu bilmiyor mu? Kominist bir partinin üyesi veya sempatzanı olmak ne demektir? Biz (öncünün -yn) üyesi olduysak bunun nedenleri vardır. Ve şurası bilinmelidir ki, bu partiye üye olmamızın (veya sempatzan olmamızın) sebebi bir çok şeyin yanı sıra, aynı zamanda, tutarlı olarak faşizme

karşı olmasıdır.

Dolayısıyla bizi "örgüt üyesi" kabul eden adalet, bizim faşizme karşı oluşumuzu başından kabul etmeli ve örgüt üyeliğimizi ayrı, faşizme karşı olmamızı ayrı cezalara çarptırmamalıdır. Bizi "örgüt üyesi" kabul eden adalet kalkıp bizi ayrıca "kominizm propagandası yapmak"tan yargılıyorsa bu tam bir saçmalık olmaz mı? Hem kominist partisine üye olmaktan, hem "kominizmi savunmak"tan. Hem kominist partisine üye olmaktan, hem faşizme karşı olmaktan, cezalandırmak gibi bir tutumun tutar yanını göremiyoruz. Kominist bir parti üyeliği, ideolojik-politik çizgide, kominist partisi ile aynı şeyi düşünmeyi gerektirir. Bu çizginin temel taşlarından biriside faşizme karşı olmaktır. Öyleyse bu çizgiyi savunmadan kominist partisine üye olunamaz.

Bu gün bir örgüt üyesinde "silah", "yasaklanmış yayın" yakalandığında, o örgüt üyesi sadece "üyelikten" cezalandırılmakta, ayrıca yakalattığı örgüt malzemesinden ötürü ceza verilmemektedir. Çünkü bir kişiyi "silahlı çete" üyesi olarak kabul etmek, peşinen onun silahlı olduğunda kabul etmek anlamına gelir. İşte tamda bunun gibi bir kişi Komünist partisinin üyesi olarak kabul etmek onun faşizme karşı olduğunu ve belki o mahkemeye gelinceye kadar binlerce defa "kahrolsun faşizm" dediğini peşinen kabul etmek veya devrimci bir örgütün üyesi olup "M-L düzen kurmak" isteyip "Kahrolsun Faşizm" demeyen, faşizme karşı olmayan bir tek Allahın kulu yoktur.

Mahkemelerde "emperyalizmi" "sömürgeciliği" "faşizmi" lanetlemek yeni değildi. Mesela! - 24 Mayıs 1983 günü (Ulusal Hareket -yn) ana davasının karar duruşmasında sanıklar slogan attılar dava açılmadı.

- 27 Haziran 1983 günü PKK Viranşehir grubu karar duruşmasında slogan attılar, dava

açılmadı.

- 6 Temmuz 1983 günü (Ulusal Hareket -yayincının notu) Urfa merkez grubu karar duruşmasında slogan attılar, dava açılmadı.

- 11 Ekim 1983 günü (Ulusal Hareket -yn) Suruç grubu, karar duruşmasında, slogan attılar. dava açılmadı

- 18 Ağustos 1983 günü PKK Bozova grubu karar duruşmasında slogan attılar, dava açılmadı.

- 1 Aralık 1983 günü (Ulusal Hareket -yn) Elazığ grubu karar duruşmasında slogan attılar, dava açıldı. Beraatla sonuçlandı. Bu davaya kısa değinmek istiyoruz. Davada As savcı sanıkların slogan atarak ifade ettikleri, fikirlerden ötürü örgüte girdiklerini, bu suçlarından ötürü de cezalandırıldıklarını, ikinci bir kez cezalandırmanın hukuki olmayacağını belirterek sanıkların beraatini istedi. Askeri mahkeme sanıkları beraat ettirdi.

Buna benzer daha bir çok defa açılan davalar beraatle sonuçlanmıştır. Beraatle sonuçlanmıştır çünkü hem faşizmi lanetlemek suç değildir, hemde örgüt üyesi olan bir kişi zaten "Kahrolsun Faşizm" diyen kişidir.

Bütün bu söylediklerimiz, ön yargısızca incelendiğinde, nefret ve kin bir köşeye bırakılıp objektif düşünülduğünde, "Kahrolsun Faşizm" sloganı ile evrensel olarak faşizmi kastettiğimiz ve özel bir kuruluşa hedef almadığımız açıktır. Ayrıca mevcut iktisadi-sosyal yapıyı yadsıdığımız, bunu değiştirmek istediğimiz ve kominist partisinin üye ve sempatzanı kabul edilerek, faşizme karşı olmaktan ötürü de cesaret aldığımız ortadadır. Burada cezalandırılırsak, bu gözdağı vermek için ve başkalarına "İbret olsun" diye olacaktır. Bizim ve başka bir grubun, (Onlarca dava beraatle sonuçlanmışken) "kurban" seçilmesini vicdanlara sığdırmak mümkün olmayacaktır. İstiyoruz ki bu ülkenin hukuk tarihine faşizmin savunulduğu geçmesin.

İşçi sınıfı ve işçi sınıfının mesleki örgütleri olarak;

SENDİKALAR

Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi sınıf savaşları tarihidir. Özgür insan ile köle, patrisyen ile pleb, bey ile serf, lonca ustası ile kalfa, tek sözcükle ezen ile ezilen, birbirleriyle sürekli karşı karşıya gelmişler, kesintisiz kimi zaman üstü örtülü kimi zaman açık bir savaş, her keresinde ya toplumun tümüyle devrimci bir yeniden kuruluşuyla yada çatışan sınıfların birlikte mahvolmalarıyla sonuçlanan bir savaş sürdürmüşlerdir." (Marks-Engels, Komünist Manifesto).

Proletaryanın ilk büyük öğretmenleri Marx ve Engels sınıflar mücadelesinin tarihsel gelişimini böyle koyuyorlar ve kapitalist toplumda da bu sınıf savaşımının süreceğine şöyle işaret ediyorlardı:

"Feodal toplumun yıkıntıları arasında uç vermiş olan mo-

dern burjuva toplumu, sınıf karşılıklarını ortadan kaldırmadı. Yeni sınıflar, yeni baskı koşulları, eskilerin yerine yeni savaşım biçimleri getirmekle kaldı." (Marx-Engels, Seçme Yazılar, cilt. 1. sf. 133).

Farklı sınıflara bölünmüş olan her toplumda, sınıf savaşları bir zorunluluk olarak vardır. Sınıf savaşlarının olmadığı yer, sınıfların ve sömürünün olmadığı yerdir. Böyle bir toplumu yaratmanın görevleride proletaryanın omuzlarındadır.

Daha önceki sınıflı toplumlarda olduğu gibi kapitalizmde de toplumsal yapıyı oluşturan iki temel sınıf vardır. Bir yandan üretim araçlarına sahip olan ve onları kendi kişisel çıkarı için kullanan burjuvazi, diğer yandan üretim araçlarından yoksun olan ve yaşamını sürdürürebilmek için, burjuvaziye iş gücünü sat-

mak zorunda olan proletarya. Bu iki sınıf hem birbirlerinin varlığını reddeden, hemde birinin varlığı öbürünün varlığında gerektiren iki zıt sınıftır. Nasıl ki burjuvazi olmadan proletarya olmuyorsa, aynı şekilde proletarya olmadan burjuvazide olmuyor. Sömürünün olmadığı, altın çağda artık proletarya da yoktur. Çünkü emek sömürsü, ne de bu emeği satan sınıf olmayacaktır.

Proletaryanın Çeşitli Örgütleri Ve İlk Örgütlenme Biçimleri-Sendikalar Ve Dernekler-

Feodal toplumun bağrında çıkan, olgunlaşan ve daha sonrada feodalizmi yıkarak kendi kapitalist düzenini korumak için burjuvazi, daha önceki devlet yapılarından daha farklı davra-

narak, güçlü bir devlet yapısı oluşturdu. Burjuvazi kendisinin gelişmesi önünde ne kadar engel varsa hepsini süpürüp atarak kendi gelişimine uygun olarak örgütlendi. Burjuvazinin bu örgütlenmesinin amacı düzenini sürdürmekti. Burjuvazinin bu düzenine gerçek anlamda alternatif olan proletaryadan başkası değildir. Her ne kadar hakimiyetinin ilk yıllarında, feodalizmin güçlü direnişleri ile karşılaştıysa da burjuvazi için her zaman yeni bir dünyanın temsilcisi olan proletarya en büyük tehlikeyi oluşturuyordu.

Burjuvazinin bu örgütlü gücüne karşı, proletaryasında ancak örgütlü bir mücadele ile karşı koyması gerekirdi. Ama daha yeni ortaya çıkmış olan ve burjuvazinin feodalizme karşı olan savaşımında, burjuvazinin safında yer alan proletaryanın burjuvaziye karşı mücadele deneyimi yoktu. Böyle bir durumda bulunan proletaryanın attığı ilk adımlar da doğal olarak bilinçsiz, kendiliğindenci ve çoğunlukla da örgütsüzdü. Proletaryanın bu durumu aşabilmesi için, bir mücadeleler deneyimi gerekmektedir. Bu durum aynı zamanda diyalektiğin zorunlu kuralıydı. Nasıl ki her hangi bir şey belli süreçlerden geçmeden, olgunlaşmadan oluşamıyorsa, işçi örgütleri de öyle idi.

Yeni bir toplumsal yapıyı, yani sosyalizmi getirmenin tarihi görevi proletaryanın omuzlarındaydı. Nasıl ki feodalizmi tasfiye edip kapitalist düzeni kurma işini burjuvazi başarabilirdi, şimdi de kapitalizmin bir ününü olarak ortaya çıkan ve yine onu mezara gömecek olan proletarya da yeni düzenin yaratıcısı olmalıydı. Yani eskiyi temsil eden burjuvazinin görevi, kapitalizmi korumak, proletaryanın ise yıkmaktır.

Engels Şöyle Diyor:

"Varlıklı sınıflar kurtulma gereksinmesi diye bir şey duymadıkları tersine işçi sınıfının kendi kurtuluşunda ısrarla ve inatla karşılık gösterdikleri sürece top-

lumsal devrimin yalnızca işçi sınıfınca hazırlanması ve gerçekleştirilmesini gerektirmektedir" (Marx-Engels Seçme Yazılar, C. 111. sf. 540).

Proletarya ilk ortaya çıktığında elbette bu tarihi görevin bilincinde değildi. Bundan dolayı da ilk mücadelesine kendi bilimsel dünya görüşünün gerekleri doğrultusunda olması beklenemezdi. Bu döneme ilişkin Marx-Engels şöyle diyorlar:

"Proletarya çeşitli gelişme aşamalarından geçer. Doğması ile birlikte burjuvaziye karşıda mücadelesi başlar. Savaşım başlangıçta tek tek işçiler tarafından, sonra bir fabrikadaki işçiler tarafından, sonrada bir iş kolunun bir yöredeki işçileri tarafından, onları doğrudan sömüren tek tek burjuvalara karşı yürütülür. Saldırıları burjuva üretim koşullarına değil, bizzat üretim araçlarına karşı yönelttiler. Kendi emekleri ile rekabet eden yabancı malları imha ederler, makineleri parçalarlar, fabrikaları ateşe verirler, orta çağ işçilerinin ortadan kalkmış statüsünü zor yoluyla geri getirmeye çalışırlar.

Bu aşamada hala emekçiler, tüm ülkeye dağılmış ve karşılıklı rekabet yüzünden parçalanmış düzensiz bir yığın oluştururlar" (Komünist Manifesto - M.E.C. 1. sf. 140)

Ortaya çıktığı ilk aşamada böyle mücadele biçimlerini yürüten proletarya, kapitalizme paralel olarak gelişti, mücadelesi gelişti ve örgütlülüğü gelişti. Proletaryanın bu durumunu Marx ve Engels şöyle açıklıyorlar.

"Ama sanayin gelişmesiyle, proletarya yalnızca sayıca artmakta kalmaz; daha büyük yığınlar halinde yoğunlaşır; gücü büyür ve bu gücü daha çok hissedir. Proletarya saffarındaki farklı çıkarlar ve yaşam koşulları, makinanın tüm emek ayrılıklarını silmesi ve hemen her yerde ücretleri aynı düşük düzeye indirmesi oranında giderek daha çok eşitlenirler. Burjuvazi

arasındaki büyüyen rekabet ve bunun sonucu ortaya çıkan ticari bunalımlar işçi ücretlerini durmadan dalgalandırır. Makinelerdeki sonu gelmez iyileşme durmadan daha hızla gelişerek, bunların biçimlerini giderek daha çok güvensiz yapar; tek tek işçiler ile tek tek burjuvalar arasındaki çatışmalar, giderek daha çok iki sınıf arasındaki çatışma niteliğini alır. Bunun üzerine işçiler, burjuvalara karşı birlikler (sendikalar) oluşturmaya başlarlar; ücret hadlerini yüksek tutmak için bir araya gelirler; zaman zaman çıkan isyanlar için önceden hazırlık yapmak üzere kalıcı demekler kurarlar. Şurada burada savaşım ayaklanma halini alır" (M.ESSY.C. 1. sf. 141).

"...Ama her sınıf savaşımı bir siyasal savaşımdır" (Marx-Engels) proletaryanın burjuvaziye karşı sürdürdüğü savaşımında, boyutu ve biçimi ne olursa olsun özünde siyasal bir savaştır. Kapitalizmin ilk dönemlerinde her ne kadar proletaryanın doğrudan siyasal iktidar mücadelesini yürüten, partisini henüz oluşturma bilincine varmamış olsa bile yinede bu savaş siyasidir.

Proletaryanın ortaya çıkan ilk örgütleri ekonomik ve demokratik temelde mücadele yürüten sendikalardır. Bu açıdan sendikalar proletaryanın burjuvaziye karşı birleştiği ve gücünü göstererek kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp ettirdiği örgütlerdir. Bu örgütler (yani sendikalar) doğrudan siyasal iktidar mücadelesini yöneten değil, ama dolaylı olarak ona hizmet ederler. Sendikaların ilk ortaya çıkışı da proletaryanın bugün varmış olduğu bilinç düzeyinde bir örgütlülükte değildi. Sendikaların ilk ortaya çıkış amaçları için Marks şöyle der:

"Sendikalar başlangıçta, işçilerin kendilerini, hiç değilse salt köle olma durumunun üstüne çıkacak, sözleşme koşulları elde etmek üzere, bu rekabeti kaldırma, yada hiç değilse de-

netim altına alma yolundaki kendiliğinden girişimlerden doğmuştur. Sendikaların ivedi amacı, şu halde günlük gereklerde sermayenin ardı arkası gelmez saldırılarını önleme çareleriyle, kısacası ücret ve çalışma süresine ilişkin sorunlarla sınırlıydı. Sendikaların bu faaliyeti yalnızca meşru değil, zorunludur da? Bugünkü üretim sistemi, varolduğu bundan vazgeçilmez." (M.E.SY.C.2. sf. 99).

İlk ortaya çıkışları bu perspektifle olan sendikaların elbette böyle kalmaları düşünülemezdi. İşçilerin mücadelesi geliştikçe bilinçleri de gelişti ve sendikalarda kitlelerin (işçi kitesinin) ekonomik temeldeki isteklerini savunmakla sınırlı kalmayarak, aynı zamanda, iktidarı istedi ve çoğu ülkelerde de bunu başarabildi. Sendikalar için, ister ekonomik-demokratik temeldeki istemler, isterse daha üst düzeydeki siyasal taleplerin savunulması sözkonusu değil ve bunun zemininde yoktur. Marks ve Engels sendikaların görevleri ne olması gerektiği konusunda şöyle diyorlar:

"Başlangıçtaki amaçlarından ayrı olarak, işçi sınıfının kesin kurtuluşunun geniş çıkarları uyarınca, onun örgütlenme merkezleri olma bilinciyle hareket etmesini artık öğrenmelidirler. Bu doğrultudaki her toplumsal ve siyasal harekete yardımcı olmalıdır. Kendilerini tüm işçi sınıfının savunucuları ve temsilcileri olarak gördüklerinde ve öyle davrandıklarında üye olmayanları kendi saflarına almazlık edemezler" (M.E.SY.C.2 sf.100).

Proletarya Partisi Ve Sendikalar

Proletarya geçirmiş olduğu bazı tarihi tecrübelerinden sonra, ona doğrudan siyasal iktidar mücadelesini yürütebilecek bir örgütlenmenin varlığının gerekli olduğunu kavradı. Açıkta ki proletarya sendikalarda ve derneklerde örgütlenmekle, grevler

yapmakla siyasal iktidarı alamıyordu. Ortaya çıkacak bazı koşulların birleşmesiyle iktidarı alsa bile onu koruyamazdı. (Paris Komünü örneğinde olduğu gibi). Ortaya çıkan bu somut durumu değerlendiren proletarya, burjuvaziye karşı daha kararlı, daha bilinçli ve örgütlü olarak mücadele edebilmesi için, ona bir kurmay gerekiyordu.

"Parti proletaryanın sınıf örgütünün en yüksek biçimidir". "Parti proletaryaya her şeyden önce, proletaryanın iktidarı başarıyla alması için vazgeçilmez bir kurum olan savaş genel kurmayı olarak gereklidir" (Stalin).

İşte proletarya ancak güçlü burjuva devlet aygıtını ve düzenini böyle bir öncü kurmaya sahip olarak yıkabilir. Kapitalist toplumsal yapının yıkılmasından yararı olan sınıf ve tabakaları, kendine bağlı çeşitli yan örgütleri aracılığıyla (sendika, dernek vs.) ancak proletarya partisi örgütleyebilir, harekete geçirebilir ve iktidarı alarak sosyalizmi inşa edebilir. Proletarya partisi, bu kitle örgütleri aracılığıyla ancak geniş kitlelere ulaşabilir. Ancak bu yığın örgütlerinden kurulacak parti organları ile daha derinliklere inmek mümkündür. Lenin şöyle der:

"Eğer örgütlerimizi kuvvetlendirmeyi, partiyi sağlamlaştırma, partinin yığınlarla bağlarını sıkılaştırma, geniş proletarya tabakaları üzerinde sürekli bir etkinlik sağlayarak parti organlarını kurmayı başarısak, bu alanda on kat daha fazlasını yapabileceğimizi teslim etmek yürekliliğini gösteriniz" (Anarşizm ve Anarko-Sendikalizm, s. 278).

Proletaryanın en üst örgüt biçimi olarak proletarya partisi, bu kitle derneklerine ideolojik ve politik olarakta önderlik etmelidir. Sendikalara siyasetin karışmaması gerektiği yolundaki görüşler her zaman burjuvazinin ve onun sözcülerinin görüşü olmuştur. SBKP'nin 1907'deki 5. Kongresinde bu konuda şöyle deniliyor:

"Kongrenin görüşü olduğu konular arasında meslek örgütleri sorunu özel bir yer tuttu. Menşevikler meslek örgütlerinin "yer (taraf-bn) tutmamasını" savunuyorlardı. Bu örgütlerde partinin öncülük rolüne karşı çıkıyorlardı. Kongre Menşeviklerin önerisini red etti ve meslek örgütleri konusunda Bolşevik karar tasarrısını kabul etti. bu karar tasarrısında, meslek örgütlerinde partinin ideolojik ve politik öncülüğü elde etmesi isteniyordu" (Bolşevik Partisi Tarihi, sf. 116)

İşçi örgütleri olan sendikalarda, elbette çeşitli düşüncelerin var olduğu bir yerdir. Proletarya partisinin amacı, sendikalar üzerinde var olan burjuva-reformist ve revizyonist düşüncelerin ideolojik ve politik etkinliğini kırmaktır. İdeolojik ve politik etkinliğin kırılması demek, o düşünceleri savunan insanların dışlanması ve sendikadaki örgütlülüğün uzaklaştırılması gerektiği anlamına gelmez. Aksine onlara ideolojik ve politik olarak önderlik edecek hareketi güçlü kılmaktır. Yani proletarya partisi işçi hareketinin çıkarlarını savunan en tutarlı yanı temsil eder. Engels şöyle der:

"İşçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımının geçmek zorunda olduğu çeşitli gelişme aşamalarında, sosyalistler her zaman ve her yerde tüm hareketin çıkarlarını temsil ederler... İşçi sınıfının ivedi hedeflerine ulaşması ve o andaki çıkarlarının gerçekleşmesi için savaşır; ama mevcut hareket içerisinde, bu hareketin geleceğinde temsil ederler ve gazetirler" (M.E.SY. sf. 553).

İşçi sınıfının en üst örgütlenme biçimi olan proletarya partisinin sendikalara bakışı, onları örgütleme, ideolojik ve politik olarak önderlik etme ve döneme uygun düşen mücadele biçimleriyle onların her türlü istemlerini savunma, alt düzeydeki istemlerini daha üst düzeydeki istemlerine tabi kılarak hareketi siyasal iktidarı ele geçirme

yolunda seferber etmektir.

Sendikalardaki Farklılıklar Ve Proletaryanın Tutumu

İşçi sınıfının sendikaları her zaman işçi sınıfının ideolojik ve politik etkisinde değildiler. Çünkü işçi sınıfının sendikalarında burjuvazi de örgütleniyor. Yani burjuvazi işçi sınıfının örgütlülüğünden korktuğu için, onun doğru temeller üzerinde örgütlenmesini her zaman engellemeye çalışır. Burjuvazi işçi sınıfı içindeki örgütlülüğünü, kendisine bağımlı ve kendi eliyle kurdukları sendikalar aracılığıyla sağlar. Burjuvazinin kurdukları bu sendikalar, hiç bir şart altında burjuvazinin devlet yasaları dışına çıkmayacak kadar uşak yöneticiler tarafından yönetilir. Burjuvazinin kurduğu bu sendikalarda genel olarak demokratik işleyiş olmadığı için, bunların merkezlerini, özellikle de genel merkezlerini devrimcilerin ele geçirmesi oldukça zordur, hatta olanaksızdır. Çünkü, hem bunları ele geçirebilecek seçim sistemi çok ilkel olur, hemde burjuvazi çeşitli dalaverelemlerle bunu engellemeye çalışır. Bu tür sendikacılık genel olarak yarı-sömürge ülkelerde mevcuttur (örneğin ülkemizde Türk-İş böyledir).

Doğrudan burjuvazinin denetiminde ve onun insiyatifıyla kurulmayan sendikaları, bakış açısında genel olarak farklı farklı olmuştur. Marksist-Leninist anlayışlar, anarşist anlayışlar ve reformist anlayışlar hep birbirlerine karşı mücadele halindedirler. Sendikalarda örgütlenmeyi reddeden anarşist, Anarko-sendikalist sendikacılık anlayışını bir kenara bırakırsak, işçi sınıfının sendikalarında, Marksistlerle reformistler hep mücadele halindedirler.

Genel olarak sendikal harekette, patron yanlısı sendikalara sarı sendikalar, sınıf sendikalara ise kırmızı sendikacılık denilir. sarı sendikalar nitelikleri gereği hep burjuvazinin çıkarları doğ-

rultusunda hareket eden, işçileri patronlar karşısında sözde örgütlü, özünde ise örgütsüz bırakan sendikalardır. Burjuva devlet her sıkıştığında bunlar hemen yardımcı olurlar. Bu sendikalar birakalım işçi sınıfının genel çıkarlarını günlük çıkarlarını bile tutarlı savunmadan uzaktırlar. Yaptıkları tek bir şey varsa oda işçi sınıfının devrimci tepkisini pasifize etmek, düzenin başını ağrıtmamaktır. bu tür sendikaların yöneticileri genel olarak halk düşmanıdır. (Örneğin ülkemizde Şevket Yılmaz vb.leri.)

Bunun dışında ikinci cephe de ise devrimci sendikacılık yer almaktadır. Fakat bu saflardada sendikalara bakışlar farklıdır. Bunları üç kategoride toplamak mümkündür.

a-) Devrimci anlayışlar, b-) Reformist anlayışlar, c-) Anarko-sendikalist-anarşist anlayışlar.

A-) Devrimci Sendikal Anlayış

Devrimci sendikal anlayışa göre, günlük işçi istemleri, genel istemlere tabii olarak ele alınır. Devrimci sendikal anlayış, reformist talepleri reddetmeyen, ama reformları da herşey olarak görmeyen, onları devrimin çıkarları doğrultusunda kullanarak hareket eden anlayıştır. Devrimci anlayış reformları ve işçilerin günlük çıkarlarını reddetmez, ama her şart altında da onları savunmaz, gerektiği zaman bu reformist anlayışı bir kenara atar, devrimci anlayış ve talepleri hiç bir zaman, reformist taleplere feda etmez. Lenin reformları her şey gören ekonomistleri eleştirirken şöyle diyor:

"Devrimci Sosyal Demokrasi, reformlar uğruna mücadeleyi eylemine her zaman katmıştır ve şimdide katmaktadır. Ama sosyal-demokrasi iktisadi ajitasyonu sadece hükümetten çeşitli tedbirleri yerine getirmesini istemek için değil, aynı zamanda (ve özellikle) hükümetin bir

otokratik hükümet olmasına son vermesini istemek için kullanır. Üstelik devrimci sosyal-demokrasi hükümetten bu isteğini yalnız iktisadi mücadele alanında değil, aynı zamanda siyasal ve toplumsal hayatın hangisi olursa olsun, bütün alanlarda ileri sürmeyi görev saymalıdır. Kısaca devrimci sosyal-demokrasi bütünün bir parçası olarak reformlar uğruna mücadeleyi, özgürlük uğruna ve sosyalizm uğruna devrimci mücadeleye tabi kılar. Oysa Martinov aşama aşama bilinçlendirme teorisini yeni bir biçimde başlatıyor ve siyasal mücadelesinin sırf ekonomik bir gelişme yolu izlemesini öğütüyor" (Lenin Ne Yapmalı, sf. 80).

Marks ve Engels'de, bu günlük istemler doğrultusundaki mücadele ve reformların genel devrim çıkarına bağlı olarak ele alınması gerektiğini şöyle belirtmektedirler:

"Aynı zamanda ve ücretlilik sisteminin getirdiği genel köleleşmenin tamamıyla dışında olarak, işçiler, bu gündelik mücadelenin kesin sonucunu fazla abartmamalıdır. Unutmamaları gerekir ki, sonuçlara karşı mücadele etmektedirler. Bu sonuçların nedenlerine karşı değil; unutmamaları gerekir ki, aşağı doğru inen hareketi yalnızca geciktirmekte, ama yönünü değiştirmemektedirler, ancak geçici çareler bulmakta, ama hastalığı iyi edememektedirler" (M.E.SY. sf. 90).

Yukarıya aktardığımız her iki anlayışta da görüldüğü gibi, devrimci mücadele hiç bir zaman, reformlara feda edilmez. Devrimciler reformları savunurlar, ama her şart altında değil, bu reformlar devrime hizmet ettiği ölçüde savunulur. Bu konudaki Marksist ilke şudur:

"Adil bir iş gücü karşılığında adil bir ücret" biçimindeki tutucu slogan yerine, bayraklar üzerine şu devrimci sloganı yazmalıdırlar. "Ücretlilik sisteminin kaldırılması" (M.E.SY.C. 2. sf. 90).

Ekonomist-Reformist Sendikal Anlayış

İşçi sınıfının mücadelesini kısmi ekonomik reformlarla sınırlayan ve işçi sınıfının siyasi mücadele yürütülmesini söyleyen anlayış ekonomist-reformist anlayıştır. Bir devrimci reformist ve ekonomistten ayıran yanda budur. Bir devrimci ekonomik bir takım iyileştirmelerin yapılmasını da savunmakla birlikte hiçbir zaman üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılarak yerine kolektif mülkiyetin getirilmesi mücadelesini reformlara tercih etmez. Sosyalistler elbette işçilerin ücretlerinin yükseltilmesi, onların daha iyi yaşam koşullarına sahip olmasını, düzen sınırları içindedir olsa bazı demokratik hakların daha da genişletilmesini vb. savunurlar, ama dönem olurki bu hakların savunulması genel devrimin çıkarlarını savunmakla çelişebilir, devrimci mücadeleler sonucu elindeki önemli bazı mevzuları kaybeden burjuvazi iktidarını kurtarmak ve devrimci mücadeleyi pasifize etmek için bir takım demokratik ve ekonomik hakları genişletebilir, bu durumda açıkta sosyalistler, bu tür kısmi hakları hiç tereddüt etmeden reddederler. Çünkü bunun kabullenilmesi demek iktidarın devam etmesini kabullenmek demektir.

Sadece ekonomik mücadele ile yetinilmesini savunmak, işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüne aykırıdır. Ekonomik mücadele nedir? Lenin şöyle der:

"İktisadi mücadele, işçilerin işgüçlerini daha elverişli şartlarda satmak için çalışma şartlarını iyileştirmek için, patronlara karşı kolektif mücadelesidir. Bu mücadele zorunlu olarak mesleki bir nitelik taşır; çünkü çalışma şartları ayrı ayrı mesleklerde çok farklıdır. Ve bu yüzden de bu şartların olumlu biçimde değiştirilmesi uğruna mücadele zorunlu olarak her meslekte ayrı yürütülmelidir" (Lenin Ne Yapmalı sf. 78).

Ülkemizde, reformist-revizyonist sendika anlayışının örneği geçmişte DİSK'in izlediği hattır. DİSK her ne kadar "devrimci mücadele", "devrimci sendikacılık" laflarını ağızdan düşürmüyorduydu da hiç bir zaman devrimci talepleri reformist taleplerin önüne geçirmedi. İşçi sınıfının kendiliğindenci hareketleri karşısında (örneğin 15-16 Haziran) DİSK yöneticileri hemen faşist devletin yardımına koşmaktan tereddüt etmediler.

Anarko Sendikal Anlayış

İşçi sınıfı hareketi içinde çıkan diğer bir yanlış anlayışta, sendikal mücadeleyi reddeden anarşist anarko anlayıştır. Bu anlayışa göre "İşçiler hiç bir yasal sendika ve dernekte çalışmamalıdır" çünkü çalışırlarsa "devletin varlığını ve yasalarını meşrulaştırmış oluyorlar"mış. Bu anarşistçe anlayış gerek Marks ve Engels, gerekse Lenin tarafından en sert şekilde mahkum edilmiştir. Lenin şöyle der:

"Ekonomistler "salt işçi hareketi" önünde boyun eğmekte, teröristler ise devrimci mücadele ile işçi sınıfı hareketini birbirini tamamlayan bir bütün içinde birleştirme yeteneğinden yoksun olan yada fırsatını bulamayan aydınların tutkulu öfkesinin kendiliğinden gelmeliği önünde boyun eğmektedirler. İnançlarını yitirmiş olanların yada bunun mümkün olduğuna hiç bir zaman inanmamış olanların öfkeleri ve devrimci enerjileri için terör dışında bir çıkış yolu bulmaları gerçekten zordur" (Lenin Ne Yapmalı, sf. 95-96).

Lenin'inde belirttiği gibi, anarşizm, kitlelerin gücüne güvenmeyen onların varlığını yadsıyan bir ideolojik akımdır. Bu akımın tarihsel önsülüğünü yapan Rus Narodniklerinin ideoloğu Bakunin'dir. İşçi sınıfının kitlesel gücünü hesaba katmayan onun sendika ve diğer çalışmalarına karşı çıkan, bu anarşist düşünceler gerek Marks-Engels,

gerekse Lenin tarafından mahkum edilmiştir.

Gerek işçi sınıfının kendiliğindenci mücadelesi önünde boyun eğen ekonomist anlayışlar olsun, gerekse işçilerin bu hareketlerini hesaba katmayan, onları önemsiz gören anarşist anlayış olsun, ikisinde kendi ortamlarında son derece zararlı burjuva akımlardır.

Komünistler ne kendiliğindenci harekete boyun eğen, ne de onları hiçe sayarlar. Aksine işçi sınıfının kendiliğindenci hareketini, genel devrimci mücadelelerin tamamlayıcı bir parçası olarak görürler. Yine Komünistler hiç bir yığın örgütünde çalışmayı reddetmezler. Bu örgütlerin burjuva yasal çerçevesi içinde kurulmuş olmasından dolayı, "orada çalışmayı kabul etmek devletin varlığını meşru olarak kabul etmektir" şeklindeki yanlış düşünceleri de reddederler. Genel devrim çıkarına yarar getirdiği sürece çeşitli burjuva kuruluşlarında ve legal kitle örgütlerinde (en gerici olsa bile) olanaklar dahilinde çalışmalıdırlar. Ama bu çalışma her şart altında, her yerde ve her kurumda olacağı anlamına gelmez. Örneğin parlamento bir burjuva kurumudur, emperyalist-kapitalist ülkelerde dönem dönem parlamentoya girmek orada burjuvaziyi teşhir etmek olanaklı ve gerekli iken, Türkiye gibi ülkelerde bu olanaklı ve yararlı değildir. Bunun böyle olması, ülkelerin farklı sosyal ekonomik yapılarından dolayıdır.

İşçi sınıfının ortaya çıkışı, ilk örgüt biçimleri olarak sendikalar, proletarya partisinin sendikalara bakışı ve onlarla ilişkisi ile işçi sınıfı hareketinin saflarında ortaya çıkan farklı sendikal anlayışlar kısaca bunlardır. Şimdide ülkemizdeki işçi sınıfı hareketinin kısa tarihini geçmişi, oluşturduğu sendika ve derneklerin niteliğini kısaca inceleyelim.

Türkiye İşçi Sınıfının Ortaya Çıkması Ve Mücadele Tarihine Kısa Bir Bakış:

türkiye işçi sınıfının tarihi, Avrupa'daki işçi sınıfının tarihi kadar eski değildir. Avrupa'nın çoğu ülkesinde burjuva demokratik devrim yapılmışken, Türkiye'de proletarya daha yeni ortaya çıkıyordu. Her ne kadar daha önce manüfaktür üretim var isede, bu kendi temelleri üzerinde, makina üretimine (fabrika) geçmeden batı kapitalizmi ülkeye girerek, Osmanlı manüfaktür üretimini yıktı.

Türkiye işçi sınıfının ortaya çıkışı, 1800 yıllarının başlarında ilk olarak Tekstil dalında ortaya çıktı. Batı kapitalizminin ülkeye akmasıyla bu sayı süreç içinde yavaş yavaş arttı.

Batı Avrupa'da olduğu gibi, Türkiye işçi sınıfında ilk mücadelesi bilinçsiz ve örgütsüzdür. Makina sanayisinin ülkeye girmesinden sonra, ilk dönemlerde, işçiler fabrikalara saldırdılar. İşçi sınıfının çoğu kapitalizm tarafından iflasa götürülen küçük mülk sahipleri idi. Hem elindeki manüfaktür atölyelerle, batı kapitalizmi ile rekabet edemeyen küçük üreticiler, hemde batı Avrupa'dan çığ gibi ülkeye akan ucuz metaller karşısında iflas eden küçük üreticilerin yanında çalışan işçiler işsiz kaldıkları için, Batı kapitalizminin mallarına ve fabrikalarına saldırıyorlardı. İşçi sınıfı bu dönemde düşman olarak kapitalist sistemi değil, kapitalist üretim araçlarını görüyordu. Böyle olunca da mücadele doğru bir hatta yürümüyordu.

Türkiye işçi sınıfının ilk direnişi, 1850'lerden önce, iş koşullarının ağırlığı ve kötü yaşam koşullarına karşı oldu. Bu hareket devletçe tarafından bastırıldı. Bu tarihlerde Osmanlı İmparatorluğu artık batı kapitalizminin (esasta İngiliz ve Fransızların) yarı-sömürgesi durumunda idi. Osmanlılar sözde bağımsız gibi görünüyorlardı, ama bağımsız değildi. İşçi sınıfının hareketi genel olarak Batılı kapitalistlerin işletmelerindeki kötü yaşam koşullarına ve düşük ücret siste-

mine karşı gelişen ekonomik istemler temelindeki direnişlerdi. Ekonomik istemli olmasına rağmen bu direnişler sert bir şekilde bastırılıyordu.

İşçi sınıfının mücadelesine paralel olarak, bilincide artırıyordu. Bilincide arttıkça hakkını da ancak örgütlü mücadele ile alacağını farkına varıyordu. Nitekim hayır ve yardımlaşma temelinde de olsa, işçiler 1871'de Amele Perver Cemiyetini kurdular. Bir yıl sonrada ilk grevler baş gösterdi.

1872'de ilk başta Beyoğlu Telgraf işçileri tarafından başlayan grevler daha sonra Tersane ve Yarımburgaz demiryolu işçilerinin grevleri ile yaygınlaştı. Ücretlerin artırılması, çalışma koşullarının düzeltilmesi gibi istemler temelinde ortaya çıkan grevler, daha sonraki yıllarda da, Türkiye işçi sınıfının bu grevleri 1908 yıllarına kadar aralıklarla devam etti. Çoğunlukla yabancı kapitalistlere ait iş yerlerinde gerçekleşen bu grevlerin olgunlaştığı dönemler, Türkiye işçi sınıfının olgunlaştığı dönemler olarak bilinir. (1870 ile 1908 arası)

İşçi sınıfının bu hareketlerinden, hem yabancı kapitalistler, hemde onların uşağı komprador burjuvalar rahatsız oluyorlardı. Bunun içinde Ekim 1908'de "Tatili Eşkal Kanunu" ile daha önce kurulan dernekler kapatıldı, grev ve direnişler yasaklandı. İşçi sınıfının grev ve direnişleri birinci Dünya savaşı ve Kurtuluş savaşı yıllarında da devam etmesine rağmen, bu grev ve direnişler, yabancı emperyalist işgalciler ve onların uşakları tarafından çıkarılan çeşitli yasalar ve şiddet tedbirleriyle yasaklanıp bastırılıyordu. Kurtuluş savaşı yıllarında gerek Atatürk tarafından kurulan sahte TKP, gerekse Mustafa Suphi tarafından kurulan Gerçek TKP'nin işçiler üzerinde belli oranda etkisi vardı. Ayrıca kurtuluş savaşı yıllarında bazı devrimci aydınlar tarafından çıkarılan Kurtuluş dergisi, işgalci-

ler tarafından yasaklanmıştır. Cumhuriyet dönemine gelindiğinde "Beynelmînel işçi ittifadı" ve "Türkiye işçiler derneği" diye iki işçi derneği vardı.

Cumhuriyet Döneminde Türkiye İşçi Sınıfı

Kemalist burjuvazi, yabancı emperyalist devletlerin Türkiye'ye'i sömürgeleştirme isteklerine karşı, işçileri, köylüleri ve diğer katmanları kendisine destek ederek bu sömürge yapıyı yıktı. Sömürge yapıyı yıkmaması, ülkeyi bağımsızlığa kavuşturmadı, yarı-sömürge yapı devam etti. Yani sözde bir bağımsızlık vardı, ama özünde emperyalizme bağımlılık devam ediyordu.

Savaş sonrası ilk yıllarında (1922 ve 1923) kısmi demokratik hakların biraz daha geniş olduğu dönemlerde, TKP daha kapatılmamış iken işçi sınıfı hareketinde gözle görülür bir toparlanmanın olduğu dönemdir. Gerçi işçi sınıfının devrimci bir çıkış yapmasından korkan faşist kemalistler daha savaş yıllarında TKP'nin önder kadrolarını hain bir komplo ile Karadenizde katletmişlerdi, ama o an ki uluslararası durum henüz tüm demokratik haklı ortadan kaldırılabilecek durumda olgun değildi. Kemalistler açısından. Sosyalist Sovyetler Birliğinin Kurtuluş savaşında Kemalistlere sağladığı destekten dolayı doğan karşılıklı ilişkiler ortamı henüz büsbütün ortadan kalkmamıştı. İşte tamda böyleleri bir ortamda Türkiye İşçi-Çiftçi Sosyalist Fırkası kuruldu. Daha sonraki çalışmalar sonucu 1923'te Türkiye Amele Birliği kuruldu. Bu dönemde çıkarılan Aydınlık dergisi yayını 1925'e dek sürdürdü. 1925'te de Orak-Çekiç dergisi çıkmaya başladı.

Ama faşist Kemalistlerin bu ortamı fazla sürmedi. Cumhuriyetten kısa bir süre sonra TKP kapatıldı ve daha sonra diğer demokratik kuruluşlar, birlikler ve gazeteler peş peşe kapatıldı. Daha önce Osmanlılar döneminde varolan "Tatili Eşkal Kanu-

nu"nun yerini tutan hatta ondan daha geri olan "Tekriri-Sükun Kanunu" 1925'te çıkarılarak yürürlüğe kondu. Bu kanunla varolan tüm demokratik kuruluşlar kapatıldığı gibi, yenilerinin kurulmasında yasaklandı. Daha sonraki dönemde, faşist Mussolinin İtalya anayasasından alınan TCK'nun 141 ve 142 maddeleri ile hem örgütlenme hakkı kaldırıldı, hemde bu konulardaki suçlara ağır cezalar verilmeye başlandı. Bu durum faşist Kemalistlerin koyu karanlık dönemlerinin başlangıcıdır. Faşist Kemalistler döneminde işçilerin yasak olarak örgütlenme, grev yapma, toplu sözleşmeler imzalama vb. hakları yoktu. Her ne kadar uluslararası çalışma teşkilatına girmek için bir takım iyileştirmeler yapıldıysa da bunlar hiçbir zaman asgari düzeyde bile yeterli haklar değildi. Ancak yinede bu koyu karanlık dönemde bile işçiler İstanbul'da 1936 yılında "endüstri işçileri cemiyeti" gibi cemiyetler kurabildiler. Ama bunlar hiç bir zaman düzen sınırlarını zorlayan kuruluşlar değildi.

Kemalistlerin torunu olan Kenan Evren gibi emperyalizmin itleri boşu boşuna hayatın her alanında, her yerde her gün, her saat, her dakika Kemalizmin korunmasından ve yaşatılmasından dem vurmuyolar. Kemalizm hayranı bir takım küçük burjuva siyasi hareketler, revizyonistler ne kadar Kemalizmin milli kurtuluşçuluğunda diretilirse diretsinler gerçek olgular hiç bir zaman onları haklamayacaktır. Olaylara gerçekler temelinde baktığımızda, 12 Eylül cuntasının ideolojik olarak Kemalist olduğu ve pratik uygulamaları da aynı olduğu görülecektir.

Türkiye ile ilgili geniş araştırmalara sahip bulunan Bolşevik partisi üyesi Şunorov 1929'da Kemalist dönemin bazı uygulamaları hakkında şöyle der:

"Her ne kadar bazı görüntüler, demokratik şekiller mevcut-sada (seçimle meydana gelen

partamento vs.) Türkiye'de bugün (1929) mevcut olan düzenin özü, bütün demokrasilerden uzak bir diktatoryadır. (Yani faşizmdir -bn)."

"... Sendikalar hemen hemen yasaklanmıştır; kurulmasına izin verilen federasyon ve dernekler, hayır işleriyle yetinip devlet kontrolü altında çalışmak zorundadır.", "Her türlü işkolu dernekleri ve dernek birlikleri yasaktır." "...Kanuna göre memur ve işçi işini bırakabilir, fakat her türlü gösteri, eylem ve iş özgüllüğüne halel getiren hareketler yasak edilmiştir.

"Kemalistler Komünist partisinin ve işçi hareketinin canına okudu. Komünist partisi yer altına inmek zorunda kaldı. Bir çok ünlü üyesi bu arada Mustafa Suphi hunharca öldürüldü, hayatta kalanlar takibe uğradı, haislere atıldı" (Aktaran İbrahim Kaypakkaya, SE, sf. 130).

Yukarıdaki uygulamalar, Kemalist dönemdeki zulmün sadece ufak bir kısmından bahsetmektedir. Kemalistlerin azınlık milliyetlere ve özellikle ezilen bağımlı ulusa karşı giriştiği asimilasyon ve soy kırım politikası, greve giden işçilerin üzerine ateş açtırarak katletmesi, en ufak bir demokratik mücadeleyi bile kanla bastırması, Kemalizmin çirkin faşist özünü net olarak ortaya koymaktadır. Bugün 12 Eylül askeri darbesini faşist olarak değerlendirenler zorunlu olarak Kemalizmi de öyle değerlendirmelidirler. Faşizm aynı zamanda sınıf sendikacılığı düşmanıdır da. En ufak demokratik hakkın bulunmadığı yerde (çığımız için) faşizmin en koyusu vardır. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün uygulamalarında hiç bir zaman aratmayan Kemalist dönemin işçi hareketine karşı uygulamalarını bir tek örnek bile Kemalist dönemde, Türkiye halklarının ne acılar ve baskılar çektiğine yeterlidir.

"Kemalist hükümetin işçi sınıfının hareketine karşı gösterdiği gaddarlıklardan bir örnek: 1927 Ağustos ayında Fransızla-

ra ait Adana-Nusaybin demiryolunda çalışan işçiler greve gitmişlerdi. Sebep gayet basitti. Bayram arefesinde kendilerine istenen avans ödenmemişti. Bundan önce işçi temsilcileri basit ve mütevazı 31 dilek tespit etmişler ve bunların yerine getirilmesini istemişlerdi."

"Kapitalistler, bir türlü cevap vermediler ve aradan bir buçuk ay geçtikten sonrada dilekçeyi reddettiler. Bunun üzerine başlayan grev 20 gün sürdü ve greve 850 işçi katıldı. İki gün tren işlemedi."

"Nihayet üçüncü gün kumpanya (Fransız kapitalist şirketi) grev kırıcılara yardım için bir tren yolladı. O zaman bir kaç yüz işçi, karıları ve çocukları ile hat boyunca ray üzerine yattılar ve Tren yolunu kapattılar. Buna karşılık Kemalist hükümet yetkilileri birlik göndererek aralarında çoluk çocuk ve kadın bulunan silahsız işçilere ateş açtırdı. Raylar al kana boyandı. 22 ele başı tutuklandı" (age, sf. 132).

On yıllar süren Kemalist dönemin ilk yılları hariç, diğer yılları emekçiler üzerinde her türlü baskı ve zulmün bulunduğu koyu karanlık dönemdir. Bu dönem ikinci dünya savaşı yıllarına kadar sürdü.

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI SONRASI YILLARDA İŞÇİ HAREKETİNİN DURUMU VE TÜRK-İŞ

İkinci Dünya savaşının bittiği yıllar, dünya çapındaki gelişmelerin devrim heline geliştiği yıllardır. Dünya savaşının çıkmasında birinci derecede sorumlu olan Hitler Almanyası, Mussolini İtalyası ve Hirohitto'nun Japonya'daki faşist iktidarlar yıkılmış, buna karşın, Doğu Avrupa ülkelerinde bir çok yerde halk demokrasileri kurulmuştu. Üçlü faşist sadırganın yenilmesinde birinci derecede rol oynayan, sosyalizmin ana kalesi Sovyetler Birliği'nin uluslararası alanda prestij ve ağırlığı çokça artmıştı. Yani genel olarak dünya çapın-

daki gelişmeler devrim lehine idi.

Bu gelişmelerden doğal olarak Türkiye'de etkilendi. Daha önce (savaşın önce) Alman emperyalizminin yarı-sömürgeci olan Türkiye, savaşın sonra ABD emperyalizminin denetimine girerek, onun yarı-sömürgeci oldu. Daha çok partili döneme geçmeden önce (1945'lerde) yaşanan bu kısmi demokratik ortamda, bir kaç orta burjuva parti kuruldu. (Türkiye Sosyalist partisi, İşçi-Çiftçi partisi vb.) Bu partiler aracılığıyla bazı işçi dernekleri de kuruldu. Dünyadaki gelişmelerin tecrübesinden korkan ve bundan dolayı işçilerin sendikalaşmasının iktidar için taşıdığı tehlikeyi sezen faşist CHP iktidarı çıkardığı yeni bazı yasalarla 1946'da bu parti ve sendikaları kapattı. Daha sonrada işçi sınıfının örgütlü birliğini dağıtmayı amaçlayan 5018 sayılı sendikalar yasasını kabul ederek, sendikalaşmayı büsbütün imkansız hale getirdi. Faşist CHP'nin çıkardığı bu yasa işçilerin grev yapma hakkını tamamen ortadan kaldırmış, toplu sözleşme imkanlarını burjuvazinin insafına bırakmış, işçilerin politika yapması yasaklanmış, işçi sendikalarının uluslararası işçi sendikalarıyla ilişki kurmaları vb. vb. yasaklanmıştı.

İşçi sınıfı bu duruma rağmen yinede mücadelesini sürdürdü. Reformist taleplerde olsa, işçi sınıfı bir çok ekonomik ve siyasi istemde bulunuyordu. Ayrıca bu dönem çok partili döneme resmen geçildiği ve hakim sınıfların çeşitli klikleri (CHP ve DP başta olmak üzere) arasındaki gelişkinin alabildiğine yoğunlaştığı bir dönemdir.

Uzun yıllardan beri CHP'nin faşist uygulamaları altında inim inim inleyen işçi sınıfı ve diğer halk katmanlarının devrimci tepkisini kendi potasına toplamayı başaran DP, halkın gözünde demokrasi umudu kesildi. DP'nin daha sonraki icraatı,

onun ABD'nin bir numaralı uşağı faşist bir partiden başka bir şey olmadığını ortaya koydu. Bu durum ilerici halk kesiminin tekrar CHP'ye yönelmesine neden oldu.

Demokrasi şampiyonu kesilerek başa geçen DP, günbe gün büyüyen ve ülke genelinde konfederasyonlaşmaya doğru giden işçi sınıfı hareketini çiğnirip devlete karşı olmayıp, ona yedek bir güç olmasını sağlamak için, TÜRK-İŞ'i kurdu. İşçi sınıfının kısmi demokratik ve ekonomik haklarını bile tutarlı olarak savunmaktan uzak olan TÜRK-İŞ patronlara uşak sarı bir sendika idi. 31 Temmuz 1952'de kurulan TÜRK-İŞ kendisine alternatif olan bazı devrimci sendikaları iktidarla el ele vererek kapatırmasına rağmen, kendi bağrında sürekli olarak devrimci bir muhalefet taşımaktan kurtulamadı. TÜRK-İŞ kurulduğu günden bugüne kadar, hep iktidar yanlışı (Genellikle Amerikancı iktidarlar) olarak kaldı. Zaten faşizmin iktidarda bulunduğu bir ülkede, faşist sendikaların genel merkezlerini ele geçirmek çok zor bir olaydır. Bunların en iyi panzehiri, tabandaki örgütlenmelerle, bunlara alternatif sınıf sendikaları yaratmaktır. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişini değerlendiren Komünist önder İbrahim Kaypakkaya Türk-İş hakkında şu değerlendirmeyi yapıyordu:

"... TÜRK-İŞ, işçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesini emperyalizmin menfaatlerine kanalize etme görevini yerine getiren bir örgüttür.

TÜRK-İŞ, emperyalizmin beslediği ve işçi saflarına soktuğu, "Truva atı"dır. TÜRK-İŞ sermaye ile emek arasındaki günlük küçük çapta mücadelelerde bile, sermayenin safındadır.

"İşçilerin kendilerinden kopma ihtimali belirlediği zaman işçi haklarına, oda işçilerin baskılarıyla, kısmen eğilen TÜRK-İŞ'in işçi hareketindeki esas fonksi-

yonu bozgunculuktur; grev kırıcılığı yapmak, işgal ve boykotları engellemek, toplu sözleşme masalarında işçilerin menfaatlerini satmaktır. TÜRK-İŞ, kendiliğinden gelme işçi hareketlerinden "işçi mücadelesinden filizlenmesine" dahi karşıdır"

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın, bu değerlendirmesi TÜRK-İŞ için bu günde geçerlidir. Hatta TÜRK-İŞ bugün geçmişe oranla faşist niteliğini daha berrak olarak ortaya koymuştur. Kuruluşundan bugüne kadar hep iktidarın en sadık köpeği olarak işçilerin haklı mücadelesine saldıran TÜRK-İŞ'in genel yönetimi belkide dünyada eşine az rastlanır bir örnek göstererek açtık açığa faşist diktatörlüğün kurduğu yönetimdeki bakanlık düzeyinde yer aldı.

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün oluşturduğu Ulusu hükümetinde yer alan TÜRK-İŞ şeflerinden Sadık Şide'nin kendisi bile işçi temsilcisi olduğuna her halde inanmıyordu.

12 Eylül'den önce, gerekse sonra ve gereksede günümüzde, TÜRK-İŞ hep işçi hareketinin düşmanı niteliğini gizleme gereğini bile duymamıştır. 1989'da yaygınlaşarak genel bir hal alan işçi sınıfının eylemleri karşısında TÜRK-İŞ'in tavri bu hareketi pasifize ederek, burjuvaziye satmak olmuştur. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün çıkardığı yasalarla şu an işçi sınıfının legal plandaki tek temsilcisi (bazı bağımsız sendikalar varolmasına rağmen, güçleri azdır) olarak gözükken TÜRK-İŞ, işçi sınıfı mücadelesinin boyutu yükseldikçe bu konumunu koruyamayacaktır. Her ne kadar eski DİSK'i oluşturan çoğu kadro bugün mücadele dışındaysada, onların temsil ettiği potansiyel güç, genel olarak varlığını koruyor. Sınıf mücadelesinin bugünkü gelişimi, devrimci sınıf sendikacılığının yaratılması yönündedir.

Devami gelecek sayımızda

İBRAHİM KAYPAKKAYA Saygıyla Anıldı!

18 Mayıs'ta Almanya'nın Köln şehrinde; merkezi olarak düzenlediğimiz geceyle Kaypakkaya yoldaş, devrimin önderi, yol göstericimiz olarak yine yaşatıldı.

Gecemize katılan 6000'i aşkın kitle bir kez daha geleceğin teminatı, enternasyonal proletaryanın yiğit önderi İbrahim Kaypakkaya'nın mücadelesi ve fikirleriyle yüz yüze geldi. Kitleler 18. ölüm yıldönümünde önderlerine sahip çıkmanın en güzel örneğini sundular.

Gecemizin açılış konuşmasının bazı bölümler;

"Bugün 18 Mayıs!

Proleter dünya devrimi ve yine onun bir parçası olan ülkemiz devrimini açısından bugününderin bir anlamı var.

Evet bugün;

Proleter dünya devriminin büyük savaşçısı, enternasyonal proletaryanın yiğit militanı, çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve halkının ölümsüz önderi İbrahim Kaypakkaya yoldaşın; faşist Türk devleti tarafından katledilişinin 18. yılıdır!

Bedenen de olsa, ölümsüz önderimizin aramızdan ayrılışı, sadece ülkemiz proletaryası ve halkımız için değil, dünya enternasyonal proletaryası açısından da büyük bir kayıptır. Çünkü; Kaypakkaya, sıradan bir savaşçı ya da sıradan bir önder değildi. Türkiye ve dünya devrimine olağanın üstünde katkıları olan gerçekten ender komünist önderlerden biriydi o!... Türkiye'de komünizm için mücadele cüreti, yoldaş Mustafa Suphi'den sonra ilk kez Kaypakkaya tarafından gösterilmiştir.

Lenin ve Stalin'in Sovyetlerinin, Kruşçev-Brejnev yeni burjuva şü-

rekası tarafından gasbedilmesi; uluslararası komünist harekete geçici de olsa büyük bir darbe vurmuştu, Çin ve Arnavutluk hariç, eski sosyalist ülkeler modern revizyonist güzergaha girmiş, ve yeni burjuvazinin iktidarının gerçekleşmesine sahne olmuşlardı.

Başkan Mao önderliğindeki uluslararası komünist hareket bu gelişmeleri çok yönlü tahlil etmiş, modern revizyonizmle amansız mücadele içerisinde, az-öz ama, daha nitelikli, komünist bir nesil yetiştirmişti.

Bu mücadelenin doruk noktasını oluşturan Büyük Proleter Kültür Devrimi, Türkiye'de de gerçek silahını bulmuştu!..

Artık dünya devrimi, Türkiye'de modern revizyonizme ve her türlü gericiğe karşı büyük bir Kaya'ya; yani Kaypakkaya'ya sahipti.

Marksizm-Leninizmin ve bu bilimin nitel katkılarla geliştirilmesini, yeni bir aşamaya ulaştırılmasını ifade eden Mao Zedung'un bayrağı Türkiye'de Kaypakkaya tarafından yükseltiliyordu.

Artık enternasyonal proletarya, Türkiye ve Türkiye K.....stan'ında inşa edilmiş, bir Marksist-Leninist karargaha sahipti! Çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı öncüsüne kavuşmuş, enternasyonal proletaryada böylelikle gücünü daha da tahkim etmişti!..

Bu sayede Türkiye ve Türkiye K...stanında modern revizyonizmin dışına çıkabilmişti.

Temsil ettiği görüşlerle, karanlıkları aydınlattı. Tüm maskeleri yırttı! Yeni kızıl bir ışık doğdu.

Revizyonist, tereddüt, ikircikli tutumların aksine sosyal-emperyalist bloğa da açıkça meydan okudu. Buralardaki iktidarların

gerici, karşı-devrimci özüne gayet berrak işaret etti.

Ve büyük bir kararlılıkla Mao'nun başını çektiği, UKH'nin bayrağını omuzladı:

O güne kadar devrimci hareketi kuyruğuna takarak düzen içiliğe, statükoya mahkum eden, Kemalizin; emperyalizm uşağı, azgın Türk şövenisti, karşı-devrimci özünü ortaya koydu.

Resmi ideolojiye karşı büyük bir darbe idi bu. Aynı zamanda bu, Türkiye devrimi hareketi önündeki büyük bir engelin aşılmasıydı. Evet; cüret edilmeyeni başarmıştı İbrahim!

Türkiye'de, millet ve milliyetler sorununu, ML temelinde ilk kez tahlil etme şerefi Kaypakkaya'ya aittir. Türk egemenlerinin ezilen bağımlı ulus ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki, millî baskı siyasetini deşifre etmek, ezilen bağımlı ulusun hareketini tahlil etmek, kaba ve ince, her türüyle, Türk şövenizmine ağır bir darbe indirmek, burjuva milliyetçiliğinin her biçimine karşı, proletarya enternasyonalizmini savunmak, Türkiye'de Kaypakkaya ile birlikte başarılmıştır.

Ezilen bağımlı ulusun, ayrı devlet kurma hakkı, kapsamlı ve parlak bir şekilde, İbrahim'le birlikte gündemleştirilmiştir.

Ülkemiz tarihinin diyalektik materyalist yorumu, ilk defa Kaypakkaya ile başarılmıştır. Ve aynı şekilde ülkemizin yarı-feodal, - yarı-sömürge iktisadi, siyasi yapısı yine parlak bir şekilde tahlil edilerek tamamıyla ML temelinde ortaya konulmuştur.

Leninist örgütlenme, ihtilalci kitle çizgisi ve çalışma tarzında da İbrahim Türkiye'de diğer konularda olduğu gibi yeni bir sayfa açmıştır.

İbrahim, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkımızın tek kurtuluş yolunun halk savaşı yolu olduğunu, bunun kirlardan şehirlere, uzun süreli bir halk savaşı askeri stratejisiyle parça parça iktidarın alınacağını, mücadele biçimleri içinde silahlı mücadelenin esas, diğerlerin tali ve buna bağlı olduğunu, bu yoldan emin adımlarla yürümemizi tespit etti. Sadece bazı noktalarda ve çok kısa yönleriyle İbrahim'in açıkladığımız bu görüşleri onun ideolojik siyasi ve tarihsel açıdan taşıdığı büyük anlamı ortaya koymaktadır.

İbrahim, sahip olduğu bu güzergahla çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının öncü örgütünü kurdu. Halk ordusunu yarattı. İbrahim, felsefe, ekonomi politik ve bilimsel sosyalizm gibi, Marksizmin üç başlıca alanında güçlü ve nitelikli bir donanımla Türkiye devriminin genel çizgisini ortaya koydu. Ülkemizdeki sınıf mücadelesinin genel yasalarına berrak bir şekilde vakıf olan İbrahim, devrimci dönüşümün yolunu gösterdi. Onun yolunun doğruluğunu yaşayan, yaşadığımız pratik bugün ispatlıyor.

Ve imparatorları alaşağı etmek için bir parçaya bölünerek ölmekten korkmayanların cesaretiyle, enginleri fethetme, akıma cesaretle göğüs germe, devrim-komünizm için seve seve can verme ruhuyla İbrahim ve önderliğindeki öncü ve halk ordusu öne atıldı.

Komünist bir ruhla onu anarken, onun çizdiği güzergahta her türlü engele rağmen ilerleyeceğimizi bir kez daha belirtmek istiyoruz."

18. ölüm yıldönümünde İbrahim'i anma gecesini bir kampanya olarak ele aldık. Mart sonunda anma gecesinin bütün propaganda ve ajitasyon materyalleri çıktı. Bunlar sırasıyla 30.000 adet ... imzalı afiş, 70.000 adet ... imzalı el pulu, 70.000 adet tertip komitesi imzalı el ilanı, 25.000 adet bildiri, anma gecesinin programını duyuran 15.000 A3, 15.000 A2 iki ayrı afiş çıkarıldı. Ayrıca İbrahim yoldaşın renkli 4000 adet posteride çıkarıldı.

30 Mart-18 Mayıs arası, Avrupa çapında İbrahim takipçileri bütün yoldaşlar, önderimize bağlılığı

en iyi örneğini sunarak, güçlü bir özveri ve fedakarlık ruhuyla yürüttükleri faaliyet sonucu bugüne kadar görülmemiş bir kitle katılımı ile Kaypakkaya yoldaşa bağlılığın en yüce örneğini sundular.

18 Mayıs saat; 17.00 de ise salonda bulunan binlerce insan coşkuyla "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya, İbolar Ölmez, Yaşasın Partimiz ....." sloganlarını haykırıyordu. Zaman ilerledikçe kitlelerdeki sevgi ve coşku seli daha bir artıyordu. Gecemize gelen dayanışma mesajları, Şili ve Peru Müzik grupları, Partizan ve diğer ozanlar, parti tarihi, UKH'nin durumu, dünya ve Türkiye ve Türkiye K.....stan'ındaki gelişmeleri içeren film, Dia, Grup Yorum, Folklor, koro, Tiyatro, Şiir vb. siyasi mesaj ve kültürel etkinlikler gecemizi olumlu bir şekilde canlandırarak daha da ileriye götürdü. Manuel Demir yoldaşın babasının konuşması sırasında ise; binlerce kitle hep bir ağızdan "Manuel Demir Ölümsüzdür" sloganını, adeta Kandıra'dan duyulması için haykırıyordu. Baba Erdoğan, Hüseyin Demir, Kamile Öztürk ve Mustafa Tekin yoldaşların filmde canlı konuşmaları ise, kitleleri can kulağıyla dinlemeye itiyordu. En önemlisi ise, anma gecemizde, İbrahim ve onun kurucu önderi olduğu proletarya partisinin ideolojik ve siyasi hattının bütün yönleriyle en iyi bir biçimde bütün araçlar kullanılarak kitlelere mal edilmiş idi. Anma gecemizdeki en büyük kazanımımızda budur. Bunun yanında yürütülen kitle faaliyeti ve bunun sonucunda 6000'i aşkın kitlenin salonda buluşması ve görkemli bir şekilde bir birine kenetlenmesi, hep bir ağızdan haykırımları gecemizin ayrı olumlu özelliklerinin bir diğer yanındır. Programımızda bazı aksamlar, istenmeyen durumlar da ortaya çıktı. Bununda en önemlisi zamanlamanın iyi ayarlanamaması ve beraberinde bazı aksamları gündeme getirdi. Zamanın olmasından ötürü Çemişgezek baskını ve Ali Boğaz çatışmasını yeterince gösteremememiz ve Şivan Perwer'e hiç zamanın kalmaması bunun üzerine dinleyicilerin belli bir bölümünün tepki göstermesi

gecemizin sonucu açısından olumlu olmayan bir durumdu. Bu olumsuzluk tamamıyla biz tertip komitesinden kaynaklanan bir durumdur. Bunu da ortaya çıkaran etken, programın çok yüklü olması ve zamanın da dikkate alınarak daha uygun ve yeterince ayarlanmamasından kaynaklandı. Fakat, deyim yerindeyse, bazılarının rüyalarında dahi erişemedikleri bir anma gecesi oldu.

Bütün hata ve eksikliklerine rağmen gecemiz, canlı ve coşkulu bir şekilde sonuçlandı. Yedi saat boyunca İbrahim'in ve kurucusu olduğu proletarya partisinin görüşleri en iyi bir biçimde orda hazır bulunan kitlelere anlatıldı. Yurtdışında böylesine İbrahim'i görkemli anma ilk kez gerçekleşiyordu. Bu başarının ve aylarca süren güçlü propaganda, ajitasyon ve kitle faaliyetinin küçümsenecek hiç bir yanı olmayacağı gibi taktirlede karşılanması gereken bir gerçekliktir.

18 Mayıs'ı anma gecemiz; dostta ve düşmana bir kez daha şu gerçeği hatırlattı; bugün gerçek İbrahim savunucularının kimler olduğunu, onun sadece lafını edip, ama pratikte mücadelesi ve fikirlerinden fersah fersah nasıl uzakta kaldıklarını, İbrahim'in fikirlerinin nelere muktedir olduğunu, ona dayanılarak ve gerçekten bağlı kalınarak nelerin başarılabilirliğini, "başarılamaz, yapamazsınız, çok subjektifsiniz" vb. gereksiz tekerlemelerinin ne kadar yersiz olduğunu pratik bir kez daha gördük.

18 Mayıs'ı anma gecemiz bizler için büyük bir kazanımdır. Bazı hatalarımız oldu, ancak bunlar bu kazanımımızı ve başarılarımızı gölgeleyecek nitelikte değildir. Burada önemli olan hatalarımızı görüp bunlardan doğru dersler çıkarıp ilerki süreçte bunun tekrarlanmasını önlemektir. Her şeye karşın 18 Mayıs büyük bir coşku ve militanca kutlandı. Önderimiz İbrahim Kaypakkaya'yı bir kez daha anarken, onun gösterdiği yolda emin ve cesur adımlarla yürümek için ileri diyoruz! Onun fikirleri geleceğin teminatıdır!

18 Mayıs'ı Anma Gecesi
Tertip Komitesi

DERSİM'DE DEVLET TERÖRÜ

Yöre halkından bir okurla yaptığımız röportajı kısaltarak yayınlıyoruz.

H.D. - Son zamanlarda Dersim'de "Özel Tim" tarafından sıkça yapılan operasyonlarda köylülere olağanüstü baskı ve işkence yapıldığına ilişkin bilgiler aldık. Bu operasyona burjuva basını yer vermedi. Siz, yöreden biri olarak gördükleriniz ve duyduklarınızdan hareketle bu operasyonları kısaca anlatırmısınız?

- Ben, Ovacık ilçesi ve bağlı köylerinde yapılan operasyonlar hakkında size bilgi vereyim. Çünkü; son yaşanan olaylar Ovacık bölgesinde yaşandı. Daha önce de Özel Timler vardı. Yalnız yeni gelenler önceki Özel Timlerden farklı, adamlar "astığım astık, kestiğim kestik" bunlar Kontrgerilla diye bilinen insanlar. Bunlara "sakallı" kad isimli bir şahıs başkanlık yada komutanlık ediyor. İlk olaylar şu şekilde yansıdı. Panzerlerle köylere çıkıyorlardı, yolda gittiklerinde Munzur Çayı Köprüsü üzerinde 4 köylü ile karşılaşmışlar. Nereden geldiklerini sormuşlar. Köylüler odun getirmeye gittiklerini söylemişler. Buna rağmen, Özel Time başkanlık eden "sakallı" köylülere "teröristlerle işbirliği yapıyorsunuz" bahanesiyle onları çamur içine sokuyor sonra Munzur suyuna girmeleri için, baskı yapıyor. Bu baskı ve işkencelerin bitiminden sonra kimliklerini alıp daha sonra karakola gelmelerini istiyor.

Bu olaydan 2 gün sonra Ovacık yakınlarında Oveşler köyünden gelen bir grup halkla karşılaşılıyorlar. Bunlardan biride köy muhtarıdır. Köylüleri durdurup işkence yapmış ve karakola götürmüş. Daha sonra bunları alıp köylerine götürmüş, halkı toplayıp gözdağı vermiş. Gece Hinzori köyünde bir köylünün evine gidiyorlar. Köylü daha önce gözaltına alınmış. Gece 11 sularında eşi ve çocukları ile birlikte dışarı çıkarıyorlar. Çınlıçp-lak soyuyorlar karın içine sokuyorlar. Köylünün 13-14 yaşlarındaki çocuğunu bronşiti olduğunu söylemesine rağmen kardan mezar yaparık içine sokuyorlar.

H.D. Bu olaylar üzerine Ovacık halkının topluca Tunceli Valiliği'ne başvurduğunu ancak Vali "benim bir yetkim yok bunlar İç İşleri Bakanlığı'na bağlı, İç İşleri Bakanlığı tarafından görevlendirilmiştir. Ben bu konuda bir şey yapamam." demiş doğrumu?

- Evet doğru. Vali o sıralar Ovacık'a gelmişti. Yöre halkı Valiye Özel Timle ilgili şikayetlerini dile getirince Vali Özel Tim konusunun kendi yetkisi dışında olduğunu söyledi.

- H.D. Halk daha üst mercilerde başvurudumu?

- Evet. Tunceli Valiliği sorumsuz bir tavır takınınca yöre halkı Ankara'daki milletvekillerine durumu iletti ve bölgede inceleme yapmalarını istedi. Dersim bölgesi milletvekilleri Ovacık'a gelip olayları yerinde incelemeye başlayınca "sakallı" denetimindeki Özel Tim bir süre kayıplara karıştı. Milletvekilleri durumu Ankara'ya iletceklerini söyleyerek halkın daha önce olayları protesto etmek için almış olduğu yürüyüş kararına karşı çıkarak

köylüleri yalnız bıraktılar. Yürüyüş gerçekleşemedi. Oraya destek için gelen milletvekilleri halka destek değil, köstek oldular.

H.D. Dersim halkı devlet güçlerinin operasyonlarına bildiğiniz gibi alışmış durumda ancak bu son operasyonlarda onların tepkiselliğini isyana varıracak boyutta geliştiğini görüyoruz, sizce bunun nedeni nedir? Ulusal yada sınıfsal mücadelenin gelişmesinin etkileri olabilir mi?

- Tunceli Bölgesinde devlet baskısı '38'den beri süreklilik arz etmektedir. Bu baskı olağanüstü dönemlerde daha da artmaktadır. Bunun nedeni sınıfsal temelde gelişen bölgedeki mücadele halk üzerindeki etkisinden dolayı yöre halkı sistemdeki aksaklıklara karşı, daha duyarlı hale gelmiştir. Bu duyarlılık onların üzerindeki devlet baskısının artmasına yol açmıştır.

Ayrıca, son dönemlerde asayiş sağlama adı altında görevlendirilen Özel Timlerin, devletin yasalarını da aşarak kendilerinin keyfi yasa koymaları halka isyan düşüncesi aşılatan ikinci nedendir. Yaşam insanları, daha doğrusu ezilen insanları ister istemez mücadelecilik kıyor.

- H.D. Ovacık dışında bu Özel Tim başka bölgelerde de operasyon yaptı mı, bu konuda da bilginiz varmı?

- Nazımiye ve Çemişgezek'te operasyon yapmışlar, hatta Çemişgezek'te yapılan operasyon sırasında gerillalarla çatışmaya girildiği ve bu çatışmada gerillalar tarafından 3 askerinin öldürüldüğünü duydum.

H.D. "Sakallı" kod adlı şahıs

hakkında ne biliyorsunuz.

- Yaptığı işkencelerle ünlü bu şahsın kariyeri hakkında hiç bir bilgi sahibi değiliz. Yöre halkının tepkilerini duyan görevli binbaşılardan biri bu durumu "sakallı'ya" iletip bilgi istiyor, sakallının binbaşıya verdiği cevap ilginçtir. "Bu ay ramazan ayı ben daha göreve başlamadım hele şu ramazan bitsin, ben gösteririm onlara neler yapacağımı". Hiç bir rütbesi olmayan sakallı denen şahsın yanında binbaşı bile etkisiz kalmakta. Sakallı hakkında bildiklerimiz bunlar.

H.D. Yöre halkından biri olarak size yönelik bu baskıların nedeni ne olabilir?

- Düzenin çelişkilerine karşı duyarlı olan insanların bir arada yaşaması düzen koruyucuları bakımından elbetteki bir tehlike arz etmektedir. Egemen güçler bu tehlikeyi; bertaraf etmek için göç politikasını yürürlüğe koyarlar. Bu politikanın işlerliğini sağlamanın tek yolu insanlara baskı ve işkence yapmaktır. Ancak yöre insanları olarak bizler bu göç politikasına alet olmayacak kadar bilinçliyiz. Bu nedenle Güney Doğu olaylarının benzeri bu bölgede de her an patlak verebilir.

Göç politikasını daha etkili kılmak için devlet işkence ve baskının yanında yöreye hiç bir yatırım ve alt yapı hizmeti götürmemiştir.

H.D. Halk Demokrasisi'ni Ovacık'ta bulabiliyor musunuz?

- Devrimci-demokrat hiç bir yayının yöremize sokulması ve dağıtılmasına izin verilmiyor. Aynı şekilde devimci ozan ve sanatçıların kasetlerini dinlemek suç unsuru olarak gösterilebiliyor. Zira orada yasalar ne idüğü belirsiz, Timlerin ağızlarından çıkan kelimelerle anlamını buluyor.

Bu yüzden ne Halk Demokrasisi nede diğer devrimci-demokrat yayınlara ulaşabiliyoruz.

H.D. Teşekkür ederiz.

- Ben teşekkür ederim. Yayın hayatınızda başarılar dilerim.

HABERLER...HABERLER...HABERLER...HABER

Dersim:

Dersim muhabirimiz A.Haydar Yurtsuz'un bildirdiğine göre; Mayıs ayının devrim tarihi açısından önemli bir yere sahip olması dolayısıyla TIKKO gerillaları başlattıkları gerilla savaşını yeni bir hareket dalgısıyla sürdürüyorlar.

* Bu sayımızda yer alan röportajda Dersim'de yaptıkları vahşetle sözkonusu olan kontr-gerillaya mensup 7 kişilik bir timin, gerillalar tarafından pusuya düşürülerek öldürüldüğü ve silahlarına el konuldu. * Orhan Bakır'ın ölümüne denk düşen 13 Mayıs 1991'de Ovacık'ın Hanuşağı Karakol konvoyuna Cevizli-dere mevkiinde pusu kuran gerillalar, üç er ve erbaşı vurdu, ikisini yaraladı, bütün eşya, silah ve cephaneye el koydu. Sağ olarak ele geçirdikleri karakol komutanı Astsubay Hüseyin ...'i esir alıp üstlerine döndüler.

* Ertesi gün Ovacık'ın Büyükköy mevkiinde bir başka askeri birliğe saldıran gerillalar, bir eri öldürdü ve çok sayıda eri de yaraladı.

* Aynı günlerde Ovacık'ta bir elektrik şebekesi tahrip edildi.

* Savaşın boyutlanması üzerine operasyon için yörede bulunan askeri birliğe, I.Kaypakaya'nın ölüm yıldönümü olan 18 Mayıs'ta saldırı düzenlendi. Saldırının halen devam ettiği bildiriliyor. (20 Mayıs 1991) Bu saldırı sırasında devlet güçlerinden 12 kişinin öldürüldüğü bir o kademının da yaralandığı, bir Üsteğmen'in gerillalar tarafından esir alındığı bildiriliyor.

* 18 Mayıs'ta Ovacık'ta I.Kaypakaya'yı anmak amacıyla slogan atılıp gösteri yapıldı ve bildiri dağıtıldı.

* Gerillaların Ovacık ilçe merkezine olası saldırısını engellemek ve daha rahat püskürtmek amacıyla şehir merkezini çevreleyen bütün kavak ve söğütler askerler tarafından kesildi.

* Gerilla hareketi karşısında acze kapılan devlet güçleri Cevizli-dere-Biçin'de Hıdır Coşar adlı köylüyü döverek katlettiler. Yörede köylüler üzerindeki baskı boyutlanarak sürüyor; köylüler toplu halde vahşice işkencelerden geçiriliyorlar.

Ereğli:

* Demir-Çelik işçileri, işten çıkarmaları protesto etmek için sokağa döküldüler ve caddeleri trafiğe kapadılar.

* Emekliliğine 3 ay gibi kısa bir süre kalmış bir demir-çelik işçisinin işten çıkarılması üzerine, işçinin 16 yaşındaki kızı, olayı protesto etmek için yaşamına son verdi.

İstanbul:

* Nisan ayı boyunca 1 Mayıs'ın yasallaşması için çok sayıda bombalama eylemleri yapıldı. Pankart asıldı ve bildiriler dağıtıldı.

* İzmir, Ankara ve diğer bir çok ilde de aynı türden bir dizi eylem yapıldı.

* Gölcük Tersanesi işçileri toplu sözleşme görüşmelerinin çıkmaza girmesi üzerine direnişe geçtiler.

* Kristal-İş sendikasına bağlı Cam fabrikalarında grev başladı.

* 16 Mayıs'ta Bağcılar'da pankart asıp gösteri yapan bir grup, yollara molotof kokteyli atarak yürüdü. "İbrahim Kaypakaya Ölümsüzdür!" sloganları atan gruptan 7-8 kişinin gözaltına alındığı görüldü.

* Tekel iş kolunda çalışan 18.000 işçi toplu sözleşme görüşmelerinin çıkmaza girmesi üzerine toplu viziteye çıktılar.

* 18 Mayıs'ta Mecidiyeköy ve Bakırköy'de yurulan komiser ve polislerin intikamını almak amacıyla 19 Mayıs 1991 tarihinde Kadıköy-Hasanpaşa'da bir eve baskın düzenleyen kontr-gerilla adlı cinayet şebekesi kapıyı açan ev sahibi Hatice Dilek Aslan'ı ve misafiri İsmail Oral'ı evden alarak dışarı götürüyor ve polis otosunda alçakça katlediyor. Hatice Dilek Aslan'ın 8 yaşındaki oğlunu beraberlerinde inleri gayrettepeye götürülen siyasi polis, iki yıl önce Dilek Aslan'dan ayrılan eski eşi Mustafa Aslan'ı çocuğu almak üzere Gayrettepe'ye çağırması ve onu da gözaltına almıştır.

"Anti-terör" yasasıyla dizginlerinden boşalan faşist devlet terörü, Latin Amerika'daki katliamları çağırıştırılmaktadır. Bütün bu sorgusuz sualsiz infazların I.Kaypakaya'yı anma eylemlerinin intikamını almak için yapıldığını anlamak zor değil. Ne var ki, Hatice Dilek Aslan, İsmail Oral ve Hıdır Coşar'ların katilimeleri toplumsal devinimi ve ilerleyişi durduramaz, bilakis katilleri böylesine acze düşüren o korkunç sonlarını çabuklaştıtır.

Hiç kuşku yok ki, "anti-terör" yasasına, bu ve benzeri cinayetlere devrimci halk muhalefetinin de söyleyecekleri olacaktır.

AÇIKLAMA VE ÇAĞRI

Şiir, iktidara ve onun 'yaşlı' ideolojisine karşıdır!

Bugünün somutunda, şiir 'yaşlı' ideolojinin iktidar tehditiyle karşı karşıyadır. 'Yaşlı' olan, iktidarını şiir dışı bir duruş biçimiyle kabul ettirmeye çalışmaktadır.

Reddediyoruz!..

Reddediyoruz, çünkü;

"İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür İşleri Daire Başkanlığı" tarafından 6-12 Mayıs tarihleri arasında gerçekleştirileceği söylenen (Poassium-1) "Uluslararası Birinci Şiir Forumu" düzenleyicileri:

-Geniş bir toplumsal/ulusal/kültürel coğrafyadan beslenen Türkçe yazılmış şiiri, geleneksel iktidar söyleminden gerçek bir kopuşu içermeyen, 'Türk Şiiri' başlığı altında daraltılmaktadırlar.

-"...600 yıllık bir imparatorluğa başkentlik yapmış" (!) "Dünyanın önde gelen şehirlerinden biri" olan İstanbul'u her yönüyle daha iyi tanıtmak..." (2) şeklinde bir amacı görev edinerek, şiir-kaygısını yerel iktidar-belediyecilik kaygısına taşımaktadırlar.

-Daha da öteye giderek, "Dünyadaki Türkiye imajının tamamlanması için, bu-

na sanatsal bir katkıda bulunabilme..." (3) ve "AT'a girmek gibi bir sorunumuz var..."(4) söylemiyle, egemen iktidar tavrını içselleştirerek, şiiri, gündelik devlet politikasına ve çıkarlarına feda etmektedirler.

-"Kendi ülkelerinde en azından bir sıralama yapıldığında ilk ona-onbeşe giren"(5) "...dünyanın çeşitli ülkelerinde, yaşayan en önemli yirmidört şair..." (6) gibi kategoriler oluşturarak, dünya şiirini ve şairlerini derecelendirme(!) hakkını kendilerinde görmektedirler.

-"Türk şiirinin yaşayan ve önde gelen şairleri"ni (7) de kendilerince saptayarak (!) tam da 'yaşlı' iktidar tavrıyla, kendi dönemlerindeki şiir toplamını sınırlayarak 70 sonrası şiiri de bir bütün olarak yoksamaktadırlar.

.....

Böylece;

Şiirimizin etkin bir toplam olarak içerdiği değerlerin dünya şiir coğrafyasına taşınmasında bu tür etkinliklerin olumlu etkileri yadsınamaz. Ne ki, şekilsiz, temel ilkelerden/şiir etiği ve estetik normlardan yoksun, ideolojik güdümlenmeler ve

faydacılıkla sakatlanmış bir platformun bu işlevi görebileceği kanısında değiliz.

İktidar ideolojisi 'yaşlı' bir ideolojidir!

Gerçekte;

Katılım ve ifade olanaklarını sınırlamayan, 'yaşlı' iktidar tavrıyla parçalanmayan, tam tersine, şiirin kendi dinamiklerine yaslanan, yeryüzü şiirinin sorunlarının da tartışabildiği ve şiirin coşkuyla yaşandığı, kendi ikliminde gerçekleştirilecek bir enternasyonal şiir etkinliğinin yararlılığına ve gerekliliğine inanıyoruz.

(1) H.Yavuz, Hürriyet, 25.3.1991

(2)(6)(7) Poassium Çağrı Metni

(4) H.Yavuz, Tempo, Sy. 14

(5) Ö. İnce, Hürriyet, 25.3.1991

28 Nisan 1991 Tarihine Kadar Metni İmzalayanlar.

Zeynel Abidin, Tamer Abuşoğlu, Ahmet Ada, Oğuzhan Akay, Zihni T.Anadol, Sunay Akın, Akgün Akova, Ahmet Can Akyol, Sina Akyol, Gülsüm Akyüz, Yusuf Alper, Talip Apaydın, Muzaffer Arabul, Hüseyin Atabaş, Enver Atılgan, İdris Atmaca, Ece Ayhan, Bedrettin Aykın, Behçet Aysan, Hayatı Baki, Mehmet Başaran, İ.Mert Başat,

Kemal Bayram, Salih Bolat, Kutsiye Bozoklar, Nur Bulum, Eray Canberk, Metin Cengiz, H.Avni Cinozoğlu, Cemile Çakır, Osman Çakmakçı, Nevzat Çelik, Mehmet Çetin, Nuh Ömer Çetinay, Tacim Çiçek, Veysel Çola, Rıdvan Dansuk, Hüseyin Avni Dede, İsmail Delihasan, A.Turan Demir, Hasan Devrim, Refik Durbaş, Gülce-mal Durdü, A.Rıza Ergüven, Ünal Ersözlü, Safa Fersal, Güngör Gençay, İsmail Gençtürk, Asım Gönen, Turgay Gönenç, K.Celal Gözütok, Tansu M.Gülaydın, Ali Ersin Günçe, Sabri Gürses, Muhammed Güzel, Aydın Hatiboğlu, Rifat İlgaz, Necla Işık, Serdar İleri, Küçük İskender, Orhan Kahyaoglu, Muzaffer Kala, İsmet Kemal Karadayı, İlhan Karaman, Uğur Kaynar, Tuğrul Keskin, Önder Kızılkaya, Murat Koçak, Şükran Kozalı, Akif Kurtuluş, Namık Kuyumcu, Salih Mercanoğlu, Ayten Mutlu, Ali Narçın, Ömer Nida, İbrahim Nurçin, Emirhan Oğuz, Mete Özel, Ahmet Özer, Hakkı Özkan, M.Selahattin Özpallabıyıklar, Mahir Öztaş, Aral Öztaşken, Asım Öztürk, Aydın Öztürk, Fadil Öztürk, Raşit Öztürk, Zeki Öztürk, Mehrizat Poyraz, Yücelay Sal, Adnan Satıcı, Özgen Seçkin, Metin Sever, Sennur Sezer, Leyla Şahin, Berrin Taş, Ahmet Telli, Erisin Tezcan, Tayyar Tırpan, Vecihi Timuroğlu, Enver Topaloğlu, Turgut Toygar, Süha Tuğtepe, Ercüment Uçarı, Refik Uğur, Cem Uzungüneş, Haydar Ünal, Mecit Ünal, Bahadır Vural, Emir Ali Yağan, Hasan Hüseyin Yalvaç, Yüksel Yavuz, M.Suphi Yeşilyurt, Ali Yıldırım, İbrahim Yıldız, Ali Yüce, Can Yücel.

OKUYUCU MEKTUBU

SELAM SANA PARTIZAN

Bu yazıtı sana güneşle gelen yeni güne anlam verdiğimin müjdesini iletmek için yazıyorum.

Yıllardır bir gece kadar sessiz kalan beynim şimdi bir isyanla çalkalanıyor. Benki ölü sanırdım beynimi partizan. Öyle bir suskunluk ki düşüncelerimdeki sisleri dağıtacak fırtınalar içinmiş.

İşte esiyor o fırtına. İçimdeki depremleri yazmanın sırası geldi.

Geçmi kaldım?

Acılar dört bir yandan filizlendi. Biliyorum bir kez daha alevlendi dağışlarında yaktığınız ateş. Burjuva gazeteleri sırtarak sürmanşet yazıyor.

"Yenildiler."

Anaların ağıtları bebeklerin çığlıkları ve sizin nefesiniz, alarak dağlardan yankısını sağır kulaklara inat ulaşıyor metropollere. Fırtınayla birlikte gelen nefesinize ortak oluyorum ve üşüyorum."

Mavi gülüşleri yaratmak uğruna başlattığınız kavga kapkara bir ağılayışa dönüşüyor. Dedim ya üşüyorum partizan daha da üşüyeceğim. Ama "bu kaçın-çı karakiş" diye sormayacağım. Buna hakkım yok. Ben ki metropollerin sakladığı bir kaçkırım. Kendi ellerimle hazırladım bahar ayında yaşanan bu karakişi.

Anımsarsın en son ayrıldığı-mız anı. Ben kente doğru yola çıkarken seni "yalnız kaldın" sanmıştım. Oysa kalabalıkların

yalnız benmişim, hemde ayrıl-ken başlamış bu yalnızlığım.

Umut ararken metropol kente kulaklarımı çınlatırcasına dağdan kopup gelen fırtına buza kesti umutlarımı. Türkülerim vardı beni avutan. Sustular. Sazımda teller dondu, notalarla sevmek istemiyor. Ezgiler kayıp hazılar kayıp.

Şimdi, dönmek mi zor kalmak mı?

Biliyorum partizan hissedeceğim üzerimde gözlerinin yarığlığını. Ama yinede geleceğim partizan. Yenilginize dair söz etmeyeceğim. Her yenilgi yeni bir galibiyetin başlangıcıdır. İşte bu umut var sende. Ya bende? Keşke olabilse senin umudunun yarısı.

Ey mavi gülüşlerin sahibi olacak partizan; dedim ya fazla söz etme hakkını bulamıyorum. Beni kat umuduna yeter. Katki dinsic beni donduracak fırtına.

Söyle Munzur'a, söyle Fırat'a, söyle Dicle'ye arınmak istiyorum haber ver onlara geleceğim. Onlar benim dilimden değil, senin dilinden anlar şimdi.

Öyle silahlarınızın gölgesinde serinlemek için değil, karanlığın perdesini döne döne yırtan silahlarınızın mermisi olmak için geleceğim.

"Bir ahından, bir de namlundan öperim,

Gece karanlığının civan gölgesi..."

Bir Halk Demokrasisi Okuru

BİZİ BEKLE

Sen, ey yüzyılların ocağında kavrulan
Maden ocağında kazmayı hınçla savu-
ran
Güneşsiz dünyanın yiğit neferi
Şanlı proletaryam.
Sen, ey yüzyılların çoraklı deresinden
Acı sular içmiş.
Can parçası toprağından sürülmüş
Nice sultanlara başkaldıran
Yiğit, yoksul köylüm.
Zulmün zindanın baş eğdiremediği
Feryadı isyan,
Yüreği kan,
Yalnızlığın sonsuzluğunda
Yüce onur,
O korkunç tahammül
Bizi bekle
Dört duvar ardından
gizlice el sallayan
Bilinci beyinde taşıyan
Yaralı gönüllerin harmanı
Sevda kervanı
Saçsız, bıyısız,
Özgürlük tutsağı
Bizi bekle.
Cevizli tütün işçileri,
Beykoz kunduracıları,
Tel tel sararken tütünleri
Nakış nakış işlerken deriyi
Sallarken kazmayı
Zonguldak madenlerinde
Akkor halinde eritirken demiri
Ereğli'nin mavi tulumluları
Çapa sallayan Çukurova'lım
Tırpan sallayan Harran'lım
Biz ki özgürlük şarabı içtik
Tütünde, demirde, çapada, tırpanda...
Bereket dualarıyla savurduk tohumu
Sevda türkülerıyla biçtik
Kışın yine açtık.
Kazma salladık grizu patlamasında
Nice canlar vererek
Şanlı mavi tulumlarıyla
Nakış nakış işledik deriyi
Terlik olduk, kundura olduk beylere

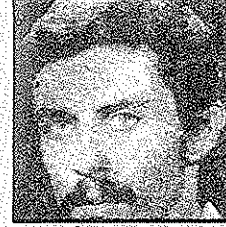
Ooooyyy...
Ne sebep,
Ne alın yazısı,
Ne kader...
Düşünceyle hareketin somutlaştığı
nokta
İnsanı insan yapan
Onun ilkel eyleminden,
bilinçli davranışına değin
Sürecin sonsuzluğunda yoğruldu,
Ezildi, sömürüldü, öldürüldü...
Gün oldu harman oldu,
tırpan oldu, çekiç oldu
örsü hınçla döverek

Bobin oldu
Zulmü sararcasına
tel tel sararak...
Şafağın ortasında
Cevizli tütün işçilerinin,
Zonguldak madencilerinin...
Şanlı tulumunun sevdası
Munzur kenarından süzülüp,
Vartinik'e bayrak oldu
al kanlar içinde...
Onulmaz yaranın al gülü
Meşe dibi, kaya ardı, kuytularda...
Nadir çiçeklerin açtığı
Bire on veren
Harmanlanmış toprak
Şimdi çiçeğin açtığı
Fidanın boy verdiği zamandır
Al kanlara karışan Munzur
O canhıraş devinim içinde
Dokuz can, sekiz fidan,
beş damar kopardın yüreğimden

Ooooyyy...
Sende ahım var
Munzur suyu
Bizi de bekle dağ kuytuluklarında...

Mayıs '87 H.Güreş

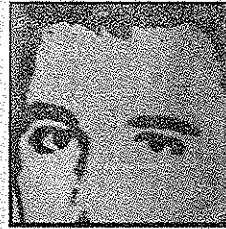
Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

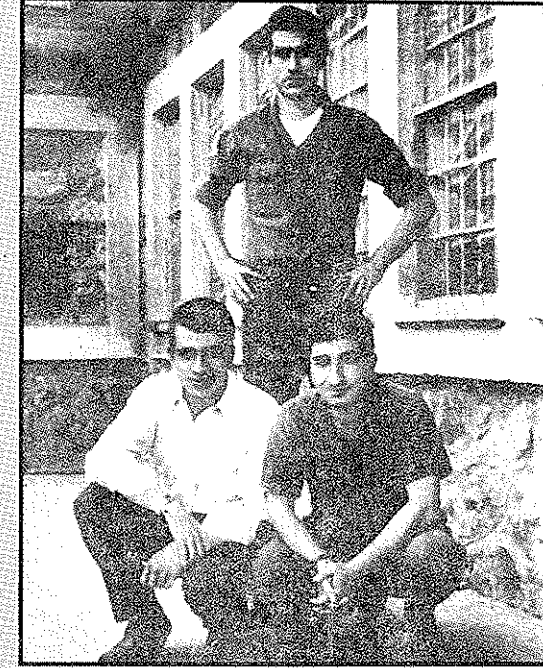
Ferhat Kurtay

Eşref Anyık

Kadir Manga

DENİZ-YUSUF-İNAN

Sinan Cemgil

Necmi Öner

Mahmut Zengin

A.Özüdoğru

Ulaş Bardakçı, Hüseyin Cevahir, Cennet Değirmenci, Mustafa Sarıgül, Mustafa Tepeli, Medet Özbadem, H.İbrahim Baturalp, Ali Uğur, Hasan Akan, M.Sait Yıldırım, Ramazan Kaplan, Şah İsmail Bozkış, Abdülkadir Biçim, Haydar Şahin, Vedat Aldoğan, Celâl Çetinkaya, Mustafa Keskin, Numan Bağcı, Veli Yaşar, Hayrabet Honca, Osman Ahmet Önsoy, Mehmet Selim Yücel, Selçuk Küçükçiftçi, Kemal Karaca, Fehime Öztürk, Ercan Gündoğdu, Yusuf Topallar, Aykut Kaynar, Hasan Ateş, Mustafa Işık, Ali Haydar Şahin, Mustafa Albayrak, Serap Şimşek, M.Akif Dalcı,

Alanlarda, Sokaklarda, Fabrikalarda ve Okullarda

1 MAYIS 1991